FLORENCE L. BARCLAY

GUY MERVIN

FLORENCE L. BARCLAY

GUY MERVIN

EDITURA AN.VI.MA
reprezentată de
dl. Andronescu Viorel Marian
cu sediul în
str. Ing. Zablovschi nr. 75
sector 1
Bucureşti
Tel: 666.71.55
Fax: 3 11.09.57

Florence L. Barclay: Guy Mervyn,
Librairie Plon, Paris, 1934

FLORENCE L. BARCLAY

GUY MERVIN

În româneşte de
PAUL NICULESCU

EDITURA „ANVIMA“
Bucureşti
1994

I

GUY COMITE O GAFĂ

— La dracu' cu toţi preceptorii! exclamă furios sir Guy Mervin, lovind cu vârful pantofului pietrele pe care le întâlnea în calea sa pe vechiul drum de ţară. Mă întreb ce-au mai născocit acum? Probabil că mama are intenţia să angajeze un profesor de dans care să mă înveţe valsul şi un vicar pentru a-mi dezlega tainele catehismului!... Nici nu vreau să aud de aşa ceva. Tânărul se opri şi se aşeză pe taluzul acoperit cu gazon care mărginea drumul. Se simţea nemulţumit atât de el cât şi de ceilalţi; dar, puţin câte puţin, nemulţumirea i se risipi şi începu să recapituleze evenimentele neaşteptate care erau pe cale de a-i modifica atât de brusc soarta.

Până în acea zi, de altfel nu prea îndepărtată, când moartea unui bătrân văr îl făcuse moştenitorul titlului şi domeniului Mervyn Hall, cariera îi fusese dinainte fixată. Şi într-adevăr, de trei ani lucra în biroul administratorului domeniilor lordului Kilmuir, şi titularul postului, urmând să iasă curând la pensie, Guy fusese

numit succesorul acestuia. Îşi amintea cu plăcere fericirea acelor ani pe care-i petrecuse în compania mamei şi surorilor sale pe o mică proprietate aflată la marginea unui sătuc scoţian. În general, se scula în zori şi cutreiera landa, cu puşca sub braţ, în căutarea unui cocoş sălbatic, oprindu-se să pălăvrăgească cu fermierii întâlniţi în drum, discutând cu ei despre recolte sau comparându-şi isprăvile cinegetice cu ale vecinilor săi. Nu se simţea deloc acum în largul său în noua-i reşedinţă, acest uriaş domeniu englez în mijlocul căruia se înălţa un castel important, mărginit de livezi magnifice, castel care domina un lac artificial şi o pădure stufoasă: toate acestea îi aparţineau de acum. Şi încă nu se obişnuise să fie numit „Sir Guy".

— Iată-mă ajuns, cum spune sora mea, Gertrude, reprezentantul „comitatului", bombăni Guy. Ar trebui să mă obişnuiesc cum să-mi arăt atenţiile faţă de ducesele astea bătrâne şi bunăvoinţa faţă de tinerele lor moştenitoare atunci când îşi fac debutul în societate. Voi fi constrâns să vorbesc despre vânătoare şi pescuit cu toţi sportivii din împrejurimi care masacrează cu conştiinciozitate fazanii crescuţi în acest scop. Voi avea deosebitul privilegiu de a servi prânzul cu fel de fel de episcopi şi voi lua cina în fiecare zi în oraş. Seara îmi voi pune costumul şi cravata albă... Trebuie să fiu pregătit să mă supun acestor corvezi, dar să mă supun pintenilor unui preceptor, în ruptul capului!... Mă auzi, bătrâne Bıdge?

Bidge, un basset cu pedigriu, dădu puternic din coadă în semn de aprobare; îşi privea stăpânul drept în ochi ca pentru a-i cere explicaţii despre această curioasă schimbare a vieţii lor: casa uriaşă cu parchet şi covoare persane; apariţia continuă a unui impozant majordom care părea parcă însărcinat cu unica misiune de a supraveghea ca bieţii căţeluşi să nu roadă oasele sau să se joace pe canapeaua din salon!... Deodată, Bidge ciuli urechile în momentul când auzi în depărtare un zgomot de roţi şi lătră scurt, de două ori, pentru a anunţa evenimentul... Guy se sculă pe jumătate tocmai în momentul în care o caleaşcă elegantă, trasă de o pereche de cai roibi cum nu mai văzuse până atunci, trecea prin dreptul său...

În caleaşcă se afla o singură femeie, sprijinită pe perne, părând total cufundată în gândurile sale. Un nou lătrat al lui Bidge atrase atenţia femeii care întoarse capul şi aruncă o privire tânărului şi câinelui său. Instinctiv, Guy sări în picioare şi urmări din priviri caleaşca până când aceasta dispăru la prima cotitură. Abia atunci îşi reveni, şi, fluierând uşor, spuse:

— Pe Jupiter, Bidge! Ce creatură fermecătoare! Pun pariu cu tine pe un os de berbec că regina din Saaba ar trece neobservată dacă ea i-ar sta alături!

Evidenta admiraţie din privirile tânărului nu-i scăpase doamnei din caleaşcă... Pe buze-i apăru un surâs şi-şi spuse în gând:

„N-am mai văzut niciodată până acum ochi atât de albaştri... Un tânăr deosebit de frumos, pe legea mea!“ Şi doamna nu se înşela. Statura

înaltă a lui Guy, perfect proporţionată, era combinată cu eleganţă şi forţă. Bărbia pătrată dădea feţei un aspect de hotărâre nezdruncinată, în timp ce gura tăiată fin şi aproape mereu surâzătoare îl făcea să aibă un aer extrem de tineresc; nasul, cu toate că fusese puţin deranjat de pe urma unui meci de box din colegiu, avea totuşi o linie precisă. Tot ansamblul se prezenta, orice am spune, într-un mod mai mult decât agreabil.

„Cred că tânărul este moştenitorul bătrânului Sir John", îşi spuse doamna.

Câteva minute mai târziu, necunoscuta intra în salonul de la Mervyn Hall, unde venise să facă prima vizită a familiei noului proprietar.

Doamna Mervyn era o bătrânică amabilă, cu părul argintiu, purtând un şal de mătase prins cu o broşă dintr-o camee roz deschis, şal care-i punea în evidenţă rochia-i neagră; vorbea cu un uşor accent scoţian, ceea ce adăuga mai mult farmec vocii sale; doamna Mervyn încerca să menţină cât mai animată conversaţia cu doamna cu plete aurii şi ochi albaştri, în timp ce, aşezată în faţa ei, Gertrude căuta din răsputeri remarcile cele mai interesante pentru a atrage şi asupra sa atenţia vizitatoarei. Tânăra remarcase, nu fără un sentiment de invidie, frumuseţea extraordinară a castelanei de la „Turnuri". Pe de altă parte, se simţea deosebit de flatată de graba de care dăduse dovadă lady Elaine Monk pentru a le face ea prima vizită.

În acest timp, Elaine îşi spunea în sine: „Tânăra îşi iroseşte figura, care este mai mult

decât drăguță, păstrând continuu aerul ăsta posac.“ Şi-ntradevăr, ochii Gertrudei priveau în jur cu o expresie de dispreţ în timp ce buzele-i strânse păreau că sunt gata să critice şi să certe pe oricine. Tonul sentenţios de care dădea dovadă Gertrude, făcea din ea ţinta ironiilor fratelui şi surorii mai mici.

Doamna Mervyn trimise după Béryl, fiica sa cea mai mică, aflată acum în camera rezervată studiului. Aceasta nu fu prea entuziasmată că trebuie să coboare în salon tocmai în momentul când îşi luase recreaţia şi se lăsă îmbrăcată fără prea mare tragere de inimă, făcându-şi apariţia totuşi destul de repede. Şi conversaţia generală fu reluată după ce lady Elaine adresă fetei câteva complimente.

— Da, spuse doamna Merlyn, ne place foarte mult aici, cu toate că este atât de diferit de cum era în „Highland“.

În acest moment uşa se deschise brusc şi Bidge se repezi în cameră: câinele se apropie de Béryl şi începu s-o latre vesel ca pentru a o invita să iasă şi să se joace cu el în grădină.

— Jos, jos Bidge!... vin şi eu imediat, exclamă Béril cu ochii sclipindu-i de bucurie, deoarece îşi dăduse seama că nici Guy nu poate să fie departe. Surâsul său lăsă să se vadă dinţii sclipitori şi lady Elaine surâse şi ea, la rândul său, constatând brusca transformare a fetiţei.

Bidge dădu mulţumit din coadă, şi ieşi pe uşa verandei, dispărând în direcţia aleii mărginită de c..rpeni bătrâni.

— Bidge? remarcă lady Elaine, uite un nume care nu prea se obişnuieşte.

— Cât se poate de urât, nu-i aşa? reluă din zbor Gertrude, indignată. Câinele ăsta-i mai degrabă plin de bunăvoinţă decât de educaţie: l-am botezat „Bijou", dar Guy a spus că un câine scoţian nu poate fi ridiculizat cu un nume franţuzesc şi în cele din urmă l-a transformat pe Bijou în Bidge, conform pronunţării din aceste părţi. Aş fi preferat să-i dea cu totul alt nume, aşa mă mai simt încă responsabilă de această deformare!

Surâzând, lady Elaine întrebă:

— Sir Guy îşi iubeşte câinele?

— Sunt nedespărţiţi, răspunse doamna Mervyn. Atunci când îl vezi pe Bidge, poţi fi sigur că stăpânul nu-i prea departe.

În acelaşi timp Guy, traversând peluza în fugă, văzând-o pe mama sa şi pe Béryl pe fereastră, le strigă:

— Imaginează-ţi mamă, tocmai am întâlnit pe drum o caleaşcă uluitoare în care se afla o femeie strălucitoare!... Pe cuvântul meu, pe lângă ea, regina din Saaba n-ar fi decât o servitoare!

Şi Guy ajunse dintr-un salt în faţa uşii ce dădea în verandă. Abia atunci zări şi celelalte persoane din salon, care se aflau puţin mai retrase şi care la început scăpase razei sale vizuale. Nefiind obişnuit cu eticheta, nici măcar nu încercă să-şi repare gafa. „Sfinte Dumnezeule!" murmură tânărul şi bătu în retragere tot atât de repede cum îşi făcuse apariţia.

Pentru câteva clipe, în salon domni o tăcere stânjenitoare... În cele din urmă, doamna Mervyn, insistând asupra tinereţii lui Guy, încercă să-i atenueze ieşirea.

— Sper, lady Elaine, că-l veţi scuza pe fiul meu: nu-i decât un şcolar. Până acum şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului cu paznicii de vânătoare şi cu fermierii. Încă mai trebuie să înveţe o mulţime de lucruri pentru a-şi purta cu cinste rangul.

Doamna Mervyn se destăinui că este în căutarea unui preceptor priceput şi o întrebă pe lady Elaine dacă nu cunoaşte aşa ceva. Ar fi dorit ca fiul său să fie primit la Oxford, dar pentru asta avea nevoie de o pregătire specială.

În acest moment Gertrude ieşi din salon fără să facă cel mai mic zgomot şi se duse în grădină unde se afla şi fratele său.

— Guy, nu pot să înţeleg cum de te-ai purtat astfel, murmură ea. Ai comis una dintre cele mai mari gafe! Nici măcar băiatul unui fermier n-ar fi făcut aşa ceva... Măcar dacă ai fi avut prezenţa de spirit, atunci când ai văzut-o pe lady Elaine, să spui că remarca ta era adresată altei persoane...

— N-aş fi putut, răspunse cinstit Guy. De altfel şi ea ştia că nu era vorba de nici o confuzie. De altfel, prefer s-o las pe sora mea mai mare să folosească minciuna şi prefăcătoria. Dar cine-i doamna?

— Lady Elaine, de la „Turnuri"! răspunse Gertrude cu voce înceată, ca pentru a da greutate spuselor ei... Vom avea ocazia să întâlnim la ea ceea ce este mai nobil din societatea comitatului.

Lady Elaine a dat dovadă de o mare bunăvoinţă în ceea ce ne priveşte, şi trebuie să vii imediat pentru a-ţi repara gafa!..

— Ei, nu exagera, Gertrude... Sigur, sunt dezolat că lady Elaine mi-a auzit remarca şi-mi voi cere scuze... Voiam doar să spun că-i foarte frumoasă. La urma-urmei, femeilor le place să fie admirate şi sper să nu-mi poarte pică. Şi pentru a-mi repara gafa, o să-i cer în genunchi să vă invite la „Turnuri"!

Şi spunând acestea, tânărul se îndreptă spre casă.

— Nici să nu te gândeşti la asta, Guy. Nu vei face decât să înrăutăţeşti lucrurile!... strigă Gertrude, încercând să-şi reţină fratele...

Dar acesta nu mai insistă, şi se îndepărtă în altă diecţie, râzând, urmat de Bidge. Liniştită dinspre partea asta, Gertrude se întoarse în salon, convinsă că reuşise să-l convingă pe Guy de gravitatea greşelii sale.

Cu toată purtarea sa puţin repezită în care se mai simţeau încă reminiscenţele colegiului, Guy era o persoană destul de rafinată: regreta în mod sincer comportarea de mai înainte... Şi spera că doamna cu frumoşii ochi verzi îl va ierta atunci când îi va spune că nu ştia că se află în salon. Ocoli casa şi fu surprins să constate că trăsura care o adusese nu se mai afla în dreptul peronului. Reflectă câteva clipe şi-şi spuse că, probabil, lady Elaine se hotărâse să se întoarcă acasă pe jos. Aşa încât se duse şi se aşeză în acelaşi loc în care o văzuse trecând cu o jumătate de oră mai înainte, în caleaşcă, pe lady Elaine.

Deodată Bidge ciuli urechile şi alergă în mijlocul drumului, cu ochii aţintiţi spre casă... După câteva clipe, Guy zări în depărtare o siluetă subţire, albă, având pe cap o pălărie neagră... „Lady Elaine!“ îşi spuse el... deja tânăra dispăruse pe cărarea mărginită de copaci care ducea spre „Turnuri“.

Guy sări bariera care îl despărţea de pădurea de fagi şi se îndreptă grăbit spre poteca pe care se afla vizitatoarea. Bidge, interesat în cel mai înalt grad de această manevră strategică, tropăia vesel în faţa stăpânului său, agitându-şi ciotul de coadă.

II

SIR GUY, SUNTEŢI IERTAT

În această după amiază de vară, în timp ce Elaine, după ce-şi trimisese acasă trăsura, o luase pe poteca ce urma să o conducă spre casa sa, natura părea că-şi revărsase toată splendoarea: pădurea era plină de cântecul păsărilor, poteca era mărginită de clopoţei albaştri şi din loc în loc putea zări azurul cerului brăzdat de câţiva nori de o albeaţă strălucitoare; razele soarelui, străbătând frunzişul, făceau să sclipească părul tinerei femei. Şi totuşi, aceasta nu părea că acordă prea multă atenţie aceste feerii, părând absorbită de gânduri profunde.

La un moment dat tresări când prin frunziş îşi făcu apariţia o formă... Bidge îi apăru brusc în faţă, lătrând vesel şi părând că vrea să-i aţină calea. Lady Elaine păru că uitase remarca doamnei Mervyn în care-i priveşte pe cei doi nedespărţiţi, deoarece, aplecându-se să-l mângâie, spuse cu voce tare:

— Se pare, Bidge, că eşti tot atât de rău crescut ca şi stăpânul tău...

— Dar nu tot atât de dornic de a-şi cere iertare, interveni Guy cu voce emoţionată, făcându-şi apariţia.

Elaine îşi ridică fruntea şi fu plăcut surprinsă să-l vadă pe Guy Mervyn în picioare, în faţa sa, vizibil încurcat. Părea atât de sincer în atitudinea sa, încât tânăra femeie fu pe punctul de a-i întinde spontan mâna şi să se împace pe loc cu el. Dar se mulţumi doar să-i zâmbească încurajator.

Fiind ferm convins că trebuie s-o întâlnească pe lady Elaine pentru a-i cere iertare, Guy era hotărât acum s-o facă. Dinspre partea sa, lady Elaine marcase deja un punct în monologul său cu Bidge şi acum nu-şi mai făcea scrupule în ceea ce priveşte discreţia.

Dând ascultare firii sale sincere şi impetuoase, Guy merse drept la ţintă:

— Lady Elaine, exclamă el, sunt sincer mâhnit! Am alergat ca un nebun pentru a vă ajunge din urmă. Cred că mă veţi crede o adevărată brută, dar sincer vă spun, n-am avut nici cea mai mică intenţie de a fi prost crescut. Puteţi să-mi acceptaţi scuzele?

Abia atunci Elaine îşi urmă primul impuls şi, întinzând mâna tânărului din faţa sa, îi spuse cu cel mai fermecător surâs:

— Da, sir Guy, sunteţi iertat. Bineînţeles, n-aveaţi de unde să ştiţi că mă aflam acolo şi că vă puteam auzi remarca. Într-un cuvânt, totul a fost parcă pentru a ne cimenta şi mai mult prietenia. Şi dacă acum sunt pentru prima dată victima unei capcane în pădurea asta pe care o

cunosc atât de bine, dat fiind precedentul, adăugă ea râzând, puteţi ca împreună că Bidge să mă conduceţi până acasă.

— Într-adevăr, lady Elaine? Chiar ne permiteţi?

Îşi reluă drumul şi, răspunzând întrebărilor ei precise Guy îşi povesti crâmpeiul de viaţă petrecut în Scoţia. Îi explică mai cu seamă cât de mult îl stinghereşte noul mod de viaţă.

Fericită să renunţe pentru câteva clipe la preocupările sale triste, lady Elaine îl asculta cu plăcere şi reuşi să capete cu uşurinţă toate amănuntele care o interesau.

— Béryl mi-a fost întotdeauna cea mai bună prietenă, şi va fi mereu, în schimb nu mă pot înţelege cu Gertrude. Nu ştiu cum se face, dar are mereu darul de a mă enerva. Nu aţi văzut cât este de afectată şi cât de deosebită este de mama şi de Béryl?

După foarte scurt timp, lady Elaine era la curent cu toate amănuntele vieţii tânărului şi originalului său vecin.

— Trebuie să veniţi să-mi faceţi neapărat o vizită la „Turnuri", sir Guy, cu mama şi sora voastră. Şi asta cât mai repede, spuse lady Elaine privindu-l încântată pe acest adolescent, atât de copil în ciuda celor douăzeci de ani ai săi.

— Aşadar, veţi pleca cât de curând la Oxford? adăugă ea.

Figura lui Guy se întunecă atunci când răspunse:

— Cel puţin aşa vrea mama... eu, oricum, nu văd utilitatea acestui pas.

— Nu sunt de aceeaşi părere.

Tânărul îşi privi mirat interlocutoarea. Aceasta, ridicându-şi ochii surâzători, continuă:

— Personal, aş prefera să rămâneţi aşa cum sunteţi acum: îmi place foarte mult uşorul accent scoţian şi felul în care vă exprimaţi gândurile, aşa cum vă trec ele prin cap; îmi place optimismul de care daţi dovadă şi chiar şi argoul de colegiu, pe care-l folosiţi, dar trebuie să vă gândiţi că în acest loc va trebui să ocupaţi un loc de frunte, un loc social preponderent. Dacă veţi continua să duceţi acelaşi mod de viaţă între Béryl şi Bidge, veţi stagna. Dimpotrivă, un trimestru, sau mai mult, la Oxford, vă va schimba mentalitatea. Veţi câştiga autoritatea necesară pentru a reprezenta „comitatul" ca să folosesc perifraza surorii dumitale, Gertrude. Sunteţi dotat cu mult spirit, inteligenţă şi hotărîre, trebuie doar să le cultivaţi pentru a le pune în valoare. Da, Oxfordul este indispensabil!

Guy continua s-o privească fix. În cele din urmă spuse:

— Păi, în acest caz, cu cât o să încep mai devreme, cu atât mai bine... dar mama are altă idee care mie mi se pare destul de nefericită...

— Dimpotrivă, e excelentă: având un preceptor timp de un an, aici, acasă, asta vă va uşura enorm luarea examenelor. Şi mai mult, dacă este destul de dibaci, vă va face să trageţi toate foloasele de pe urma sejurului la Oxford. Credeţi-mă, sir Guy, acceptaţi preceptorul şi lucraţi cu el; alegeţi-vă un croitor bun, învăţaţi să dansaţi şi să jucaţi tenis; citiţi biblia, spuneţi-vă rugăciunile dimineaţa şi seara, evitaţi să înjuraţi

în faţa doamnelor şi curând veţi trece drept un tânăr model!

Şi la sfârşitul predicii, lady Elaine izbucni în râs pentru a-l face pe Guy să priceapă că nu vorbise serios.

Dar tânărul o ascultase cu cea mai mare atenţie şi-i declară pe un ton grav:

— Am de gând să mă conformez întocmai indicaţiilor voastre.

— Ei! Ei! nu luaţi tonul ăsta atât de serios! În relaţiile dintre noi doi trebuie să fiţi acelaşi tânăr spontan ca mai înainte.

Tocmai ajunseseră în faţa porţii de la „Turnuri" şi lady Elaine se opri pentru a-i spune:

— Aşadar, la revedere, sir Guy.

— La revedere, lady Elaine, şi mulţumesc.

Tânărul rămase nemişcat urmărind cu privirile silueta graţioasă care se îndepărta pe alee, spre castel... Când dispăru, Guy îşi fluieră câinele şi, adresându-i-se, murmură:

— Pe Sfântul George, Bidge, e mult mai ispititoare decât aş fi crezut-o!

. . . . . .

— Şi unde crezi că ar putea întârzia băiatul, Gertrude? spunea doamna Mervyn... cred că ai face mai bine să nu mai dai atâta importanţă acelui incident nefericit: Guy ar putea crede că suntem supăraţi pe el.

Cu toate acestea doamna Mervyn era totuşi îngrijorată de această întârziere. În aşteptarea orei cinei, fuseseră aprinse candelabrele. Cum căldura era încă în toi, uşile spre verandă erau

deschise. Acolo, în picioare, Béryl pândea întoarcerea lui Guy... Deodată i se auzi vocea:

— Vine, mamă! Îl aud fluierând pe alee.

După câteva clipe apăru Bidge urmat la câţiva paşi de Guy în persoană.

— Scumpul meu, unde ai fost de te întorci atât de târziu? întrebă doamna Mervyn.

— Iartă-mă, mamă, dar m-am plimbat prin pădure, la început însoţit de lady Elaine, după care, singur-singurel... Adâncit în gânduri, am uitat cât este ceasul.

— Şi la ce anume te gândeai, fiule?

— Am luat câteva hotărâri importante, continuă Guy: am hotărât că îmi trebuie un preceptor, un profesor de dans, un croitor bun şi o Biblie... şi tot ce mai este necesar unui bărbat de condiţie.

Doamna Mervyn surâse; Béryl ascultase toate acestea cu un aer surprins şi indignat. Numai Gertrude se grăbi să-şi ia revanşa după numeroasele discuţii purtate pe acest subiect, discuţii în care Guy şi Béryl o reduceau mereu la tăcere:

— Cred că lady Elaine l-a făcut pe Guy să-şi dea seama că nu-i decât un ţăran de la Dunăre! Ce mult aş fi vrut să asist şi eu la scena asta! Şi prin ce lipsă de tact ai provocat chestia asta, Guy?... Precis că ai călcat-o pe rochie şi ai agravat faptul exclamând: „Lua-m-ar naiba!" şi dacă te-a mai şi invitat să cinezi cu ea, sunt sigură că i-ai mărturisit că ţi-ai cumpărat costumul într-un magazin din Edimburg şi cartea de rugăciuni din bazarul vecin pentru suma de doi şilingi!

În tot timpul acestui discurs ironic, figura lui Béryl se înroşise mai ceva ca guşa curcanului. La un moment dat izbucni furioasă, bătând din picior:

— Creatură rea, nu vreau să râzi de Guy! Sunt sigură că lady Elaine n-a avut ce reproşa purtării lui... Dar dacă ea l-a încurajat să-şi ia un preceptor, o urăsc şi pe ea la fel de mult!

Doamna Mervyn începu să se neliniştească de această izbucnire.

— Béryl, copilule, ce-ţi veni? Urcă imediat în camera ta şi când te vei calma, coboară şi cere-i scuze Gertrudei.

Béryl se sculă imediat, şi fără a scoate un cuvânt, ieşi din cameră.

— Nu-mi dau seama ce a înfuriat-o pe Béryl atât de mult.

Dacă şi-ar fi observat mai cu atenţie fiul în timpul tiradei Gertrudei, l-ar fi văzut cum roşeşte, cum îşi muşcă buzele şi cum se încruntă. Dar toate aceste manifestări fură observate de Béryl care izbucnise şi care acum, în timp ce urca scările, se întreba ce ura mai mult: pe Gertrude care-şi râsese de Guy, sau pe lady Elaine care-l făcuse să-şi dea seama că nu mai este un copil.

În timpul cinei, conversaţia nu prea avu succes. Doamna Mervyn încercă să aducă în dezbatere planul reorganizării grădinii, dar Gertrude făcu în aşa fel încât să aducă din nou în discuţie pe lady Elaine:

— Ai însoţit-o mult timp pe lady Elaine, Guy?

— Mi-a cerut s-o conduc până la „Turnuri".

— Hm, hm! L-ai văzut pe domnul Monk?

— Cine este domnul Monk?

— Proprietarul de la „Turnuri".

— Şi atunci de ce nu spui pur şi simplu: „Tatăl ei?"

— Pentru că domnul Monk nu-i este tată... Tatăl lady-ei Elaine a fost conte. Domnul Monk este soţul.

Urmă o tăcere destul de lungă, timp în care Gertrude râdea în sinea sa.

— Este adevărat, mamă? întrebă în sfârşit Guy.

— Cred că da, fiule.

Doamna Mervyn îl privea mirată pe Guy: aceasta părea transformat cu totul: vocea-i era schimbată şi trăsăturile figurii păreau împietrite.

Odată terminată cina, Guy spuse că este mult prea obosit de îndelungata-i plimbare şi urcă în camera sa.

Chiar în aceeaşi seară, Elaine se afla în salonaşul său, pegătindu-se să-şi scrie corespondenţa... Deja pe biroul ei se adunaseră cam o jumătate de duzină de asemenea bileţele, gata să fie duse la poştă. Acum avea în faţă o foaie de hârtie mai mare pe care începuse tocmai să scrie o scrisoare. În timp ce scria, surâse de mai multe ori, oprindu-se câteodată pentru a reflecta. Scrisoarea îi era adresată prietenei sale celei mai bune, Muriel Bruce:

Turnuri, 6 iunie

Scumpa mea Muriel,

În cele din urmă a apărut şi un element interesant care mi-a întrerupt monotonia tristă a

vieţii. O să constaţi chiar tu însuţi, fiindcă tocmai asta vreau să-ţi explic acum. Totul a început în această după-amiază.

Ca introducere, închipuieşte-ţi un câine care mă urmăreşte... mă ajunge din urmă într-o pădure deasă şi-mi barează drumul sub ameninţarea colţilor săi... Rămân în situaţia asta periculoasă până la apariţia unui tânăr frumos care-şi fluieră câinele şi astfel mă eliberează!... Dar cred că mai bine ar fi să-ţi povestesc întreaga istorie în ordinea firească a lucrurilor.

Cu siguranţă ai auzit despre moartea subită a lui sir John Mervyn, proprietarul domeniului vecin cu al domnului Monk: fiul său îşi găsise moartea cu câteva săptămâni mai înainte într-un grav accident de vânătoare. După cum vezi, titlul de sir şi averea erau acum libere şi au fost moştenite de un văr îndepărtat. Băiatul locuia împreună cu mama sa, văduvă, şi cele două surori undeva, în Scoţia; după câte se pare, nu erau prea avuţi. Aşadar familia se compune din doamna Mervyn, cele două fete şi tânărul baronet.

În după amiaza asta am făcut prima mea vizită la Mervyn Hall. În drum, trăsura s-a oprit câteva clipe la răspântie şi acolo am avut ocazia să văd aşezat pe taluz un tânăr destul de uriaş reţinând cu greutate un basset... Câinele lătra de mama focului în timp ce tânărul mă privea de parcă aş fi fost prima femeie pe care o vedea în viaţa sa.

Am ajuns la Mervyn Hall şi am profitat de ocazie pentru a-mi studia noii vecini: doamna

Mervyn este o doamnă binevoitoare, cu o figură maternă care mi-o aminteşte puţin pe mama; cred că impresia ei despre mine a fost mai puţin favorabilă. Şi trebuie să recunosc că n-am făcut prea multe pentru a i-o schimba... În momentele acestea nu mă simt în stare nici de cel mai mic efort. Cred că nu peste multă vreme noii mei vecini vor fi puşi la curent cu evenimentele de la „Turnuri"... Atunci, fără îndoială că părerea lor se va schimba şi voi deveni pentru ei „biata femeie!". Şi nimic nu m-ar înfuria mai mult. Prefer să fiu crezută proastă, fără inimă, uşuratică, decât să-i las să bănuiască toată suferinţa mea... Dar, la urma-urmei, ce importanţă are! Să ne întoarcem la tânărul meu uriaş...

Urma povestirea detailată a întrevederii cu Guy şi scuzele care urmaseră. După care Elaine continuă:

Tânărul sălbatic şi cu mine am devenit repede cei mai buni prieteni şi i-am permis să mă însoţească până acasă. A dat dovadă de o simplitate fermecătoare şi mi-a vorbit cu multă încredere despre toate: mi-a povestit în principal dragostea lui pentru ţinuturile scoţiene unde şi-a petrecut adolescenţa şi asta mi-a dezvăluit bogăţia lui sufletească şi natura-i afectuoasă. M-am interesat de intenţiile lui de viitor şi mi-am permis să-i dau unele sfaturi pe care a promis că le va urma cu sfinţenie. Ne-am despărţit în faţa porţii castelului. Nu l-am putut invita pe sir Guy la „Turnuri" neştiind în ce stare de spirit îmi voi afla stăpânul şi seniorul. Cât timp durase mersul

prin pădure am putut să-mi fac o idee destul de exactă despre comportarea lui nobilă şi nu voiam ca acum să fie martorul vreunor insulte sau purtări grosolane acolo unde se presupune că ar trebui să fiu stăpână.

După cum îţi poţi da seama, scumpa mea Muriel, sunt încântată să am drept vecin pe această tânără sosie a lui Ahile! Mi-am propus să i servesc drept mentor şi să-l fac să profite de experienţa mea. Are douăzeci de ani, dar pare mult mai tânăr, şi deci e natural să nutresc pentru el sentimente materne. După cum am avut ocazia să constat, a făcut progrese uluitoare încă de la primele mele sugestii aşa încât prevăd că nu mă va dezamăgi.

Şi acum, adio iubită prietenă. Când am plecat din sufragerie, Monk tocmai se pregătea să golească sticlele de vin aliniate în faţa lui... Acum aud cum servitorii îl ajută să urce în dormitor... unde va trebui să mă duc şi eu ceva mai târziu... Dumnezeu să mă aibă în paza lui!... Ah! Muriel! uneori aş vrea să mor!

Prietena ta devotată
„ELAINE"

Răspunsul nu se lăsă prea mult aşteptat:

7 iunie

Scumpa mea Elaine,

Lunga şi interesanta ta scrisoare tocmai mi-a sosit şi nu vreau să te fac să-mi aştepţi răspunsul, aşa încât n-am decât timpul să-ţi scriu câteva

rânduri. Povestirea ta însufleţită despre plimbarea prin pădure în tovărăşia noului tău vecin m-a ineresat în mod deosebit: cred că am râs cu multă poftă constatând că, încă de la prima întâlnire te-ai considerat calificată să-i faci morală şi să-l educi în ceea ce priveşte comportarea în societate pe acest tânăr... Am spus intenţionat „tânăr", fiindcă la douăzeci de ani nu poţi să spui că mai eşti copil sau adolescent, aşa cum vrei tu să-l tratezi.

Serios, Elaine, fii mai circumspectă te rog, altfel tânărul sir Guy se va îndrăgosti de tine! Sper că ştie că eşti măritată? Din experienţa mea îmi dau seama că cineva care nu-ţi cunoaşte starea socială te poate vizita săptămâni de-a rândul fără a-şi da seama de existenţa domnului Monk. Niciodată nu faci aluzie la el nimănui... şi îţi înţeleg discreţia, scumpa mea!...

Nu te arăta mult prea binevoitoare cu tânărul sir Guy... Cum de obicei eşti rece şi distantă, va observa repede că faci o excepţie cu el... şi această preferinţă i se va urca repede la cap. Nu uita că n-ai decât douăzeci şi şapte de ani şi că întreaga ta înfăţişare n-are nimic de-a face cu aspectul matern! Nu mă face să-ţi spun părerea mea în această privinţă cu toată sinceritatea. Sunt convinsă că nu vrei decât tot binele pentru acest tânăr, dar angajându-te pe această cale te expui la riscuri pe care nici măcar nu le bănuieşti. Byron spune într-unul din poemele sale: *„Când reuşeşti să rupi cercul de gheaţă cu care unele persoane se-nvăluie, eşti surprins deseori de*

fierbinţeala din interior!". Deseori m-ai făcut să mă gândesc la acest vers.

Scumpa mea, ce-aş mai putea adăuga pentru a-ţi face chinul mai uşor? cuvintele sunt de prisos şi intervenţie activă e imposibilă! Amândouă suferim îngrozitor, e drept, pe motive diferite. Şi totuşi eu sunt încrezătoare în viitor. Trebuie să avem curaj.

Contează mereu pe iubirea profundă a prietenei tale.

„MURIEL"

P.S. — Dacă ai ocazia, recomandă pe C.B. doamnei Mervyn pentru postul de preceptor. Am aflat pe ocolite că umblă după o slujbă. Aş fi fericită dacă aş şti că te poate vedea din când în când. În acest caz, îţi ţin la dispoziţie adresa lui pentru toate referinţele ce le vei crede de cuviinţă".

Citind avertismentul prietenei sale, Elaine nu-şi putu stăpâni un zâmbet: „Muriel se înşală, gândi ea... Poate că într-o bună zi, Guy va iubi şi va face fericită o femeie, dar această zi încă este departe!".

III

DUMINICĂ DIMINEAŢA

— În acele vremuri, uriaşii locuiau pe pământ, începu vicarul anunţând tema predicii... Ca o singură mişcare capetele tuturor credincioşilor care umpleau biserica, se întoarseră spre sir Guy, ca spre o dovadă vie a acestui adevăr enunţat de Sfânta Scriptură.

Puţin stingherit, Guy se aşeză în strana rezervată stăpânilor de la Mervyn Hall aflată în punctul cel mai vizibil al interiorului bisericii.

Nu era prea credincios, ba să fim drepţi, nu era deloc, şi nu putea suporta să rămână închis două ore în bisericuţa asta înghesuită; pe lângă stupizenia predicilor, îi era mult peste putinţă să stea în acea strană unde, cum se spunea în Irlanda, „e foarte greu să îngenunchezi şi aproape imposibil să te mai scoli". După o primă încercare, renunţase la a mai merge duminica dimineaţa la biserică, înlocuind această corvoadă cu o ocupaţie mult mai pe placul său, adică parcurgând mile întregi prin păduri şi pe pajiştile de pe colinele din jur, bineînţeles, însoţit tot timpul de Bidge. Şi

cred că nu comitem o erezie dacă spunem că, învăţând să cunoască mai bine şi să iubească frumuseţile naturii înconjurătoare, inima şi mintea tânărului înalţa fără să-şi dea seama, un imn de laudă la adresa Creatorului.

Cu toate acestea, în duminica ce urmă plimbării cu lady Elaine, Guy, spre marea surpriză a mamei sale şi a surorilor, îşi făcu ap ariţia în biserică: cele trei îşi ocupaseră deja locurile de câteva minute bune şi chiar în momentul în care serviciul divin urma să înceapă, tânărul baronet se arătă pe culoarul dintre băncile bisericii cu Bidge pe urmele sale; figura plăcută şi statura-i înaltă a lui sir Guy atrase imediat toate privirile celor de faţă... Din nefericire, prezenţa lui Bidge nu scăpă privirilor vicarului care-l avea alături pe Ebenezer Bones, paracliserul... La un semn al acestuia, Bones se îndreptă tiptil spre noii veniţi şi, aplecându-se brusc, încercă să-l înhaţe pe Bidge tocmai în momentul când bassetul se strecura sub banca pe care se aşezase stăpânul său; domnul Bones era cunoscut pentru zelul cu care-şi îndeplinea îndatoririle funcţiei sale şi, hotărât să-l dea afară pe bietul câine din acest loc sacru, nu se descurajă de împotrivirea disperată de care dădea dovadă Bidge... Guy, care în prima clipă crezuse că bătrânul îi aducea o pernă pentru a o pune în strană, nu reacţionă imediat, dar în momentul următor îşi dădu seama de intenţiile duşmănoase ale acestuia... Uitând locul în care se afla, murmură: „Lasă-mi câinele în pace, bătrân caraghios! Nu deranjează pe nimeni.“

Cu un aer zăpăcit, Bones bătu în retragere spre marea veselie a asistenţei care râdea pe ascuns. Chiar şi lady Elaine, aşezată ceva mai în faţă, trebui să-şi bage nasul în cartea de rugăciuni pentru a-şi ascunde zâmbetul.

Curând, slujba se sfârşi. Guy traversă biserica în urma mamei sale şi se opri în prag. Până atunci fusese totdeauna plecat pe coclauri atunci când vecinii veneau să-i viziteze familia, plecări care exasperau mamele nerăbdătoare să-l cunoască pe tânărul baronet care, „într-un an sau doi, ar fi făcut o pereche potrivită cu una din fiicele lor." În majoritatea cazurilor, absenţa lui Guy se explica printr-o retragere strategică prin uşa care dădea pe terasă în momentul în care vizitatorii sunau la intrare. Şi asta în ciuda reproşurilor mamei şi surorii sale mai mari.

— Şi ce-aţi vrea? răspunse el o dată în urma unei asemenea retrageri. Nu-mi puteţi cere să stau înţepenit o oră cu o figură de nătărău, aşezat acolo în fotoliu, timp în care aş fi examinat pe furiş de toate tinerele astea, şi măsurat din cap până-n picioare printr-un lornion de baga de mamele lor.

— Dar, Guy, răspunse ironic Gertrude, nimeni nu te obligă să iei o figură de nătărău şi prietenele noastre sunt mult prea binecrescute pentru a te privi cu insistenţă. De altfel, nu fi prea convins că toată această lume doreşte să te cunoască personal!

La aceste cuvinte, Béryl îi sări imediat în ajutor fratelui.

— Oriunde s-ar afla, Guy se poartă minunat şi toată lumea doreşte să-l cunoască. Chiar ieri, când a venit lady Flamingo cu cele trei fete ale sale, mă găseam chiar în salon şi abia am avut timp să mă ascund în spatele unei draperi când Lawford le-a introdus. Curând am ieşit şi eu pe fereastră, chiar atunci când le arătaţi un tablou din fundul salonului. Dar înainte ca voi să sosiţi, le-am auzit pe cele trei fete! Şi nu vorbeau decât despre Guy: „Mamă, crezi că sir Guy va veni?... Dacă nu, poţi să te interesezi ce mai face? Eşti sigură că încă nu-i logodit cu vreo tânără scoţiană?... Ah! cred că fotografia asta de pe cămin e a lui... Cât de pitoresc arată în costum de scoţian!... Clémentine, ţi-ai pus pălăria invers... — Ella, vrei să i-o aranjezi? — Mulţumesc". Lady Flamingo, care, după cum ştiţi, e o femeie destul de corpolentă, începuse să se cam sufoce din cauza căldurii. Se aşezase pe canapea şi-şi făcea vânt cu evantaiul. Ultimul său sfat a fost: „Păstraţi-vă calmul, scumpelor; surâdeţi-i tânărului baronet ori de câte ori vă priveşte şi mai ales, fiţi cât se poate de naturale". Dând puţin la o parte draperia, am putut să constat că pălăria Clémentinei era şi mai caraghios aşezată după ce sora sa i-o aranjase! Imediat ce-am putut să dispar, am alergat să-l avertizez pe Guy şi ne-am ascuns în doul plantaţiei de fagi pentru a le pândi plecarea... Când a trecut trăsura lor, toate patru erau vizibil dezamăgite. Guy era de părere că rochia lady-ei Flamingo, cu florile şi frunzele ce-o împodobeau, era croită din draperiile de la salonul său. Ce-am mai râs la

gândul că Guy s-ar putea însura cu una din tinerele Flamingo.

Ascultând povestirea lui Béryl, doamna Mervyn nu reuşi să-şi păstreze seriozitatea, dar Gertrude nu scăpă ocazia pentru a-şi plasa o dojană.

— Înţeleg, Béryl, că ai dat dovadă de lipsă de tact în momentul în care te-ai ascuns în dosul draperiei atunci când a fost anunţată vizita. Şi nu numai că ai spionat, dar mai şi repeţi, denaturând, fără îndoială, mărturisirile pe care tinerele şi le-au făcut fără a şti de prezenţa ta. Într-adevăr, această purtare...

— Hai, vino, Béryl, spuse Guy târînd după el pe sora sa mai mică... Şi dispărură aproape imediat lăsând-o pe Gertrude să-şi termine mustrarea în faţa a două scaune goale.

Dar în acea dimineaţă de duminică, la ieşirea din biserică, Guy nu se mai putea eschiva: în consecinţă, trebui să se supună obligaţiilor mondene. În pridvorul bisericii, formând un grup compact, se aflau adunate toate doamnele şi domnişoarele mai de soi: doamna Fitspatrick cu cele patru fiice ale sale; doamna Archibald Dawson şi domnişoara Dawson; doamna Joram şi, în sfârşit, lady Flamingo, împreună cu „cele trei iubite fiice ale mele". Pe rând, Guy a fost prezentat de mama sa tuturor acestor doamne şi domnişoare. Când apăru şi lady Elaine, găsi drumul blocat... Fu nevoită să ocolească peristilul şi să o ia pe gazon pentru a reuşi să ajungă la aleea care ducea la drum. În trecere, salută pe toţi acei care, recunoscând-o, o salutau, dar nu

zăbovea niciodată. Când Guy o zări, roşi puternic şi, scotându-şi pălăria, se înclină adânc... Lady Elaine nu-i răspunse decât printr-un scurt semn din cap. Bietul Guy, cât de puţin era răsplătit pentru cele două ceasuri de aşteptare mohorâtă pe care le suportase numai în nădejdea acestei întâlniri. În acel moment, cele trei surori Flamingo reuşiră, printr-o mişcare de învăluire, să se apropie de sir Guy... Toate trei îi surâseră şi bietul tânăr se văzu nevoit să le surâdă şi el cu toate că situaţia i se părea ridicolă; nu reuşi să facă decât o observaţie cu privire la temperatură, observaţie la care cele trei surori căzură în extaz. Cu nespunsă gingăşie îi spuseră cât de dezamăgite au fost, „maman“ şi ele, de faptul că nu l-au văzut atunci când au venit în vizită la Mervyn Hall. Puţin obişnuit cu protocolul monden, Guy, în loc să le asigure că şi el regretă tot atât de mult că nu a fost acasă, se mulţumi doar să exclame cu toată simplitatea: „Într-adevăr?“ Şi asta în timp ce toate cele trei surori îşi uneau eforturile pentru a continua conversaţia începută. În acel moment Bidge începu să scâncească pentru a atrage privirile stăpânului. Întorcând capul, Guy o zări pe lady Elaine care se oprise în faţa gardului cimitirului care dădea spre drum... Când privirile li se întâlniră, lady Elaine îi surâse. Atunci Guy murmură câteva cuvinte şi se grăbi să se despartă de cele trei surori alergând după tânăra femeie pe care o ajunse când aceasta era deja pe drum.

— Aţi venit cu trăsura, lady Elaine, o întrebă el, sau vă întoarceţi pe jos?

— Acum, dacă timpul e atât de frumos, parcă aş merge pe jos.

— Vă pot însoţi?

Lady Elaine primi cu bunăvoinţă cererea tânărului, cerere pregătită încă de dimineaţă, şi-i răspunse:

— Numai câţiva paşi, sir Guy. Mi-e teamă că vă sustrag îndatoririlor voastre faţă de familie şi cred că surorile Flamingo vor fi dezamăgite.

— Ducă-se la naiba!... Ah, nu!... Voiam să spun... Da, cred că nu le jignesc prea mult dacă spun că sunt proaste. Nu sunteţi de aceeaşi părere, lady Elaine?

— Cum să nu. Dar numai noi gândim aşa: au reputaţia de a fi nişte tinere desăvârşite. Apropo, sir Guy, de ce nu v-aţi însoţit mama şi surorile la „Turnuri" joi? Când au fost anunţate, nici nu mă gândeam că nu sunteţi cu ele... Credeţi-mă, am fost extrem de dezamăgită.

Guy rămase tăcut continuând să lovească iarba cu bastonul său de promenadă. După câteva secunde lady Elaine continuă:

— Lunea trecută, în pădure, crezusem că am întocmit un pact de prietenie, dar zilele au trecut fără ca vizita promisă să se realizeze: am sfârşit prin a ajunge la concluzia că micile mele critici v-au ofensat.

Dar Guy protestă imediat:

— Cum aţi putut crede, lady Elaine, că m-aţi ofensat? Toată săptămâna am căutat să pun în practică sfaturile voastre în ceea ce priveşte moderarea purtărilor mele. Şi meritul mi-e cu atât mai mare cu cât unele femei sunt cu totul

exasperante!... Sora mea, Gertrude, de exemplu, mă scoate din sărite; nu puteţi face o excepţie pentru ea şi să-mi daţi voie s-o trimit la dracu' din când în când?

— Păi, în cazul ăsta, fără îndoială că şi eu ar trebui să vă suport ieşirile fără a putea să mă plâng.

— *Dumneavoastră?...* Nu, lady Elaine!

— Şi totuşi văd că folosiţi un limbaj destul de liber în prezenţa mea.

Cu un aer de sinceră căinţă, Guy îi răspunse:

— Cunoaşteţi, doar, lady Elaine, cuvintele psalmistului: „Nimeni nu poate schimba dungile leopardului şi nici să facă o pungă de mătase din urechea unei scroafe".

Lady Elaine izbucni în râs, ceea ce i se întâmpla destul de rar: sunetele cristaline răsunară ca o muzică divină în urechile lui Guy.

Observând că tânărul părea sincer mâhnit, lady Elaine îi puse uşor mâna pe braţ şi-i spuse:

— Dragul meu băiat, prea aţi pus la inimă mustrările mele! nu vorbeam decât pe jumătate serios. Vreau să vă fac o mărturisire: oricât ar fi de ciudat, vă prefer atunci când sunteţi natural, chiar dacă vă presăraţi vorbele cu expresii din argou! Spontaneitatea vă dispare atunci când faceţi efortul de a vă limita strict la puritanism.

Guy întoarse capul şi o privi pe lady Elaine... Instantaneu, orice urmă de teamă îi dispăru de pe figură şi o sclipire maliţioasă îi apăru în priviri:

— În acest caz, aş fi făcut mai bine să ascult predica decât să-mi sparg capul gândindu-mă care din două variante a ceea ce voiam să vă spun ar fi fost mai corectă: „Sper că-mi veţi permite să

vă însoţesc până la trăsură?“ sau „Să vă conduc până la trăsură?“.

Elaine începu să râdă şi-l ameninţă cu degetul:

— Mi-e teamă, sir Guy, că n-aţi profitat de sfaturile respectabilului nostru vicar? Vreţi să-mi repetaţi textul predicii?

— N-am nici cea mai mică idee, lady Elaine. Nu pot suporta predicile şi le evit pe cât mi-e în putinţă.

— Şi atunci, de ce aţi venit la biserică?

Guy şovăi o clipă, după care spuse pe un ton serios:

— Pentru a vă revedea!

Elaine îi aruncă o privire pătrunzătoare... Era şi el asemenea celorlalţi?... Nu, cuvintele rostite nu conţineau nici cea mai mică linguşire... reflectau exact gândurile tânărului şi acesta le pronunţase aproape împotriva voinţei sale, neputând eluda adevărul. Constatarea o linişti pe lady Elaine; Guy apărea ca o rază de soare la orizontul sumbru al vieţii tinerei femei. La drept vorbind, nici nu-şi dăduse prea bine seama cât de mult dorise să-l revadă în momentul în care doamna Mervyn însoţită de fiicele sale venise la „Turnuri“ fără tânărul baronet. Abia acum îşi dădu seama că numai marea sa timiditate îl împiedicase să le însoţească... Guy nu-şi uitase noua prietenă, după cum mărturisea prezenţa sa neobişnuită la biserică în acea duminică, numai şi numai cu dorinţa de a o revedea. Lady Elaine mai aprecie şi tactul de care acesta dăduse dovadă, deoarece, nici măcar o clipă, atât cât durase predica, nu întâlnise privirile lui Guy;

chiar se întrebase dacă tânărul baronet o văzuse şi o recunoscuse.După o tăcere destul de lungă, spuse în cele din urmă:

— Pe viitor, sir Guy, sper că veţi găsi motive mai întemeiate pentru a veni la biserică. Şi-mi mai permit să vă sfătuiesc să-l lăsaţi pe Bidge acasă altădată. De-abia m-am stăpânit să nu râd când bătrânul Bones se chinuia să-l scoată din ascunzătoarea lui! Nu ştiţi că în Anglia nu se obişnuieşte să intri cu câinele în biserică?

— Din contră, în Scoţia, răspunse Guy, aceştia sunt admişi: într-o bisericuţă din împrejurimile casei noastre aveau chiar un loc rezervat. Câinii stăteau acolo tot timpul ceremoniei şi se purtau foarte corect, asta cu condiţia ca vreun şobolan să nu le fi încălcat domeniul... În cazul acesta, pierdeau orice noţiune de bună creştere şi se repezeau asupra intrusului hămăind îngrozitor... Nu v-ar place un interludiu de acest gen?

— Într-adevăr, ar fi un spectacol curios, dar e puţin probabil ca un şobolan să se plimbe într-o biserică, cel puţin în plină zi.

— Ei, în acest caz aş putea chiar eu să provoc întâlnirea. Într-o duminică am adus cu mine un şobolan într-un sac şi i-am dat drumul în momentul cel mai emoţionant al slujbei... dacă aţi fi auzit vacarmul!...

— Sir Guy, sunt constrariată să constat că sunteţi capabil de orice! Respectul vă lipseşte cu desăvârşire.

— Vă asigur că respect tot ceea ce merită să fie respectat, dar detest ipocrizia... Toate aceste bătrâne bigote în horbotele lor de duminică,

îngenuncheate pe pernele din faţa stranelor, nu păreau a fi cuprinse de prea multă credinţă. În afară de dumneata, de mama mea şi de o bătrână cu o bonetă plină de cute simpatice, care se afla chiar sub amvon, nu cred că altcineva se gândea să se roage!

— Sunteţi un bun observator, sir Guy, dar judecaţi cu prea multă asprime.

Câteva momente merseră tăcuţi, unul lângă altul, de-a lungul unei poteci care mărginea două câmpuri semănate cu grâu; pe marginea potecii, numeroşi maci roşii înveseleau decorul. Lady Elaine culese o floare şi-şi aplecă faţa asupra ei, roşeaţa acesteia reflectându-se o clipă pe faţa femeii. Întorcându-se brusc spre însoţitorul său, îl întrebă:

— Spuneţi-mi, sir Guy, ce v-a făcut să credeţi că mă rugam cu adevărat azi dimineaţă în biserică?

În aceeaşi clipă, Guy întinse mâna pentru a o ajuta pe lady Elaine să treacă bariera care se afla de-a curmezişul potecii. Aceasta se opri pe treapta de lemn aşteptând răspuns la întrebarea pe care o pusese. Guy continua s-o ţină de mână pentru a-i păstra echilibrul, şi-şi ridică ochii limpezi spre tânăra femeie spunându-i cu naivitate:

— Rugăciunile dumitale nu pot fi decât sincere. Emanaţi un aer de dreptate şi bunătate rar întâlnit.

— Dar vă înşelaţi, sir Guy: nu sunt absolut deloc o femeie pioasă. Văd că v-aţi făcut deja o idee mult prea bună despre mine. Fiţi încredinţat

că deseori comit unele acţiuni care nu sunt deloc meritorii.

— Asta n-o mai cred, răspunse hotărât Guy privind-o pe lady Elaine aproape entuziasmat. Sunt convins că niciodată în viaţa dumitale n-ai comis o faptă rea şi dacă într-o bună zi v-aş vedea adoptând o linie de conduită contrară convingerilor mele anterioare din acel moment aş fi încredinţat că aceea-i calea cea dreaptă!

Elaine îl privi pe Guy cu curiozitate şi interes; dar mulţimea de admiratori care-i făcuseră curte până atunci, nici unul nu semăna acestui tânăr: acesta-i făcea impresia unui cavaler de la curtea regelui Arthur, însufleţit de un fel de veneraţie pentru doamna gândurilor sale.

În timp ce-i răspundea, lady Elaine surâse:

— Nu-i înţelept să mă aşezaţi pe un piedestal, sir Guy!... Şi acum, ajutaţi-mă să trec bariera după care vă veţi întoarce. Nu-i cazul să o faceţi pe mama voastră să vă aştepte cu masa. Cred că deja se întreabă ce vi s-a întâmplat!

— Îngăduiţi-mi să vă conduc până la gardul parcului.

— Nu, cel puţin nu în această dimineaţă. Vă rog să nu mă mai însoţiţi. Plecaţi chiar acum: luaţi-o pe poteca aceasta ţinând-o mereu la dreapta şi veţi scurta drumul. În zece minute veţi ajunge la Mervyn Hall.

— Mulţumesc, răspunse îmbufnat Guy... dar nu l-aş putea trimite pe Bidge în locul meu?

— Nu... nici chiar pe Bidge!

Tânăra se îndepărtă cu paşi repezi şi curând dispăru în pădure. Neavând încotro, Guy se

întoarse, gândindu-se la toate evenimentele ce i se întâmplaseră în acea dimineaţă.

La rândul său, şi lady Elaine se gândea la Guy. Şi iată ce gândea: „E o fire nobilă, bărbătească şi dreaptă; simt că te poţi încrede pe de-a-ntregul în el". Şi medită îndelung asupra ultimei părţi a discuţiei lor. Nimic nu-i mai tonifiant pentru moral ca faptul de a întâlni o persoană care să aibă despre tine o părere superioară faţă de meritele pe care le ai: instinctiv încercăm să-i realizăm părerea pe care o are; teama de a dezamăgi pe cel care ne iubeşte ne multiplică forţele spirituale.

Fără îndoială că Elaine, în timpul serviciului religios, nu-şi unise rugăciunile cu cele ale celorlalţi credincioşi; nici măcar nu ascultase p edica... Şi totuşi, acum se simţea reconfortată şi numai datorită faptului că participase la slujbă.

IV

ÎNCEP SĂ CIRCULE ZVONURI

La începututl după-amiezii, întreaga familie se afla adunată în salonul de la Mervyn Hall, lucru care se întâmpla destul de rar la acea oră. Asta se explica prin faptul că o furtună violentă îl obligase pe Guy să părăsească grădina şi să se refugieze în casă. Motivul lui Béryl fusese teama de a rămâne singură în camera de studiu, la lumina sinistră a fulgerelor. Doamna Mervyn şi Gertrude, care se pregăteau să iasă şi să facă o plimbare tocmai când furtuna izbucnea, se aşezară pe o canapea şi aşteptând ca ploaia să treacă, luară câte o broderie din coşuleţul lor şi îşi făcură de lucru. Majoritatea femeilor nu pot sta aşezate câteva momente fără ca să le vezi scoţând din sacul lor ceva de lucru, fie o broderie, fie ceva de împletit, mă rog, orice. Poate că-i un mod util de a-ţi petrece timpul liber, dar cât de agasant este pentru cei din jur cărora nu le place lucrul manual şi care, prin contrast, par nişte leneşi.

Guy îşi făcea de lucru, înlocuind o coardă la banjoul său, în timp ce Béryl îi urmărea cu interes fiecare mişcare, sorbindu-l din ochi.

După ce răsuci pentru ultima oară cuiul pentru acordarea corzii, Guy întrebă:

— Care-ţi sunt planurile pentru azi, mamă?

— Dacă timpul ne-o va permite m-am gândit ca eu şi Gerty să facem o plimbare pe la fermele de pe domeniul nostru.

— Cum ţi se par oamenii de pe aici?

— Mult diferiţi faţă de scoţienii noştri, dar în general sunt destul de simpatici şi nu lipsiţi de calităţi.

— Ar trebui să-i povesteşti lui Guy întâlnirea noastră cu doamna Doles interveni Gertrude, adresându-se mamei sale.

Doamna Mervyn făcu un semn de încuviinţare.

— Într-adevăr, e un tip destul de original: această bătrână are un talent deosebit de a se plânge. Gerty îi făcuse deja o primă vizită şi s-a întors de la ea cât se poate de descurajată: „Nu există nici un subiect, mi-a spus ea, pe care doamna Doles să nu-l transforme în subiect de lamentaţie!". După câteva zile, ne-am dus amândouă s-o vizităm pe doamna Doles, şi a trebuit să constat că ce spusese Gerty nu era deloc exagerat. Cu toate acestea, ţineam ca rezervă o aluzie care-mi părea cel mai puţin susceptibilă de a-i stârni acreala: după cum auzisem eu de peste tot, doamna Doles avea un soţ serios, muncitor, devotat. Când eram pe punctul de a ne lua rămas bun, după ce am făcut-o atentă pe Gerty, i-am spus: „Ei bine,

doamnă Doles, recunosc că sunteţi împovărată în fel şi chip: viaţa e scumpă, reumatismele vă chinuie, greutatea porcului nu e aceea la care aţi sperat după cât a mâncat tot anul, nora poate că nu vă arată întreaga atenţie pe care o meritaţi, dar, în schimb, puteţi mulţumi lui Dumnezeu că măcar v-a dat un soţ perfect".

Figura bătrânei se lumină un moment, după care răspunse: „Sigur, aş fi putut nimeri şi mai rău, dar, adăugă ea cu o voce lugubră, presimt că nu voi întârzia să devin văduvă!"

Guy izbucni în râs:

— Vai, mamă, cred că ai fost deziluzionată că Gerty a fost mai perspicace decât ai fost tu. Vreau să-ţi spun că azi dimineaţă am remarcat o bătrână în biserică. Sigur că nu ea era.

— Doamna Doles nu frecventează biserica, răspunse Gertrude. Dacă o întrebi de ce, răspunde: „Nu voi intra acolo decât cu picioarele înainte, atunci când va hotărî Atotputernicul. N-am nici un chef să devansez clipa pentru a face pe placul altora. Şi la ce bun să-l ascult predicând pe vicar despre caritate, când în realitate, acelaşi vicar, nu face nimic tot timpul anului pentru o bătrână ca mine... sau mai bine spus, mult prea puţin: un şiling, câteva uncii de ceai şi de zahăr pe săptămână; de Crăciun o fustă de lână — credeţi-mă, domnişoară, la prima spălare intră la apă cel puţin jumătate — şi, rareori, câte o cină de la presbiteriu, care în general ajunge rece".

— Ce scorpie! exclamă Guy. Când voi trimite darurile de Crăciun fermierilor mei în acest an, voi adăuga pentru doamna Doles o monedă găurită, ca să-i aducă noroc.

— Dar despre ce femeie vorbeai mai adineauri, Guy? întrebă Gertrude.

— Nu-i cunosc numele. Se afla chiar sub amvon şi tenul ridat îi bătea spre cafeniu. Dar pe faţa ei se citea un fel de pace interioară profundă; de câte ori îşi ridica ochii de pe Biblie, surâdea ca şi când ar fi aflat o învăţătură nouă!

— O ştiu, o ştiu! izbucni Béryl: trebuie să fie bătrâna pe care au poreclit-o „Miséricorde" pentru că mulţumeşte cu orice ocazie lui Dumnezeu pentru toate harurile pe care i le dăruie. Într-una din zile îmi spunea: „Vicarul este un om de ispravă, chiar dacă, după părerea mea, predicile lui duminicale sunt prea scurte. Slavă Domnului, la cei optzeci şi patru de ani pe care-i am, pot încă citi fără ochelari şi găsesc în Biblie toată alinarea de care am nevoie".

Guy răspunse în timp ce surâdea:

— Văd că aceste plimbări sunt foarte distractive.

Gertrude se agăţă imediat de această afirmaţie.

— Dacă ţi se par atât de plăcute vizitele noastre, de ce nu participi şi tu? E vorba doar de fermierii tăi, şi ar fi normal.

După care, adresându-se doamnei Mervyn, adăugă:

— Nu crezi, mamă, că prin ţinutul acesta sunt multe limbi ascuţite? Doamna Cribble mi-a dat de înţeles că felul de a fi a lady-ei Elaine şi a soţului său dau naştere la critici justificate.

— Dracu' s-o ia pe vrăjitoarea asta! izbucni Guy, furios. Ce ţi-a mai povestit?

— Te rog să nu înjuri atunci când vorbeşti cu mine, Guy! N-ai auzit şi tu lucruri de acest fel, mamă?

— Da, fata mea, totuşi cred de cuviinţă că nu trebuie să aplecăm urechea la toate aceste clevetiri, cu atât mai puţin să le repetăm.

— Nu-i poţi împiedica pe oameni să vorbească, reluă Gertrude, şi mi se pare că e de preferat să ştim la ce să ne aşteptăm de la unele persoane cu care intrăm în contact.

Guy tocmai voia să răspundă observaţiei lui Gertrude, când o privire a mamei sale îl făcu să tacă. Se aplecă din nou asupra banjoului, continuând să-l acordeze.

După o pauză, Gertrude reluă:

— Se spune că lady Elaine şi soţul ei nu se prea înţeleg: se pare că domnul Monk o face tare nefericită.

În aceeaşi clipă, coarda cea nouă se rupse cu un sunet sec.

— Oh! Guy, ce păcat! sări Béryl. De ce ai întins-o aşa de mult?

— Am terminat-o şi pe-asta! izbucni furios Guy. După care, aruncând o bucată din coardă spre Gertrude, adăugă:

— Ţine asta şi leagă-ţi cu ea limba!... Pălăvrăgeşti tot aşa ca o cumătră din vecini.

Tăcu imediat deoarece auzi în spatele uşii o tuse discretă... După un moment intră Lawford care înmână cu mult respect doamnei Mervyn o scrisoare, spunându-i:

— Valetul de la „Turnuri" aşteaptă răspuns, doamnă.

Doamna Mervyn rupse sigiliul şi, după ce citi scrisoarea, îi spuse:

— E inutil, Lawford; vom trimite chiar noi răspunsul.

Ca urmare a ciondănelii cu Guy, Gertrude îr epuse să plângă... La intrarea în salon a lui Lawford, se opri şi-şi ascunse faţa în dosul unui jurnal desfăcut larg, dar imediat ce uşa se închise în urma lui Lawford, izbucni din nou în suspine. Guy era roşu de furie, în timp ce Béryl, aplecată peste caietele ei, murmura tot felul de cifre...

„7 ori 8 = 64, pun 6 şi ţin 4... 9 de cinci ori, nu, 9 de 15... 1, 2, 3, 4...".

Doamna Mervyn îşi privi pe rând copiii şi, după ce puse scrisoarea pe masă, spuse:

— Béryl, văd că nu prea ţi-e gândul la socoteli... Du-te şi fă-ţi temele în sala de studiu. După ce termini, te poţi duce în grădină.

Suspinând, Béryl ieşi imediat. Guy întinse mâna şi luă de pe masă scrisoarea lady-ei Elaine, şi după un scurt: „Îmi permiţi, mamă?" o citi:

Turnuri, 16 iunie

Dragă doamnă Mervyn,

Soţul meu şi cu mine vom fi încântaţi dacă acceptaţi să luaţi cina cu noi pe 23 ale lunii, la ora 7 ' împreună cu fiica voastră şi sir Guy Mervyn.

Cu sinceritate
ELAINE MONK

Guy depuse scrisoarea pe masă şi se apropie de fereastră privind afară... Gertrude suspina în continuare, dar imediat ce fratele său îi întoarse spatele, lăsă jos batista şi se întinse repede după scrisoare fără a-şi părăsi locul. După câteva minute, Guy se îndreptă spre sora sa, spunându-i:

— Gerty, regret că ţi-am vorbit atât de aspru... dă-mi mâna şi să nu ne mai gândim la asta.

— Ei bine, te iert, îi răspunse Gertrude, dar nu ştiu dacă voi putea uita aşa uşor cuvintele tale. Mă întreb ce-ţi pasă ţie dacă lady Elaine nu se înţelege cu soţul său?

Guy nu-i răspunse. Întorcându-se spre mama sa, întrebă:

— Desigur, mamă, vei accepta invitaţia?

— Da, Guy, voi merge la acea cină împreună cu Gerty; în ce te priveşte, nu uita că l-ai invitat la acea dată pe domnul Tristram.

— Nu-ţi bate capul cu Tristram, poate fi contramandat!... Te rog să mă incluzi şi pe mine în scrisoarea de acceptare, mamă!... Dacă doreşti, aş putea duce chiar eu răspunsul: chiar voiam să călăresc puţin acum, după-amiază.

— Îţi mulţumesc, dar cred că prefer să-l trimit pe James. Dacă n-ai altceva de făcut pentru azi, te-aş ruga să-l supraveghezi câtva timp pe grădinar să aranjeze, aşa cum i-am spus eu, grădina.

Mai târziu, după ce toată lumea ieşi, Bidge se strecură în salon printr-una din uşile verandei; făcu turul camerei, examinând diferite obiecte: banjoul lui Guy rămăsese pe canapea cu coarda ruptă... plicul cenuşiu al castelanei de la „Turnuri“ se afla acum pe covor... Câinele mirosi cele două lucruri şi, apucând plicul cu dinţii, ieşi tot pe acolo pe unde intrase... Alergă să depună la picioarele stăpânului său plicul cu pricina, plic ce dispăru imediat în portofelul său.

V

CINA DE LA LADY ELAINE

În seara de 23 iunie, din camera lui Guy se auzeau fel de fel de zgomote ciudate: ba mergea de colo-colo, ba bătea furios din picior, ba trăgea sertarele... În scurtele intervale de tăcere, putea fi auzit strigând cu voce înăbuşită: „Blestem!“ după care zgomotele reîncepeau.

După câteva minute, camerista Gertrudei, o franţuzoaică, bătu uşor în uşă şi spuse:

— Iertaţi-mă, sir Guy, că vă deranjez, dar domnişoara Gertrude m-a trimis să vă amintesc faptul că are camera chiar sub a dumneavoastră şi...

— Nu pricep franţuzeşti! izbucni Guy

Eugénie coborî gândindu-se la un mesaj politicos pentru Gertrude, ca şi când ar fi venit din partea fratelui său.

Câteva minute mai târziu, Béryl, atrasă de zgomote, îşi făcu şi ea apariţia şi după ce ascultă câteva clipe cu urechea lipită de uşă, se hotărî să ciocăne.

— Du-te la... ceruri! urlă exasperat Guy.

— Eu sunt, Guy! Ce s-a întâmplat? Pot să intru?

— Intră, Béryl... Blestemata asta de cravată!

De abia intrată, Béryl îşi dădu seama că pătrunde pe un adevărat câmp de bătaie pe care urmele măcelului încă se mai vedeau: patru cravate albe, mai mult sau mai puţin şifonate zăceau la pământ. Guy, în frac, cu obrajii arzându-i, stătea în picioare în faţa oglinzii, cu un aer de disperare comică.

— Nu reuşesc să fac nodul, îi explică el... când un capăt este mai lung, când celălalt. Ori nodul e prea mic, ori e prea mare.

— Bietul meu drag! exclamă Béryl plină de înţelegere. Vai, dar ce frumos te-ai pieptănat, Guy.

Complimentul îl mai calmă puţin pe Guy, care-i răspunse plin de modestie:

— Nu-i meritul meu. Mâna m-a ajutat. Dar nu aşa s-a întâmplat şi cu cravatele astea blestemate... E aproape 7, ce mă fac?

În acest timp Béryl adunase de pe jos cravatele mototolite. După ce le examină puţin, întrebă:

— Mai ai şi altele?

Guy se repezi la un sertar de unde scoase două cravate pe care le întinse fetei.

— Hai, trebuie să avem grijă să nu le stricăm şi pe ele... Guy, am o idee: îi voi cere lui Lawford să vină să te ajute. Totdeauna l-am văzut cu cravata perfect înnodată.

— Nu, bombăni Guy, nu vreau o cravată cu un nod de valet.

După ce se gândi câteva clipe, Béryl îi spuse:

— Gerty tocmai a primit fotografia noului vicar de la Granton: are o cravată perfectă. Împrumut fotografia şi încerc să imit nodul.

— Doar nu vrei să semăn cu un vicar! se împotrivi din nou Guy.

— Atunci nu-mi rămâne să fac decât aşa cum mă taie capul... Aşează-te pe un scaun mai jos, te rog, şi nu mişca, vreau să încep. În orice caz, va fi un nod original, fiindcă-i nodul meu de debut.

După câteva clipe de nemişcare totală şi tăcere neliniştită, Guy întrebă:

— Ei bine, cum te descurci?

— De minune.

— Mai ai mult?... Simt că ameţesc dacă mai stau mult timp aşa.

— Încă o secundă... Asta este! Priveşte: vezi ce bine te aranjează?

— Perfect... Eşti o mică vrăjitoare, Berry! Nu ţi se pare totuşi că nodul este cam prea moale?

— Tocmai asta-i original la el. Nu-l atinge, Guy, vrei să strici totul? Şi mai ales, dacă lady Elaine îţi face complimente cu privire la el, nu uita să-i spui că este opera mea. Pot să stau până termini de îmbrăcat?

— Sigur că da, micuţo.

Béryl se aşează pe pat şi privi cu interes crescând ultimele pregătiri. După câteva clipe spuse ca din întâmplare:

— Când ai cinat seara trecută la familia Flamingo, cum te- ai descurcat cu cravata?

— A, l-am reuşit de prima dată. De altfel nu-i acordasem nici o importanţă.

— Şi atunci, de ce în seara asta problema lui te preocupă atât de mult?

— În seara asta-i cu totul altceva.

— De ce, Guy?

— Vai, Béryl, cât de curioasă eşti.

— Mă întreb dacă lady Elaine îl va remarca. Şi pe urmă aş vrea să ştiu cărei frumoase doamne îi vei oferi braţul pentru a o conduce în sufragerie. Eşti sigur că ştii cum să te porţi în societate?

— Ba cred că dimpotrivă! răspunse sincer Guy.

— Ei bine, eu am studiat acest subiect în cartea despre etichetă a lui Gerty, ca şi lucrarea clasică a doamnei Beeton, aşadar, sunt în măsură să te informez exact... Stai liniştit câteva minute şi ascultă-mă cu atenţie, fiindcă vreau ca lady Elaine şi toată lumea de acolo să te admire. Mai întâi, trebuie să ai grijă ca în momentul în care se anunţă cina, să priveşti cu atenţie la stăpâna casei pentru a putea să răspunzi imediat la primul său semn... apoi, când îţi va spune: „Sir Guy Mervyn, sunteţi amabil s-o conduceţi la masă pe domnişoara Nu-Ştiu-Care?“ tu să-i răspunzi: „Sunt foarte fericit“. După care te vei apropia de doamna în chestiune, te vei înclina în faţa ei şi-i vei oferi braţul drept, punându-ţi mâna stângă pe inimă. (Să nu cumva să greşeşti braţul, mai ales!...). Atunci te vei îndrepta spre sufragerie conducându-ţi partenera la locul ce ţi se va indica...

— Câtă tevatură! o întrerupse Guy, cred că nu-mi voi putea aminti nimic.

— E absolut obligatoriu. În timp ce o vei conduce, îţi vei da silinţa să te faci plăcut,

aruncând câteva remarci spirituale şi, pe cât posibil, de circumstanţă.

— Cred că vrei să mă zăpăceşti, Berry, spuse râzând Guy. Sunt prea multe amănunte şi precis că nu mi le voi aminti. Dar, serios, eşti sigură că trebuie să-i ofer braţul drept?

— Perfect sigură. Dacă asupra altor puncte manualele au păreri diferite, toate sunt de acord asupra braţului drept... Ah, o aud pe mama, te strigă... La revedere! Când te întorci, treci şi pe la mine prin cameră să-mi povesteşti cum a fost. Oh! Guy, ce aer măreţ ai datorită nodului meu! Nu uita: braţul drept.

„Doamna şi domnişoara Mervyn, sir Guy Mervyn" anunţă bătrânul majordom de la „Turnuri" pe un ton confidenţial... Lady Elaine le ieşi imediat în întâmpinare. De la prima întâlnire, Guy o admirase pe tânăra femeie, dar în acea seară, văzând-o apărând, fu într-adevăr orbit. Nu putea crede că această strălucitoare persoană, cu o ţinută de regină, era aceeaşi lady Elaine căreia îi vorbise atât de liber doar cu câteva zile mai înainte povestindu-i amintiri despre copilăria sa din Scoţia. Guy observă imediat şi faptul că în felul de a se purta al tinerei femei se produsese o mare schimbare: în locul felului ei natural pe care-l avusese şi care-l făcuse să se simtă în largul său, acum dădea dovadă de o răceală convenţională. Dar Guy îşi spuse imediat. „Nu este ea însăşi în seara asta; cred că a avut vreun necaz". În spatele aerului de măreaţă indiferenţă pe care-l afecta lady Elaine, putu să

vadă, într- adevăr, o expresie de oboseală şi de descurajare.

Doamna Mervyn şi Gertrude întâlniră printre invitaţi numeroşi prieteni şi repede se formară grupuri conform simpatiilor. În ce-l priveşte pe Guy, acesta fu prezentat stăpânului casei; când se trezi în faţa soţului lady-ei Elaine, Guy fu atât de tulburat încât cu greu putu să răspundă cuvintelor cordiale cu care fu întâmpinat. După un moment de tăcere jenantă, tânărul baronet bâigui câteva remarci despre temperatură şi drumul pe care tocmai îl făcuse cu trăsura. Dar în timp ce vorbea, o mulţime de gânduri îi treceau prin minte: Guy avea chiar impresia că acestea ajungeau la urechea lui James Monk odată cu cuvintele pe care le rostea: „Soţul ei... soţul ei! Cum de-a putut să se căsătorească cu el? Frumoasa din pădure, legată pe veci de bădăranul ăsta bătrân!“ Şi-n acelaşi timp îşi privea interlocutorul cu o stupefacţie pe care încerca să şi-o ascundă: era un bărbat de înălţime mijlocie, corpolent; barba sa neagră înspicată de câteva fire argintii disimula un surâs ironic; caninii ascuţiţi, puţin proeminenţi, aminteau în mod ciudat de figura unui lup. Ochii săi injectaţi şi un vag miros de whisky ce adia dinspre acest personaj făcea ca repulsia tânărului să crească şi mai mult. La rândul său, domnul Monk îl privea pe Guy pe furiş, ca un cunoscător care examinează un cal tânăr. Cu toate acestea, nu-şi dădu seama de atitudinea ciudată a tânărului şi începu o discuţie asupra resurselor locale în ce priveşte pescuitul. Conversaţia le fu întreruptă de

sosirea unor noi invitaţi, cărora stăpânul casei trebui să le facă onorurile. Guy rămase puţin retras. Din locul în care se afla, o vedea pe lady Elaine ocupată cu prezentările.

Curând fu anunţată şi cina. Domnul Monk trecu primul, oferind braţul lady-ei Anderson, soţia deputatului care reprezenta comitatul în parlament; celelalte perechi îl urmară... Guy se aştepta să fie şi el chemat de lady Elaine pentru a-şi îndeplini îndatorirea... Dar nu se întâmplă nimic... Oare va intra în sufragerie singur? Ultima pereche trecu prin faţa lui, şi Guy se trezi în apropierea lady-ei Elaine. Aceasta se întoarse spre tânăr şi-i spuse cu multă graţie:

— Ei bine, sir Guy, vreţi să-mi oferiţi braţul?

Orice amintire despre cuvintele pe care trebuia să le spună îi dispăru din memorie, mergând alături de tânăra femeie care-şi pusese uşor mâna pe braţul său; se simţea fericit şi mândru. La început Guy nu-şi dădu seama că va ocupa locul de onoare la masă; se gândea numai la faptul că, în tot acest decor somptuos, în mijlocul tuturor invitaţilor, lady Elaine îi zâmbea tot atât de firesc ca şi atunci când culesese macii pe câmp.

Traversând holul şi coridorul lambrisat cu stejar care ducea spre sufragerie, Guy îi spuse:

— Imaginaţi-vă, lady Elaine, că mă gândeam cu disperare la corvoada mondenă care m-ar fi obligat să ofer braţul unei doamne oarecare... Nici nu mă gândeam că veţi fi tocmai dumneavoastră!

Lady Elaine surâse şi, aplecându-se spre el, îi răspunse:

— Vreţi să-mi faceţi un serviciu, sir Guy, şi să vorbiţi şi pentru mine la cina din această seară? Mă simt destul de deprimată şi n-aş vrea ca invitaţii să-şi dea seama. Sunt atât de obosită!

— Mi-am dat seama de asta încă de când v-am văzut, spuse el cu blândeţe. Vă promit să fac tot ce-i posibil.

VI

ÎN SERĂ

La masă, Guy văzu că se afla la stânga lady-ei Elaine, având ca vecină de cealaltă parte o bătrână doamnă, doamna Joram, care locuise multă vreme în Scoţia, nu departe de familia Mervyn: se aflau deci pe un teren familiar şi făcură imediat cunoştinţă; doamna Joram îşi aminti de frumoasele peisaje din partea locurilor şi de ruinele istorice ale Scoţiei, Guy îi dădu replica povestind diverse întâmplări şi anecdote potrivit situaţiei. Elaine remarcă felul cu totul natural al comportării tânărului său invitat, care părea că habar n-avea de interesul şi admiraţia pe care o stârnise tuturor femeilor din preajma sa. Şi mai ales fu surprinsă constatând că Guy conducea cu brio conversaţia.

Cina, excelent servită, se apropia de sfârşit , aşa cum mai târziu Guy îi spunea surorii sale, Béryl: „Era şi timpul, fiindcă toate erau atât de b··ne, încât dacă mai ţinea mult, puteam să ne

îmbolnăvim". În timp ce se sculau de la masă, Guy arunca din când în când priviri în jurul său; cu excepţia doamnei Joram, pe care o găsise admirabilă, şi de doi sau trei dintre comesenii cei mai apropiaţi, compania, în general, nu-i făcuse o impresie prea bună. Majoritatea bărbaţilor prezenţi făceau parte în mod vizibil din societatea elegantă a Londrei şi se aflau la castel în vizită; atitudinea şi cuvintele lor îi displăcură în mod special.

De mai multe ori, Guy constată că lady Elaine continua să afişeze acelaşi aer absent; cu toate acestea încercă să discute vesel, fericit că poate să-i ofere acest mic serviciu pe care i-l ceruse. Ce n-ar fi făcut pentru ea!

Doamnele părăsiră masa. Înainte de a se ridica, doamna Joram se întoarse spre Guy şi-i spuse:

— Nu uitaţi, sir Guy, să veniţi cât mai repede să-mi povestiţi sfârşitul istoriei bătrânului Mac.

— Lucru promis, răspunse Guy, surâzând.

La rândul său, Guy se ridică pentru a deschide uşa în timp ce doamnele ieşeau una câte una: ultima care trecu prin faţa sa fu lady Elaine care-l privi cu o insistenţă semnificativă... Guy ghici că lady Elaine îl avertiza să fie atent. Înainte de a închide uşa, îi surâse, dar tânăra femeie, a cărei faţă era încă întoarsă spre el, rămase serioasă. Guy nu-şi putu explica decât mai târziu această ciudăţenie.

În salon, doamna Joram se aşeză lângă stăpâna casei şi-i mărturisi:

— Draga mea Elaine, noul dumitale vecin este fermecător; atât de simplu, atât de natural. Mi-a făcut o deosebită plăcere să discut cu el.

— M-am gândit că o să vă placă, doamnă Joram, răspunse Elaine.

— Pur şi simplu, m-a cucerit, draga mea! Rareori ai ocazia să întâlneşti un tânăr de vârsta lui atât de bine educat şi, în acelaşi timp, lipsit de orice urmă de afectare. Între noi două, Elaine, regret că nu l-am putut lua cu noi: locul lui ar fi fost aici.

Lady Elaine se mulţumi doar să suspine şi, după câteva clipe traversă salonul şi se aşeză lângă mama lui Guy.

— Aţi mai primit veşti de la Cyril Branscome, doamnă Mervyn?

— Da, lady Elaine. Am primit săptămâna trecută o scrisoare şi, în dimineaţa asta, răspunsurile din partea persoanelor indicate de domnul Branscome că ar putea da referinţe despre dânsul.

— Sper că referinţele v-au satisfăcut?

— Din toate punctele de vedere; fiul meu a fost încântat de tonul scrisorii domnului Branscome.

— Când ar trebui să sosească?

— Probabil săptămâna viitoare. Vă sunt extrem de îndatorată pentru că mi l-aţi recomandat.

— Ştiam că-i bine pregătit pentru un asemenea post. Prietena mea, Muriel Bruce îl stimează în mod deosebit.

Puţin mai târziu intrară în salon şi bărbaţii. Doamna Mervyn aruncă o privire spre fiul său şi fu surprinsă văzându-l neliniştit. James Monk nu se mai afla în grupul bărbaţilor şi, în lipsa stăpânului casei, lady Elaine propuse o plimbare prin sere pentru ca invitaţii să poată admira azaleele înflorite. Aproape toţi invitaţii o urmară pe lady Elaine. Câţiva, dintre cei rămaşi, ieşiră pe terasă, bucurându-se de prospeţimea frumoasei nopţi de vară. La intrarea în sera uriaşă, în jurul lui Ainsley Broughton, exploratorul, se formă un mic grup care asculta explicaţiile acestuia cu privire la plantele tropicale pe care le dăruise serei de la „Turnuri". Doamna Joram, care mergea alături de lady Elaine, se alătură şi ea grupului de ascultători şi Guy rămase singur cu stăpâna casei în faţa unei azalee uriaşe... Elaine făcu câţiva paşi înapoi, se aşeză pe un fotoliu de nuiele aflat într-un colţ şi-şi făcu semn lui Guy să se apropie. Acesta se supuse imediat încercând să surâdă, dar paloarea şi privirea-i preocupată nu lăsa nici un dubiu asupra a ceea ce se petrecea în sinea sa. Tânăra îşi puse uşor mâna pe braţul lui Guy şi murmură:

— Cred că şedinţa la care tocmai ai luat parte ţi-a fost destul de neplăcută, aşa-i? Pot să presupun destul de bine ce s-a vorbit în lipsa noastră, a femeilor!

— Ah, nu-i nimic, spuse el râzând... Ce flori minunate!

— Vă văd mult prea tulburat, insistă ea.

Guy o privi puţin stingherit şi, constatând că nu poate ocoli răspunsul, se hotărî să vorbească.

— Într-adevăr, la început tonul cinic al conversaţiei m-a cam derutat... Asta din cauză că sunt un novice în ceea ce priveşte comportarea în lume... În Scoţia am văzut deseori muncitorii de pe moşie beţi morţi sâmbăta seara, dar niciodată n- aş fi...

— Soţul meu şi Toby Jackson?

— Da. N-au mai fost în stare să se înapoieze în salon... Au fost ajutaţi să se întindă puţin în sala de biliard.

Lady Elaine îşi acoperi faţa cu palmele şi gemu:

— Ce ruşine! Ar fi trebuit să mă obişnuiesc totuşi după zece ani. Dar lucrurile se agravează din ce în ce. Credeţi că mama voastră a observat?

— Mama? Nu ştiu. Dar asta-i mai puţin important faţă de calvarul pe care trebuie să-l suportaţi zi de zi... Dumnezeule!... Pângeţi, lady Elaine?

Şi se aplecă spre ea pentru a fi sigur... În acel moment, o voce de beţiv bolborosi în spatele lor:

— Jos labele... Lasă-mi nevasta în pace... bobocule!

James Monk tocmai intrase printr-o uşă laterală care comunica cu sala de biliard... Amândoi se întoarseră şi-l văzură pe beţiv în picioare, cu un surâs răutăcios pe buze şi cu privirile pierdute... Ameninţându-l pe Guy cu degetul, bolborosi:

— E drăguţ, Elaine... ultimul tău gigolo... roşeşte ca o fetiţă... Jackson pretinde... Ascultă puţin...

— Veniţi, lady Elaine, spuse Guy, să ne întoarcem în salon.

— Unde... îmi duci... nevasta? întrebă poticnit Monk.

Amândoi părăsiră repede sera şi ieşiră pe terasă.

— Aerul vă va face bine, lady Elaine, spuse Guy. Mergeţi lângă doamna Joram şi mama, iată-le acolo, rezemate de balustradă... Mă duc să caut un servitor să se ocupe de el.

— Oh! Guy... sunt disperată că trebuie să vă impun...

— Nu vă preocupaţi de mine, spuse el râzând. Mă gândesc numai şi numai la dumneata. Vă simţiţi mai bine acum?

— Da.

Guy nu-şi putu explica niciodată cum de reuşise să se arate atât de vesel şi plin de antren în restul serii.

VII

ÎNTREBĂRILE LUI BÉRYL

Familia Mervyn a fost printre primele care au plecat. Se aflau acum în trăsură şi Gertrude făcea zeci de comentarii pe marginea diverselor întâmplări din cursul serii, conchizând:

— N-aş fi crezut ca tocmai Guy să ofere braţul lady-ei Elaine! De faţă erau mulţi bărbaţi mult mai îndreptăţiţi la aşa ceva... Am fost surprinsă. Presupun totuşi că un baronet e mai mult decât un membru de parlament. Voi verifica în cartea mea despre etichetă. Oricum, iniţiativa lady-ei Elaine mi s-a părut discutabilă fiindcă, la urma urmei, Guy, de abia ai ajuns la vârsta majoratului... Degeaba râzi şi-i faci mamei cu ochiul, aşa este cum spun eu! De altfel n-am fost singura care am criticat această alegere. Am auzit-o pe doamna Algernon Biscoe spunându-i domnişoarei Pringle, în momentul când ne aflam în seră: „Ei bine, lady Elaine a început un flirt serios cu acest tânăr!"

— Gertrude! spuse doamna Mervyn pe un ton tăios, te-am rugat de mai multe ori să nu mai repeţi toate cuvintele răutăcioase pe care le auzi.

— Dar, mamă...

— Nu mai insista, Gerty.

Tânăra suspină... Îşi privi mama cu reproş, după care murmură:

— Dragă mamă, mă întreb ce te-a putut face aşa de nervoasă?

— N-o face pe naiva, Gerty! exclamă Guy, deschizând gura pentru prima dată. De altfel, hai să-ţi explic motivul privilegiului de a fi ales: în seara asta lady Elaine se simţea obosită şi nu avea prea mare chef de conversaţie; a preferat să se sustragă acestei obligaţii şi m-a rugat pe mine s-o fac.

— Adevărat? răspunse Gertrude. Hotărât lucru, relaţiile tale cu lady Elaine au devenit destul de intime. Te-a rugat ea să vorbeşti în locul ei?

— Exact.

— Atunci trebuie să recunosc faptul că te-ai descurcat în mod strălucit. În partea voastră de masă a fost animaţie tot timpul cinei şi istoriile tale scoţiene au avut mare succes.

— Un compliment venit de la tine valorează aur! De altfel succesul acesta este efemer, data viitoare când vom cina la „Turnuri“ voi da braţul fără îndoială uneia dintre fiicele vicarului.

— Nu vom mai cina niciodată în această casă, declară doamna Mervyn, şi n-aş fi acceptat nici pentru această seară dacă aş fi ştiut ce urma să se întâmple. Poate tu n-ai remarcat, Guy, dar domnul Monk a băut peste măsură în timpul cinei şi mai mulţi dintre prietenii lui l-au imitat. Nu voi mai pune niciodată piciorul la „Turnuri“ şi nici ţie nu-ţi dau voie.

În momentul în care Gertrude se pregătea să-şi arate perspicacitatea, trăsura se opri şi valetul coborî scăriţa... fericit, Guy sări repede afară, scăpând de o cicăleală inutilă.

Împreună intrară în hol.

— Noapte bună, fiule, spuse doamna Mervyn, în timp ce Guy îi întindea un sfeşnic de argint cu lumânarea gata aprinsă. Când treci pe coridor, ai grijă să nu vorbeşti în faţa uşii fetei, adăugă ea. Culcă-te imediat: e aproape miezul nopţii.

Când fratele şi sora rămaseră singuri, ea îi spuse:

— Nu pot să-ţi ascund că m-am simţit mândră de tine în seara asta. Ai fost la înălţime. N-am crezut niciodată că-ţi vei face într-un mod atât de strălucit debutul în lume.

— Mulţumesc!

— M-au felicitat cu toţii pentru tine. Dar tu, ai auzit spunându-se ceva despre mine?

— Da. După cină, deputatul, care era aşezat în faţa ta i-a spus vecinului de masă: „Ce frumoasă..."

— Ei, hai, sfârşeşte fraza.

— Gerty, cred că-i mai bine să nu-i repet aprecierea.

— Te rog, dragul meu Guy, nu mă face să sufăr. Drept recompensă îţi voi spune toate complimentele pe care doamna Joram le-a făcut la adresa ta.

— Ei bine, dacă insişti!... Iată: deputatul te-a descris cam aşa: „Ce frumoasă mâncăcioasă"

În timp ce vorbea, Guy se retrăsese puţin câte puţin spre bibliotecă şi, atunci când Gertrude vru

să se răzbune pe zeflemeaua fratelui, nu făcu altceva decât să se lovească de uşa pe care acesta tocmai o închisese în urma lui şi o zăvorâse... În mai puţin de un minut, Guy începu să aibă remuşcări auzindu-şi sora plângând de ciudă: ieşi din adăpostul său şi răzbunătoarea Gertrude îl primi cu o pereche zdravănă de palme.

Guy nici măcar nu clipi şi-i spuse:

— Ei, hai, nu te lăsa doborâtă numai de atât... Am inventat totul, nimic nu era adevărat.

— Adevărat? Şi ce anume a spus în realitate acel domn?

— A spus: „Broughton, ai drept vecină o fată extraordinar de frumoasă!" iar interpelatul i-a răspuns: „Şi mai ales fermecătoare. Vrei să faci cunoştinţă cu ea?"

— Eşti sigur că n-ai inventat şi acum ceva, acestea au fost spusele lor?

— Cuvânt cu cuvânt! Hai, trebuie să urcăm acum, Gerty!... O aud pe mama cum te strigă disperată din capul scărilor fără să îndrăznească să ridice vocea!

— Noapte bună, caraghiosule!

Câteva secunde mai târziu Gertrude se alătură mamei sale şi Guy, la rândul său, intră în propriul dormitor. Timp de cinci minute întreaga casă fu cuprinsă de o tăcere absolută... Atunci Guy îşi scoase pantofii şi ieşi pe coridor în vârful picioarelor. În celălalt capăt, se opri în faţa unei uşi întredeschise şi intră în cameră cu cea mai mare precauţie.

— Tu eşti, Guy? murmură Béryl

— Da, micuţo. Cred că ţi-e tare somn.

— Începusem să cred că nu vă mai întoarceţi! Aşează-te pe scăunelul de la picioarele patului!... Ai grijă să nu loveşti vreo mobilă, fac un zgomot îngrozitor... Bine!... Acum povesteşte-mi tot: ai avut succes? Cum era îmbrăcată lady Elaine? Au servit îngheţată? Cui i-ai oferit braţul când aţi mers în sufragerie?

— Înainte de toate am să răspund la ultima întrebare: eu am condus-o pe lady Elaine în sufragerie.

În entuziasmul ei, Béryl fu cât pe-aici să strige de bucurie; câteva secunde îşi ascunse capul sub pătură, după care continuă în şoaptă:

— Oh! dragul meu, ce triumf! Îţi aminteşti, Gerty m-a certat când am sugerat că vei însoţi poate pe domnişoara Biscoe?... din partea sa, ţi-o menise pe cea mai mică dintre surorile Drawler! Ce rău îmi pare, Guy, că n-am putut asista şi eu la cină! Aş fi fost atât de fericită să te văd aşezat la locul de onoare... cred că n-ai uitat ce braţ trebuia să oferi? N-ai călcat-o pe trena rochiei pe lady Elaine?

— A, nu. I-am rezervat această plăcere Gertrudei, atunci când am urcat în trăsură... Poţi să-ţi imaginezi ce fericită a fost! În ce priveşte drumul din salon la sufragerie, am încercat să-ţi urmez instrucţiunile, dar n-am găsit nici o frază potrivită.

— Cum? şi n-ai vorbit nimic cu lady Elaine?

— Subiectele de conversaţie mi-au venit în minte de cum şi- a pus mâna pe braţul meu.

— Şi despre ce aţi vorbit?

— Nu-mi amintesc prea bine.

— Nu-i nimic, îmi povesteşti mâine.

— Nu conta prea mult pe asta.

— Lady Elaine ţi-a admirat cravata?

— Probabil, dar nu a spus nimic. Drept să-ţi spun, am omis să mărturisesc că tu ai făcut nodul.

— A fost frumoasă lady Elaine în seara asta?

— Nici nu-ţi poţi imagina frumuseţe mai d.săvârşită.

— A fost amabilă cu tine?

— Cât se poate de amabilă.

— Curios lucru, ori de câte ori ne întâlnim o găsesc foarte rece şi rezervată.

— N-am avut niciodată impresia asta; dimpotrivă, mi s-a părut mereu deosebit de graţioasă.

— Şi domnul Monk, ce-mi poţi spune despre el?

Guy amuţi. Béryl văzu imediat schimbarea fratelui său şi-l întrebă:

— Ce s-a întâmplat, Guy? Insinuările Gertrudei au fost adevărate?

— Berry, domnul Monk e o brută.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu-ţi pot spune, micuţo... Şi mai ales, nu pomeni niciodată de domnul Monk în faţa mamei sau a Gertrudei.

Béryl continuă cu voce emoţionată:

— Deci, ai secrete faţă de mine, Guy? Credeam că-mi spui totul.

— Bineînţeles, numai că asta nu face parte din conversaţia noastră. Fii cuminte şi nu mai insista.

În acel moment, o rază de lumină se văzu pe tavan şi câţiva paşi se făcură auziţi pe coridor.

— Oh! Guy! murmură Béryl, s-a trezit mama! Ce ne facem?

Guy aruncă o privire în jur. În semiîntuneric zări şifonierul... ţâşni spre el, deschise uşa şi se ascunse printre hainele atârnate... O secundă mai târziu doamna Mervyn intră în cameră cu o lumânare în mână... Se apropie de pat şi se aplecă deasupra fetei: Béryl părea că doarme profund... Când lumina căzu pe faţa fetei, aceasta avu o mişcare instinctivă şi se întoarse pe partea cealaltă, murmurând: „8 ori 9,66".

Doamna Mervyn îşi puse mâna pe fruntea fetei şi şi spuse: „Bietul copil are febră. Munceşte prea mult, trebuie să fiu mai atentă cu ea". Doamna Mervyn se apropie de şifonier, îl deschise şi agăţă pe un umeraş mantaua fetei,după care închise uşa... Ezită o secundă şi în cele din urmă încuie uşa cu cheia şi cheia o bagă în buzunarul halatului. După ce mai privi încă odată la Béryl, ieşi din cameră. Coridorul se cufundă din nou în linişte şi întuneric.

După câteva minute, o voce înnăbuşită ajunse la urechile fetei:

— Cum dracu' o să pot ieşi de aici?

Béryl sări din pat şi alergă spre şifonier. Trase de uşă, dar după cum era de aşteptat, nu reuşi s-o deschidă.

— Guy, Guy, ce se va întâmpla cu noi? Mama nu numai că a încuiat uşa cu cheia, dar a luat-o cu ea!

— Ăsta mi-e norocul! bombăni Guy... trebuie să faci într-un fel sau altul să reuşeşti să mă scoţi de-aici: sunt cu capul băgat într-o husă care miroase exact ca ţarcul maimuţelor din grădina zoologică... Grăbeşte-te, mă sufoc!

— Nu văd nici un mijloc să te scot de acolo, se plânse Béryl. Nu există decât o singură cheie!... Până una alta, dă jos husa aia care te deranjează... ai grijă să nu tragi prea tare de ea: înăuntru e haina de lutru a mamei.

Dinnăuntru se făcu auzit un zgomot destul de puternic, urmat de un suspin de uşurare.

— Te simţi mai bine? întrebă ea temătoare.

— Da, puţin, dar nu într-atât încât să-mi doresc să petrec întreaga noapte aici... Cum de i-a venit mamei ideea să ia cheia cu ea? Nefericită idee.

— Ştiu eu de ce: i-am cerut ieri mamei haina asta ca să mă deghizez în eschimos şi ea mi-a spus că i-aş putea-o strica...

O tăcere mohorâtă se lăsă de ambele părţi ale uşii încuiate la auzul acestei mărturisiri... deodată Béryl scoase o exclamaţie în şoaptă:

— Am găsit, Guy!... Aşteaptă, ies pe coridor să văd dacă mama a adormit... Da, totul e liniştit, lumina e stinsă în camera ei... Acuma-i momentul!

— Dar bine, Béryl, nu poţi să intri, mama îşi încuie totdeauna uşa cu cheia.

— Ştiu... Acum zgârie puţin pe uşă.

— De ce?

— O să vezi... Hai, joacă-ţi rolul.

Guy ascultă şi zgârie uşurel uşa... Atunci Béryl ieşi din cameră şi se duse să ciocănească la uşa mamei sale. Începu o discuţie care o auzea şi Guy:

— Cine-i acolo? întrebă doamna Mervyn?

— Eu, mamă... Tocmai am auzit un zgomot în şifonierul din camera mea... M-am trezit şi am

vrut să deschid uşa să văd ce se întâmplă, dar ai luat cheia cu tine.

— Ţi s-a părut, scumpa mea!

— Nu, mamă. Sunt absolut sigură că am auzit ceva ca o zgârietură repetată.

— Ei, atunci nu-i vorba decât de vre-un şoarece. Du-te şi te culcă, scumpo.

— Dar şoarecele ăsta nu ţi-ar putea roade haina de lutru?

După o scurtă pauză, doamna Mervyn aprinse o lumânare şi deschise uşa.

— Sunt convinsă că tot zgomotul de care vorbeşti nu s-a petrecut decât în imaginaţia ta. Hai totuşi să vedem despre ce e vorba.

— Nu te deranja, mamă, spuse Béryl neliniştită. Dă-mi mie cheia să văd eu ce se întâmplă.

— Nu, iubita mea, prefer să văd chiar eu.

Aşteptând să sosească doamna Mervyn, Guy îşi spunea: „Hait, acum eu sunt şoarecele din cursă!"

Se întreba cum e mai bine să procedeze: să iasă râzând din ascunzătoare de cum se va deschide uşa, ori să se ascundă şi mai bine în fundul şifonierului aşteptând liniştit să fie găsit... Din fericire alese partea a doua.

Doamna Mervyn, cu lumânarea în mâna stângă, băgă cheia în broască, descuie, şi deschise cu grijă uşa... Cum nimic nu mişca înăuntru, se pregăti să mişte cu mâna dreaptă hainele puse pe port-mantouri... În acel moment, curentul stinse lumânarea... Béryl profită de întunericul pe care ea îl provocase şi începu să ţopăie de bucurie.

— Ce complicaţie supărătoare, bombăni doamna Mervyn... Ai chibrituri pe cămin?

— Nu mamă, i-ai cerut Eugéniei să nu lase chibrituri în camera mea.

— Bine, mă duc la mine să aprind lumânarea.

Şi doamna Mervyn ieşi pe bâjbâite... Imediat ce Béryl îşi auzi mama mergând pe coridor, murmură:

— Ieşi, Guy!

Acesta nu se lăsă prea mult rugat, şi-n câteva secunde se afla în camera sa.

Când doamna Mervyn se întoarse cu lumânarea aprinsă, Béryl îi spuse:

— Nu te mai osteni să cauţi în şifonier, mamă... Într-adevăr, a fost un şoarece: când ai ieşit din cameră l-am simţit trecându-mi peste picioare.

Totuşi, conştiincioasă, doamna Mervyn căută peste tot, dar degeaba.

Şi iată cum se termină seara care a marcat debutul în lume al lui sir Guy Mervyn.

VIII

VETO-UL DOAMNEI MERVYN

— Béryl, mai pune-mi te rog o bucăţică de zahăr în ceaşcă: am o durere de cap de-mi vine să nu mă mai scol de pe scaun.

— Nu te nelinişti, dragă Guy. E normal să fii obosit după o noapte atât de furtunoasă; pe deasupra, te-ai culcat şi foarte târziu.

În sufragerie se aflau numai Guy şi Béryl în acea dimineaţă. Doamna Mervyn şi Gertrude ceruseră ca micul dejun să le fie adus în camerele lor. Béryl, proaspătă şi bine dispusă, nici nu părea că nu se culcase la ora ei obişnuită; se aşează cu un aer important pe locul mamei sale şi turnă ceaiul, făcând o adevărată sărbătoare din faptul de a servi micul dejun numai cu fratele ei.

Dar Guy era în mod vizibil preocupat: cu coatele pe masă şi bărbia sprijinită în palme, privea fără ţintă înainte.

Béryl îl privea înduioşată: „E evident, îşi spunea ea, că ieri seară s-a întâmplat ceva care l-a tulburat: fără îndoială că ticăloasa de lady

Elaine e cauza tuturor relelor. Cum de-şi permite să mi-l facă nefericit pe Guy şi să-i facă confidenţe pe care el nu mi le poate mărturisi?... Prevedeam de multă vreme că atunci când Guy se va îndrăgosti voi avea multe griji, dar nu bănuiam o complicaţie de acest fel!". Cu toate aceste reflecţii, Béryl discută în continuare cu voioşia ei obişnuită în tot timpul micului dejun. Constată cu satisfacţie că, la urma- urmei, pofta de mâncare a lui Guy rămăsese aceeaşi: după ce mâncase o bucată de friptură rece, servi trei porţii la rând de plăcintă cu carne. Béryl gândi: „Dacă Guy ar fi fost afectat în mod serios, şi-ar fi pierdut, după câte am auzit eu, pofta de mâncare şi de băut. Dar nu e cazul lui. Cu atât mai bine! Nu voi mai fi nevoită să-l asasinez pe domnul Monk şi să fiu spânzurată în ziua căsătoriei lui Guy aşa cum am visat astă noapte!". Şi cu voce tare:

— După ce-aţi plecat aseară, am lucrat la cântecele acelea despre negri pe care am încercat să le descifrăm împreună, Guy, dar cred că le-aş cânta mai bine dacă mă acompaniezi tu la banjo. O jumătate de oră de muzică o să-ţi facă bine. Slavă domnului, domnişoara Hope soseşte abia la ora 10... E drept că trebuie să învăţ la geografie, dar cum nu-mi place, ori îi consacru o oră, ori cinci minute, pentru mine-i tot aia. Oh! şi mai sunt şi verbele alea germane. Doamne, ce înfiorătoare sunt... Ai dreptate, Guy, atunci când spui că nemţii ăştia n-au nici o scuză persistând să vorbească o asemenea limbă! Tot aşa ai dreptate când spui că cel mai bun mod de a

învăţa geografia este să călătoreşti. Ei, ce spui de propunerea mea?

— Bine, hai să vedem cântecul ăla!

Uriaşa cameră pe care Béryl o denumea pompos salon de muzică fusese pe vremuri sala de biliard şi acum Guy îşi ţinea în ea puştile şi ustensilele de pescuit. De asemenea mai conţinea şi un pian destul de vechi pe care Berry îl considera ca proprietate personală.

Coborând din camera sa o jumătate de oră mai târziu, doamna Mervyn auzi o muzică trepidantă care provenea din această sală. Deschise uşa şi băgând capul, spuse:

— Fiule, înainte de a ieşi pe undeva, aş dori să-ţi vorbesc. Vrei să vii până în salonaş, te rog?

— Vin imediat, mamă, răspunse Guy.

Diversiunea executată de Béryl avu un efect magic asupra lui Guy. Se ridică vesel, aşeză banjoul pe o măsuţă şi, fredonând aria pe care tocmai o cântaseră, o urmă pe doamna Mervyn.

Când ajunseră în salonaş, Guy se aşeză pe braţul unui fotoliu şi doamna Mervyn începu să tricoteze: era evident că se simţea stingherită de ce urma să spună.

Lui Guy îi plăcuse dintotdeauna să-şi privească mama. Figura ei calmă şi plină de bunătate era pentru el ceva reconfortant. Dar atenţia cu care tricota acum începu să-l sâcâie, aşadar întrebă:

— Tot despre grădină este vorba, mamă? Să ştii că mi-a venit o idee genială pentru aranjarea ei.

Doamna Mervyn îşi lăsă lucrul de-o parte şi privindu-şi fiul, îi spuse pe un ton hotărât:

— Nu, Guy. Doresc să-ţi vorbesc cu privire la ceea ce s-a petrecut aseară... Trebuie să rupem orice fel de legături cu aceşti oameni.

Guy păli, dar răspunse calm:

— Despre ce oameni vorbeşti, mamă?

— De familia Monk, bineînţeles. Am refuzat să ascult bârfele satului care circulă pe seama lor şi le-am acceptat invitaţia înainte de a lua o hotărâre definitivă. Seara de ieri mi-a fost suficientă însă: de acum consider familia Monk ca pe nişte oameni indezirabili. Sper, fiule, să înţelegi necesitatea de a pune capăt imediat oricăror relaţii pe care le ai cu castelana de la „Turnuri".

Guy se sculă şi se sprijini cu spatele de cămin înainte de a răspunde mamei sale:

— Mamă, cred că exprimarea ta conţine o eroare: dacă în loc de a folosi pluralul ai fi folosit singularul în dezaprobarea pe care tocmai ai revelat-o, aş fi fost cu totul de acord. Aş fi mers chiar mai departe: după părerea mea, comportarea domnului Monk este aceea a unui bădăran şi asta-l exclude din societate. În ce mă priveşte, doresc să nu-l mai văd pe acest domn Monk niciodată. Pe de altă parte, n-o poţi face responsabilă pe lady Elaine de comportarea scandaloasă a soţului ei; deci nu avem nici un motiv serios să ne modificăm relaţiile d prietenie cu ea.

— Asta-i absurd! În lume, scumpul meu copil, nu-i posibil să-l delimitezi pe soţ de soţie. Ai de ales: ori vizitezi fără discriminare o familie, ori te abţii. Chiar dacă lady Elaine ar avea toate calităţile...

— Dacă?... exclamă Guy... de ce foloseşti cuvântul dacă, mamă? Ai ceva împotriva lady-ei Elaine?

— Guy, este pentru prima dată când te aud vorbindu-mi aşa.

— Te rog să mă ierţi, mamă, reluă el cu o voce mai calmă, dar nu mi se pare drept să las să planeze bănuieli asupra lady-ei Elaine.

— Ei bine, Guy, dacă insişti, trebuie să-ţi spun că felul cum s-a comportat lady Elaine cu tine aseară, mi-a displăcut foarte mult. Eşti tânăr şi asta-i o scuză pentru tine că n-ai ştiut să te păzeşti; lady Elaine, dimpotrivă, are experienţa lumii, şi a fost criticată de mai mulţi pentru că a flirtat în mod deschis cu tine.

— Ce minciună! izbucni Guy. Mamă, cum poţi să dai atenţie la bârfele domnişoarei Pringle sau ale doamnei Biscoe? Bătrânele astea sunt furioase pe lady Elaine fiindcă aceasta le pune la locul lor ori de câte ori are prilejul. Sunt vulgare şi rele. Lady Elaine a flirtat cu *mine?* Mamă, folosind acest cuvânt mă simt deja pedepsit.

— Guy, răspunde-mi sincer: când lady Elaine şi cu tine v- aţi aşezat în acel colţ al serei, a fost doar cu scopul de a-ţi arăta azaleele?

Guy nu-şi minţise niciodată mama şi nu avea de gând s-o facă nici acum. Îşi muşcă buzele şi rămase tăcut câteva clipe. În cele din urmă spuse:

— Voia să-mi vorbească în particular, mamă. Ce vezi rău în asta?

După ce se gândi câtva timp, doamna Mervyn reluă:

— Fiule, te rog să mă asculţi liniştit. Nu mă mai necăji ridicând vocea ca adineauri. Nu te mai recunosc. Ascultă-mă cu toată atenţia: încă de la prima ta întâlnire cu lady Elaine, în ziua în care a venit să ne viziteze, am devenit bănuitoare. Seara de ieri m-a lămurit, arătându-mi pericolul căruia te expui. Lady Elaine, în general rece şi distantă, îţi arată ţie cea mai mare bunăvoinţă. Cu siguranţă că e un capriciu de-al ei faţă de tine: nu-i fericită şi tu o distrezi prin spiritul tău sclipitor şi veselia ta. Acestei intrigi trebuie să-i pui capăt; numai ai încredere în mama ta? Până acum m-ai ascultat totdeauna. Îţi cer să-mi faci o promisiune care te va scuti de multe necazuri şi de regrete în viitor: promite-mi că o vei evita de acum înainte pe lady Elaine Monk; dacă o întâlneşti din întâmplare, mulţumeşte-te doar s-o saluţi fără a-i adresa vreun cuvânt. Acum ai cea mai bună ocazie: după cele întâmplate aseară, cu siguranţă că lady Elaine nu se va mira.

— Nu pot să-ţi promit aşa ceva, mamă, răspunse Guy pe un ton afectuos dar calm.

— Guy, ştiu că nu mai eşti un copil şi nu pretind să te mai dirijez ca altă dată, dar acum, văzându-te mare, ai intenţia să nu mai asculţi dorinţele mamei tale?

— Bineînţeles că nu, mamă, răspunse Guy, respectul meu faţă de dorinţele tale nu se va schimba odată cu vârsta. Din acest punct de vedere, şi atunci când voi avea cincizeci de ani voi fi la fel.

— Atunci promite-mi ceea ce ţi-am cerut.

— Mamă, te asigur că eşti nedreaptă cu lady Elaine, reluă Guy încercând să vorbească cât mai blând posibil. Te înşeli asupra firii sale. Dacă ai fi avut ocazia aşa cum am avut-o eu, să o cunoşti, nu numai că n-ai vrea să rupi relaţiile cu ea, ba dimpotrivă, ai face totul să o ajuţi. Invit-o la tine, arată-i tot interesul şi te vei lămuri repede. Ştiu că-i eşti deja simpatică. Ar trebui să-ţi fie milă că s-a măritat cu un bădăran.

Când Guy îşi termină pledoaria, doamna Mervyn răspunse cu hotărîre:

— Nu, Guy, n-aş putea s-o iubesc niciodată. Deja şi-a făcut destul rău.

— Dar să presupunem că o întâlnesc în afară, cum să-mi ţin promisiunea fără să mă arăt necinstit?

— Ei bine, Guy, să rectificăm: promite-mi măcar că o vei evita pe cât este posibil.

— Nu, mamă, nu pot să-ţi fac nici promisiunea asta.

Doamna Mervyn, vizibil tristă, răspunse cu voce emoţionată:

— Încăpăţânarea ta îmi dovedeşte, Guy, că sentimentele tale pentru lady Elaine au depăşit deja măsura: decât să renunţi să frecventezi o persoană pe care o cunoşti de puţină vreme, preferi să nu-mi asculţi rugăminţile. Înclinaţia ta pentru această femeie primează asupra dragostei faţă de mama ta.

În faţa tristeţii şi lacrimilor mamei sale, Guy cedă.

— Îţi promit, mamă, spuse el, şi ieşi.

IX

LA UMBRA FAGULUI

Cam la o săptămână de la cina de la „Turnuri", într-o splendidă după-amiază de vară, lady Elaine se afla în parcul castelului, întinsă pe un şezlong de nuiele de răchită; citea un roman pe care tocmai îl primise. După câtva timp, obosită de căldura apăsătoare, puse cartea pe o măsuţă şi, visătoare, începu să privească razele de soare care se strecurau prin frunzişul des. Era într-o imobilitate atât de perfectă încât iepurii treceau pe lângă ea fără să-i dea nici cea mai mică atenţie... Dar cum observau despre ce este vorba, dispăreau în fugă... Elaine privea la cursa lăbuţelor albe şi gândea ce bine ar fi să poată fugi şi ea tot atât de repede şi să lase în urma sa neliniştile şi nefericirea! vrăbiile ţopăiau din crenguţă în crenguţă, prinzând din zbor musculiţele şi ciripind vesele... şi Elaine îşi spunea cât de plăcut ar fi să poată trăi într-un colţ retras cu cel pe care şi-l va alege ea! Îşi reaminti trecutul şi se fixă la epoca în care

speranţele ei de adolescentă fuseseră dezamăgite, vocea inimii înnăbuşită şi viaţa ratată.

În acel moment sosi şi majordomul care anunţă:

— Ceaiul este servit, milady.

— Îl servesc aici, Jameson.

Întreruptă din visurile sale, Elaine reluă cititul. Curând o adiere răcoroasă făcu mai suportabilă căldura care păru mai puţin copleşitoare. Elaine se ridică din şezlong şi, deschizând umbrela, traversă peluza; o luă pe una din aleile parcului care ducea spre pădurea din apropiere: la capătul aleii, totuşi, trebuia să traverseze lanul de grâu a fermierului Hurst... Ezită înainte de a o lua pe poteca ce traversa lanul scăldat din plin de soarele fierbinte; se întreba dacă umbra şi răcoarea pădurii va compensa mersul sub soarele arzător. În timp ce reflecta, îl zări pe Guy Mervyn care se afla la marginea pădurii: tânărul era îmbrăcat într-un costum de şeviot şi ţinea în mână o undiţă; se oprise şi se rezemase de barieră.

Văzându-l lady Elaine zâmbi şi-şi spuse: „În sfârşit, iată- l!“ şi imediat se repezi spre el... dar, aproape simultan, Guy, fără ca măcar să privească spre ea, sări bariera şi se îndreptă cu paşi repezi spre pădure. Când lady Elaine ajunse la barieră Guy se făcuse nevăzut. „Sunt sigură că m-a văzut, deci mă evită în mod intenţionat“, îşi spuse ea. Totuşi n-o socoti ca pe o ofensă deoarece niciodată nu era susceptibilă cu cei pe care-i iubea. „Crede, fără îndoială, că mi-e penibil să-l

întâlnesc după scandalosul incident de la cina de atunci... Păcat... ar fi trebuit să-i fac semn să mă aştepte"... Învăluit de un nor de praf, cu limba scoasă, Bidge apăru pe neaşteptate în fuga mare, luând-o pe urmele stăpânului său.

— Bidge! strigă lady Elaine... Câinele se opri instantaneu şi o privi. Vino aici, Bidge! continuă tânăra. Acesta înaintă câţiva paşi dând din coadă. După un scurt moment de ezitare, fu din nou pe punctul de a-şi relua cursa... Scoase un lătrat scurt, ca şi când ar fi explicat că nu are timp de pierdut.

— Nu... vino aici, Bidge! Lady Elaine scoase din poşetă un carneţel, smulse o foaie şi scrise cu creionul: „Sir Guy, vreau să vă spun un cuvânt. Vreţi să veniţi pentru câteva momente? E. M." După care, aplecându-se spre câine, îi spuse: Bidge, du asta stăpânului tău.

Câinele apucă uşor hârtia cu dinţii şi dispăru în pădure.

Lady Elaine mergea în sus şi-n jos, oprindu-se din când în când pentru a culege câte un mac sau o albăstrea. Câteva minute mai târziu, Guy apăru lângă barieră şi întinse mâna tinerei femei pentru a o ajuta să treacă bariera.

— Văd că mesagerul meu a avut succes, spuse ea surâzând... Sunteţi grăbit să vă întoarceţi, sir Guy, sau puteţi rămâne câteva momente să mă acompaniaţi?

— Nu sunt grăbit deloc, lady Elaine. Acum, cu zilele astea lungi, cinăm la ora opt. Până şi lui Béryl i-a fost prea cald şi a preferat să rămână acasă, aşa că am fost singur la pescuit.

— Îmi pare rău că n-am ştiut: m-aş fi plimbat pe malul râului şi ne-am fi întors împreună.

Câtva timp merseră în tăcere şi intrară în pădure. Lady Elaine se opri în faţa unei bănci circulare care înconjura trunchiul unui fag uriaş.

— Acesta-i locul meu favorit, spuse ea.

Locul era, într-adevăr, bine ales: în spate, tufişuri înalte formau o perdea deasă; la stânga, poteca se bifurca şi se pierdea în pădure; la dreapta, cobora într-o pantă destul de repede spre lanul de grâu. În faţă, printre frunzişul nu prea des, se putea zări mica biserică din sat, cu turla albă şi zidurile acoperite cu iederă; vilele pitoreşti, cu acoperişurile de ardezie, se vedeau pe toată valea; mai jos se putea vedea şerpuind râul cu malurile-i pline de verdeaţă, iar în depărtare se zărea o centură de coline calcaroase.

— Uneori stau aici ore întregi, spuse Elaine. Poţi visa o vedere mai frumoasă? Dar se pare că panorama nu prea te interesează, Guy.

Guy, care o contempla pe tânără în loc să admire peisajul, se simţi puţin stingherit: întoarse capul pentru a examina locurile.

— Da, într-adevăr, spuse el, e încântător.

— Stai jos şi bucură-ţi privirea.

Tânărul se aşeză imediat alături de lady Elaine. Vorbiră despre arbori, coline, despre râu şi pescuit.

— Ce loc ideal pentru a-ţi petrece viaţa... dacă ai fi fericit! murmură deodată tânăra, dând glas, fără să-şi dea seama, gândurilor sale secrete.

Guy tresări şi lady Elaine păru să-şi dea seama abia atunci de prezenţa lui... Privirile li se

întâlnirã, exprimând simpatia reciprocă, cu mai multă claritate decât ar fi făcut-o cuvintele. Apoi Guy se aplecă, şi cu un gest ezitant, puse uşor mâna pe piciorul tinerei, în locul în care ciorapul de mătase gri ieşea din pantof... A fost ca o mângâiere neîndemânatecă a unui copil ce încearcă să-şi consoleze mama care plânge sau ca guduratul câinelui care-şi freacă nasul de faţa îngrijorată a stăpânului.

— Guy, fără să vreau am spus cu voce tare ceea ce gândeam.

— O ştiu.

— În mod instinctiv m-am mărturisit ţie. Din momentul în care ai cunoscut adevărata mea situaţie, ai dat dovadă de multă înţelegere şi simpatie aşa încât acum mi se pare mai uşor de suportat. Nu voiam să vă invit la cină... dar soţul meu a insistat: „Nu putem a spus el, să ne sustragem acestei obligaţii". Îmi era teamă de clipa aceea, în care vei afla adevărul... La toate acestea, din acel moment am simţit, datorită ţie, o mare uşurare. Vezi, Guy, nu sufăr numai umilinţa purtării scandaloase a soţului meu, sufăr mai ales de singurătatea morală la care sunt condamnată. N-am pe nimeni căruia să-i pot vorbi din inimă. Cercul celor care mi-ar fi putut deveni prieteni s-a rărit treptat... Una după alta, relaţiile mele au dat de înţeles că nu le plac scenele la care asistă... La rândul meu, mă simţeam rănită în amorul-propriu de această atitudine şi am devenit rece şi distantă. Sigur că nu mă condamnau pe mine, personal, le era milă de mine, dar simţeam că invitaţiile pe care le

făceam erau primite cu neplăcere... Milă şi neplăcere! Nu poţi spera să clădeşti o prietenie pe aceste sentimente.

— Ce idioţi! spuse Guy.

Acest comentariu laconic era tipic pentru un tânăr proaspăt ieşit din colegiu; lady Elaine îşi dădu seama imediat şi reveni la realitate:

— Să trecem la un subiect mai vesel, Guy! Când îţi vine preceptorul?

— Luni.

— Sper că-ţi va place.

— Mai degrabă aş vrea să sper că nu-i voi fi antipatic.

La care Elaine îi răspunse râzând:

— Nici măcar nu mă gândesc la asta. Spune-mi, chiar vrei să înveţi?

— Asta depinde, răspunse bosumflat Guy: perspectiva de a rămâne între patru pereţi împreună cu cărţile, acum, când timpul e aşa de frumos, nu-mi prea surâde. Mama mi-a propus ca vara asta să călătoresc împreună cu preceptorul. Proiectul nu-mi displace, dar la drept vorbind, n-aş prea vrea să plec de aici.

— Trebuie să mărturisesc că acest domn Branscome mă interesează, reluă lady Elaine. Nu-l cunosc personal, dar mi s-a vorbit despre el destul de mult din partea unei prietene. Spui că soseşte luni? Aş vrea să-i comunic prietenei mele primele impresii despre el. Ei, să vedem cum vom proceda... Da, am găsit... Miercuri după amiază voi veni aici; dacă găseşti un moment liber, vino şi caută-mă.

— Aşa voi face, răspunse Guy.

Din vale se auzi sunetul grav al orologiului din clopotniţa bisericii. Elaine tresări şi exclamă:

— Ora şapte!... Cât de repede a trecut timpul! Trebuie să mă întorc... Uite, Guy, vezi cât de frumoase sunt razele soarelui care apune dincolo de coline? Şi cât de proaspătă este briza. Acum mă simt mult mai bine. Cu toate acestea, singurătatea încă mă apasă, gândurile nu-mi sunt o bună companie!

Lady Elaine se ridică şi Guy o însoţi până la poarta de la „Turnuri".

După ce reflectă câteva momente, Guy îşi dădu seama că nu se poate sustrage întîlnirii fixate de lady Elaine. Aşadar, se decise să-şi pună la curent mama cu cele ce se întâmplase între ei:

— Mamă, îi spuse el, pentru a mă conforma dorinţelor tale, am făcut totul pentru a o evita pe lady Elaine. Dar circumstanţele, mai puternice decât voinţa mea, au hotărât altfel. Îţi cer ca de acum înainte să te resemnezi şi să accepţi situaţia.

X

O DESCOPERIRE FERICITĂ

— În familie, am căzut cu toţii de acord că pe o asemenea temperatură sufocantă, slujba duminicală este un anacronism! Ce părere aveţi despre asta, doamnă Joram?

— Sir Guy, admit că această căldură de foc face ca slujba să fie puţin chinuitoare, dar nu-i un motiv suficient pentru a ne sustrage îndatoririlor noastre.

Familia Mervyn tocmai o întâlnise pe doamna Joram pe drumul ce ducea la biserică şi Guy i se alătură bătrânei doamne. Timp de trei săptămâni care se scurseseră de la cina de la „Turnuri", familia Mervyn avusese ocazia s-o întâlnească pe doamna Joram de mai multe ori, ajungând ca acum să fie legaţi de o simpatie reciprocă.

— Din partea mea, spuse Guy surâzând răutăcios, temperatura nu are nici o influenţă în ceea ce priveşte ataşamentul meu faţă de credincioşi... Asta având în vedere că în orice situaţie este aproape zero!

— Nu trebuie să iei în deşert problema religiei, sir Guy, continuă doamna Joram; în unele momente ale vieţii suntem bucuroşi să apelăm la preoţi.

— Da, de trei ori, confirmă serios Guy.

— De trei ori? De ce de trei ori? întrebă doamna Joram.

— Mă gândeam la acel preot irlandez care, dornic să-i facă pe credincioşi conştienţi de datoria lor în ce priveşte credinţa, la sfârşitul predicii le-a spus: „Amintiţi-vă, fraţii mei, că eu v-am botezat, cununat şi îngropat!"

Doamna Joram nu se putu abţine să izbucnească în râs, dar îşi manifestă dezaprobarea printr-o clătinare a capului.

— Sir Guy, sunteţi incorigibil. Nu vă consider demn de prerogativele voastre de investitură: dacă vicariatul devine vacant, vă rog să mă consultaţi înainte de a numi noul titular.

— Aha! spuse râzând Guy, vreţi, fără îndoială, să vedeţi parohia încredinţată unui anglican pur; candidatul vostru va intra în altar îmbrăcat în cel mai somptuos costum sacerdotal. În fond, nu văd nimic rău în asta: serviciul divin va câştiga în demnitate şi credinţa nu va avea decât de câştigat. Aţi remarcat, doamnă Joram că la un anumit pasaj din noul *Te Deum,* cei care cântă, ţipă de fiecare dată? Trebuie să fac un efort teribil să nu azvârl în stânga şi-n dreapta cu cărţile de rugăciuni.

— Ce vreţi? fac şi ei, sărmanii, ce pot.

— Poate că da, dar rezultatul e dezastruos. Slavă Domnului, să-i văd ce vor face astăzi când e

aşa de cald. Zelul lor pentru cântat va avea nevoie să fie stimulat mai mult ca oricând. Cantorul adoarme în mod invariabil între psalmi şi organistul e obligat să-i dea o lovitură zdravănă în coaste cu două minute înainte de a-i veni rândul... Nefericitul se trezeşte sărind în sus şi-şi dublează efortul pentru a compensa lipsurile momentane. Nu uitaţi să observaţi scena asta de comedie bufă, doamnă Joram.

— Sir Guy, dacă veniţi la biserică numai pentru a căuta scene de care să râdeţi, mai bine n-aţi veni deloc. În aceste condiţii slujba nu vă ajută cu nimic.

— Oh, nu vă supăraţi doamnă Joram, spuse Guy puţin stingherit; tot timpul slujbei de azi voi privi numai spre dumneavoastră şi sunt sigur că-mi veţi inspira numai sentimente de respect şi veneraţie.

— Mi-e teamă că sunteţi incorigibil, reluă bătrâna doamnă, lovind uşor cu cartea sa de rugăciuni braţul tânărului... Ah, dar iat-o pe lady Elaine! I-am făcut semn să ne aştepte... Ei bine, Elaine, îmi place să văd că îţi îndeplineşti îndatoririle religioase în ciuda căldurii sufocante. Tocmai îi făceam morală lui sir Guy pe această temă.

— Adevărat? Şi de ce anume s-a făcut vinovat? întrebă lady Elaine surâzând.

— A vorbit cu totul lipsit de respect despre...

— Ah! Doamnă Joram, o întrerupse Guy, numi trădaţi încrederea... În realitate, lady Elaine, am sugerat doar doamnei Joram că ar fi mai înţelept să suprimăm slujba de duminică atunci când sunt călduri aşa de anormale.

— N-aş putea să vă condamn pentru atâta lucru, sir Guy.

— În locul vicarului, continuă Guy, aş organiza în aceste zile o slujbă în aer liber, sub copacii din parc sau în luminiş, de exemplu. Aşa încât credincioşii nu vor mai fi tentaţi să adoarmă.

— Da, nu-i o idee rea, spuse Elaine.

— Parcă vă văd în rolul de sacerdot, sir Guy, remarcă doamna Joram. Stau şi mă întreb însă cu ce fel de predici vom fi blagosloviţi.

— Ah, nu, eu nu voi vorbi deloc; la momentul potrivit voi coborî din amvon şi o voi pune în locul meu pe *Misericorde*... Într-un cuvânt, voi ir ita atunci credincioşii să o privească cu atenţie pe bătrână: bunătatea pe care o emană figura ei va fi mai eficace decât cea mai bună predică.

În acel moment sosi gâfâind şi Béryl şi, apropiindu-se de fratele său, îi spuse:

— Guy, te roagă mama să te duci o clipă până la ea.

Tânărul se scuză în faţa doamnelor şi se îndepărtă împreună cu sora sa. Cele două doamne îşi continuară drumul mai departe.

— Cu cât îl cunosc mai mult pe sir Guy, cu atât îl apreciez mai mult, spuse doamna Joram pe un ton hotărât.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, răspunse lady Elaine. E un băiat fermecător.

. . . . . .

Slujba îşi urma cursul: aşa cum prevăzuse Guy, căldura era sufocantă cu toate că cele două

ferestre uriaşe, cât uşa, fuseseră larg deschise. Primul imn începea cu aceste cuvinte: „Pe malul pârâului răcoros care străbate Siloam...“ Când credincioşii se ridicară în picioare pentru a cânta în cor, Guy se întoarse spre doamna Joram ridicând sprâncenele într-un mod atât de comic încât bătrâna doamnă trebui să facă eforturi serioase să nu izbucnească în râs.

Lady Elaine se afla chiar în faţa lui sir Guy şi persoanele care ocupau de obicei băncile dintre ei, lipseau acum, aşa încât tânărul putea s-o contemple cu uşurinţă. „Ce model încântător pentru o madonă sau o sfântă; Rafael ar fi fost pe deplin mulţumit“. Asemănarea era cu atât mai izbitoare cu cât razele soarelui reflectate de transept aureau şi mai puternic părul blond al tinerei femei al cărui cap părea înconjurat de un nimb luminos. Guy nu-şi putea deslipi privirile şi inima-i bătea mai să-i spargă pieptul. Cu toate puterile sufletului său, tânărul aspira să protejeze această fiinţă de vis împotriva a tot ce-ar fi putut s-o rănească ori să-i facă vreun rău; să o ferească de orice suferinţă şi să o pună la adăpostul iubirii sale înflăcărate... Dar se simţi imediat cuprins de descurajare: acest drept aparţinea altcuiva şi acest altcineva o tortura pe aceea pe care trebuia s-o protejeze! Guy îşi frângea cu disperare mâinile. Cu greu putea suporta spectacolul înduioşător pe care-l avea în faţa ochilor: Elaine, cu capul puţin lăsat pe spate, se sprijinea de spătarul înalt al băncii sale din lemn de stejar... şi acest fond întunecat sublinia şi mai mult paloarea delicatelor sale trăsături;

buzele i se pliau într-o mişcare dureroasă iar ochii chinuiţi agravau şi mai mult tristeţea privirilor... O iubea! — la ce bun să încerce să se prăbălească singur? — De altfel nici măcar nu roşea la acest gând: sentimentul de veneraţie sinceră era de condamnat? Oare nu deştepta în el facultăţile cele mai nobile: din cauza ei s-ar fi devotat tuturor femeilor; dorea să-i consoleze pe toţi necăjiţii şi să-i protejeze pe cei slabi. Pentru a fi demn de ea, ar fi încercat să devină un om desăvârşit. Se simţea capabil să facă orice pentru a aduce un surâs pe buzele femeii adorate!

În acest moment lady Elaine ridică ochii şi surprinse privirile care o fixau... Guy întoarse imediat capul. Lady Elaine gândi: „Ce i-a venit băiatului ăsta să mă privească aşa, în mijlocul bisericii? Îmi rezerv dreptul să-l cert miercuri". Mai târziu, amintindu-şi de idealul arzător pe care-l citise în privirile lui Guy, îi reproşă adesea de a nu-i fi primit aşa cum trebuie preţioasa ofrandă.

La sfârşitul slujbei, doamnei Mervyn îi trebui mai mult timp ca de obicei pentru a-şi aranja cărţile de rugăciuni în pupitru... În cele din urmă se sculă şi, luând braţul fiului său, se îndreptă încet spre ieşire: în consecinţă, se aflară printre ultimii care părăseau biserica. Guy nu se lăsă păcălit de manevra mamei sale, dar se făcu a nu observa nimic.

În drum, familia Mervyn îl găsiră pe Bidge care-i aştepta. Din acea duminică în care intrarea sa clandestină în biserică stârnise scandal,

câinele nu mai era admis înăuntru, dar totdeauna îl aştepta la ieşire.

Ieşind din curtea bisericii, Guy aruncă pe furiş o privire spre drumul care ducea spre „Turnuri" şi zări umbrela albă a lady-ei Elaine care tocmai o luase pe o alee laterală... Simţi o mânie violentă, nu atât împotriva mamei sale, cât împotriva întregului univers.

La o oarecare distanţă, poteca pe care o luase familia Mervyn să ajungă acasă, se bifurca în sensul opus părţii pe care o apucase lady Elaine. În momentul în care o luau spre casă, Béryl exclamă:

— Văd ceva pe jos... probabil că pachetul i-a scăpat cuiva care a luat-o spre „Turnuri".

— Da, aşa este!... Ar putea fi o carte, spuse Guy, dar e prea cald să mă duc până acolo să văd despre ce-i vorba... „Aici, Bidge, du-te!" adăugă el întinzând mâna. Câinele îşi privi stăpânul drept în ochi şi înţelegând imediat ce i se cere, o luă la fugă în direcţia arătată... Ajuns lângă obiectul suspect, îl adulmecă de câteva ori şi, scoţând un lătrat vesel, îl apucă în dinţi şi se întoarse triumfător la grupul familiei Mervyn. Béryl încercă să-l oprească pe Bidge, dar acesta o evită cu viclenie şi depuse prada la picioarele stăpânului: era o biblie mică, de buzunar, legată în marochin bleu... Guy o deschise şi pe pagina de gardă citi: „Elaine"

Închise repede volumul şi-l strecură în buzunar spunând:

— Este biblia lady-ei Elaine.

— În acest caz cred că-i mai bine s-o dai capelanului, sugeră doamna Mervyn.

— Mi s-ar părea mai politicos, mamă, răspunse Guy, s-o duc direct proprietarei, având în vedere că noi am găsit-o. Dacă nu o găsesc pe lady Elaine, o voi lăsa la „Turnuri"

Doamna Mervyn nu mai făcu aluzie la subiect tot timpul cât dură drumul spre casă... Necazurile lui Guy dispărură ca prin farmec, fiind chiar el surprins de influenţa binefăcătoare pe care o poate avea o biblie micuţă ascunsă în buzunarul hainei! „I-o voi da miercuri", gândi Guy.

Miercuri!... De duminică până miercuri, timpul pare uneori nesfârşit!

XI

SOSIREA LUI CYRIL BRANSCOME

— Domnul Branscome m-a anunţat că soseşte astăzi cu trenul de ora două, spuse doamna Mervyn punând pe masă scrisoarea pe care tocmai o citise.

În această dimineaţă familia Mervyn se afla adunată în întregime în sufragerie. Conversaţia încă nu ajunse la nivelul obişnuit. Guy se sculase cu gândul că abia dacă-i mai rămânea o jumătate de zi de libertate desăvârşită. De acum înainte nu va mai fi stăpân pe timpul său; va trebui să se conformeze instrucţiunilor preceptorului: „Luaţi cartea... adnotaţi pasajul acesta... verificaţi datele în Enciclopedia Britannica". Afară va străluci soarele şi rândunelele vor ciripi vesel. În grajd, iapa va bătea nerăbdătoare din picior; Bidge va lătra cu încăpăţânare şi se va repezi la picioarele poştaşului ca pentru a se răzbuna pe faptul că stă închis. Prin fereastra deschisă, Guy o va auzi râzând pe Béryl în grădină şi o va vedea pe Gertrude curăţând trandafirii... Şi-n tot acest

timp, el va fi nevoit să tocească cine ştie ce orator latin.

Béryl care, dimpotrivă, era încântată la gândul că cercul familiei se va lărgi, căzu repede de acord cu tristeţea lui Guy.

— Biată victimă! îi şopti ea la ureche punându-i în faţă o farfurie... Uite! cârnatul e minunat, prăjit exact cât trebuie... Şi mie-mi plac cârnaţii prăjiţi, dar ţi-l las ţie să-ţi mai alin tristeţea. E cam neplăcut să te întorci pe băncile şcolii atunci când ai douăzeci de ani!

Guy surâse dezamăgit, dar Gertrude, care aflase şi ea conţinutul scrisorii, răspunse:

— Nu spune prostii, Berry: Guy are mult noroc având drept preceptor un învăţat de talia domnului Branscome. Pe lângă asta, sper ca fiind în compania unui cleric, va pierde obişnuinţa de a mai înjura.

— Înjurături! replică ironic Béryl. Deci consideri drept înjurături câteva nevinovate: „La dracu'!...“ „Blestemat să fie!...“ „Du-te şi te spânzură!“ şi altele asemenea? Dacă ar fi vrut, Guy ar fi putut folosi înjurături adevărate... cuvinte pe care tu nici măcar nu le cunoşti!... Dar e prea bine crescut ca să înjure. După părerea mea, mai degrabă pastorul va câştiga de pe urma prieteniei cu Guy.

Doamna Mervyn întrerupse conversaţia pentru a întreba:

— Ai intenţia să mergi la gară să-l întâmpini pe domnul Branscome, fiule?

— Nu, mamă. Îl trimit pe Giles cu cabrioleta.

Temperatura era ideală şi Guy se hotărî să-şi petreacă ultima dimineaţă liberă făcând o

excursie călare ceva mai lungă ca de obicei. În ce priveşte doamna Mervyn şi Gertrude, ele trebuiau să meargă la parohie unde erau aşteptate să dea o mână de ajutor la pregătirile ce se făceau în vederea distribuirii premiilor. Béryl se retrase în sala de studii ca să-şi termine lecţiile... Dintr- odată imensa clădire se cufundă într-o tăcere adâncă.

.....

În aceeaşi zi, într-un compartiment de clasa a treia a trenului ce se îndrepta spre Grayley, se afla un tânăr: cu pipa în gură, cu o cută adâncă între sprâncenele negre, părea absorbit de gânduri. Ochii cenuşii dădeau feţei o expresie de duritate. Privea absent pe fereastră fără ca măcar să observe peisajul. Cyril Branscome se gândea, fără să fie deloc entuziasmat, la apropiata întâlnire cu familia Mervyn... Nu cunoştea nimic despre persoanele în mijlocul cărora urma acum să petreacă o perioadă din viaţa sa, şi nu putea decât să facă unele presupuneri: elevul său era, fără îndoială, un tânăr prostănac şi înfumurat, plin de importanţa rolului său social. Când ai de-a face cu şcolarii, în cazul când aceştia nu vor să-şi vadă de carte, pot fi pedepsiţi corporal. Dar ce te faci cu un tânăr baronet dacă e recalcitrant la învăţătură? Ba culmea, baronetul mai are şi două surori, probabil două minorosiţe miorlăite care vor pune mâna pe el când vor afla că a făcut parte din echipa de vâslaşi de la Cambridge şi-i vor demonstra ce mare privilegiu are dacă le va

plimba cu barca. În acel moment, tânărul îşi scoase ceasul: douăsprezece fără cinci... în cinci minute trenul va opri la Grayley. Cyril se gândise că sosind la această oră, prima întâlnire cu familia va avea loc în timpul mesei şi astfel va fi mai uşor.

În curând trenul se opri... Cyril Branscome îşi luă valiza din plasă şi coborî. Ieşi în piaţa gării căutând din priviri trăsura care presupunea că fusese trimisă după el. Nu văzu decât o trăsură de piaţă cu un aspect cam hărtănit. Se hotărî în consecinţă să-şi lase bagajul în gară şi să facă drumul pe jos.

Ajuns la capătul străzii principale, Branscome o luă pe una din acele străzi şerpuitoare care caracterizează aşezările din Surrey. Garduri vii înalte şi stufoase,despărţeau şoseaua prăfuită de câmpiile frumoase acoperite cu iarbă înaltă, scălţuită ici colo cu floricele galbene... Câteva vaci rumegau placide, lovindu-şi coastele cu cozile pentru a alunga muştele. Din loc în loc, copaci uriaşi îşi uneau coroanele formând arcuri de verdeaţă deasupra drumului şi protejând cu umbra lor călătorul pornit la drum. Puţin mai departe zări un gard înalt din vergele metalice, în spatele căruia putu să observe alei largi, întreţinute perfect, şi care duceau până la o casă imensă. Un funcţionar de la gară îi spusese lui Cyril că dacă merge destul de repede, într-o jumătate de oră poate ajunge la destinaţie. În consecinţă, tânărul merse până la douăsprezece şi jumătate, când se hotărî să întrebe în ce parte trebuie s-o ia... Era puţin emoţionat la gândul că

în curând se va afla în casa în care va începe o viaţă nouă! Opri un ţăran bătrân care mâna un car tras de boi şi-l întrebă unde se află Mervyn Hall.

— Păi, domnule, chiar aici, răspunse bătrânul arătând cu mâna stâlpii masivi de cărămidă ascunşi pe jumătate de caprifoi, între care se aflau grilaje monumentale de fier. Impresia de măreţie a intrării mai era dată şi de cei doi grifoni se piatră aşezaţi pe stâlpii care susţineau poarta uriaşă.

Cyril Branscome intră pe teritoriul proprietăţii pe o poartă laterală, mai mică, salutând cu o înclinare a capului portăreasa care se afla într-un chioşc de cărămidă. Un şir dublu de rododendroni mărgineau de o parte şi de alta aleea, lăsând o bandă nu prea lată de gazon catifelat să şerpuiască printre trunchiuri magnifice de tei... În cele din urmă se văzu şi casa: era o clădire impozantă, din cărămidă, căreia secolele scurse îi dăduseră o patină brun-roşcată. Unul dintre pavilioanele care se afla în colţul clădirii era acoperit aproape în întregime de o perdea de trandafiri galbeni, căţărători.

Cyril Branscome urcă treptele peronului şi se opri în faţa uşii de la intrare ale cărei batante de stejar gros, bătut în cuie mari de fier forjat, erau deschise, lăsând să se vadă un hol uriaş... Jos, la poalele scării peronului, gângureau turturele şi bâzâiau albinele zburând de la o tufă la alta, dar în interiorul casei nici un zgomot nu trăda prezenţa cuiva... Surprins de lipsa oricărei

manifestări de ospitalitate, Cyril sună... după câteva secunde în faţa sa apăru majordomul.

— Sunt aşteptat de doamna Mervyn, explică vizitatorul.

— Doamna Mervyn a ieşit, domnule, ca şi domnişoara şi sir Guy Mervyn... Doriţi să intraţi, sau preferaţi să reveniţi?

— Sunt domnul Branscome, răspunse Cyril, când se întoarce doamna Mervyn?

— Domnul Branscome! se făcu auzită o voce tânără în fundul holului. După o secundă, în faţa lui Cyril apăru o siluetă suţire şi doi ochi negri îl fixară curioşi, ochi în care se citeau interesul şi bunăvoinţa. Părul rebel încadra faţa bronzată a micii Béryl.

— Cum, aţi şi sosit? Toată lumea a ieşit, afară de mine. Sunt şi eu o dată cap de afiş!

Tot vorbind, Béryl râdea veselă, un râs molipsitor, ceea ce îl făcu pe Cyril Brauscome să zâmbească, gest care pentru el era suprema veselie.

— Dar bagaje nu aveţi? întrebă Béryl.

— Ba da, dar le-am lăsat la gară.

— Lawton, vrei să-l trimiţi pe Giles să aducă bagajele domnului Branscome, te rog? Eu îi voi arăta între timp camera.

— Bine, domnişoară, răspunse Lawton surâzând.

— Dar cum se face, domnule Branscome, că aţi sosit aşa devreme?

— Am scris mamei dumitale că voi ajunge la ora 12.

— Precis că a citit ora 2 în loc de 12! Poate că scrisul dumneavoastră a făcut-o să confunde pe 12 cu 2... E posibil!... Mai ales că mama nu şi-a pus ochelarii.

Între timp Béryl nu încetase să-şi examineze cu atenţie interlocutorul. În cele din urmă spuse:

— Credeam că sunteţi cleric!

— Chiar sunt.

— Oh! dar nu purtaţi „semnele exterioare şi vizibile ale funcţiei voastre", cum spune catehismul. Mi-e teamă că Gerty va fi dezamăgită: sora mea Gertrude are mare respect pentru oamenii bisericii.

— Serios?

— În schimb Guy vă va lua aşa cum sunteţi... şi eu la fel! adăugă Béryl făcându-i un semn de încurajare... Şi acum, sigur că doriţi să vă vedeţi camera?... Mă întreb însă dacă nu trebuie poate să mă conformez protocolului şi să vă primesc în salon?

— La stadiul la care am ajuns, mi se pare că ar fi de prisos! spuse Cyril pe un ton serios.

— Şi eu zic la fel... Să mergem! Traversară holul şi urcară împreună scara de marmură.

— V-am ales o cameră foarte confortabilă, explică Béryl... Dar la urma-urmei, ce aveţi de făcut în cameră atâta vreme cât bagajele dumneavoastră nu sunt aici?... Mai bine să vă arăt câte ceva din casă. Aici este baia... Nici nu se poate instalaţie mai completă.

După ce verificară buna funcţionare a diverselor robinete-apă caldă, apă rece, duş, — Béryl ieşi pe coridor, urmată la distanţă respectuoasă de Cyril Branscome... Ajunsă la

capătul coridorului, Béryl deschise o uşă, spunând:

— Acesta-i camera lui Guy.

Puţin mai departe, adăugă:

— Camera mamei este la dreapta, şi e frumos mobilată; pe comodă are un *necessaire* de argint, e magnific. Guy i l-a făcut cadou atunci când a moştenit domeniul... Camera mea este în celălalt capăt, iar a Gertrudei dă pe celălalt palier.

— Aşadar, domnişoara Gertrude şi domnişoara Beryl nu ocupă aceeaşi cameră? întrebă Branscome care-şi imaginase o soră geamănă, îmbrăcată la fel şi cu acelaşi păr rebel. Răspunsul fetei îi spulberă iluziile.

— Cerule, nu! Când o veţi vedea şi o veţi cunoaşte pe Gertrude, nu-mi mai veţi sugera să împart camera cu ea... Gertrude este teribil de ordonată şi la orice oră din zi sau din noapte este ca scoasă din cutie!

În acel moment, pe coridor se auzi zgomot de paşi şi o voce strigând:

— Berry!

— Ei, vedeţi, spuse aceasta... Când vorbeşti despre un înger... a şi apărut.

Într-adevăr, în faţa lor apăru Gertrude. Rochia albă, de pichet, ornată în faţă cu un rând de butoni de aceeaşi nuanţă, părea că înţepenise într-o rigiditate neliniştitoare, iar pălăriuţa mică, aşezată puţin într-o parte pe pletele-i blonde, fu pe punctul de a o lua razna... După primul moment de surpriză, Gertrude îşi reveni şi spuse:

— Credeam că vorbeşti cu Guy.

— Nu, discutam cu domnul Branscome.

Gertrude îl privi pe Cyril din cap până-n picioare şi-şi înclină bustul, ceremonios.

— Trebuie să-mi prezint scuze... începu Cyril.

— Oh, în nici un caz, domnule Branscome... Sunt sigură că Béryl a avut iniţiativa acestei excursii. Dacă binevoiţi, să coborâm în salon. Trebuie să sosească în curând şi mama.

Gertrude o luă înainte, încercând să-şi potolească indignarea... Cyril o urma, alături de Béryl ale cărei clipiri semnificative arătau clar că-i compătimeşte soarta noului sosit.

Când ajunseră în salon, Gertrude se aşeză pe canapea şi spuse:

— Luaţi loc, vă rog, domnule Branscome. Sper că aţi călătorit bine?

— Foarte bine, mulţumesc.

— Căldura nu v-a obosit prea mult?

— Absolut deloc.

— Cunoaşteţi Sussex?

— Foarte puţin, dar sper să îndrept lucrurile.

Cravata albastră cu dungi albe provocase un zambet dispreţuitor Gertrudei.

— Ah! a sosit şi mama, spuse brusc tânăra sculându-se pentru a-i ieşi în întâmpinare mamei sale. Cyril o imită.

— Mamă, ţi-l prezint pe domnul Branscome, spuse repede Gertrude. Nu-l aşteptam atât de devreme. Guy încă nu s-a întors.

Odată trecut primul moment de surpriză, doamna Mervyn aşeză pe masă coşul plin cu trandafiri pe care până atunci îl ţinuse sub braţ,

şi cu mâna întinsă se apropie de tânăr pentru a-i ura bun venit.

— Nici nu vă puteţi închipui dragă domnule Branscome cât de rău îmi pare că n-am fost acasă pentru a vă primi. Vina întreagă este a mea, am citit greşit ora sosirii trenului... În consecinţă nimeni nu v-a aşteptat la gară... Ce neplăcut! Cel puţin aţi găsit o trăsură?

— Am venit pe jos... mărturisesc că a fost o plimbare deosebit de plăcută, vă asigur. Şi domnişoara Béryl m-a primit de altfel cu cea mai fermecătoare prietenie. Suntem deja buni şi vechi prieteni.

În acel moment apăru în cadrul uşii şi Lawton care anunţă:

— Bagajul domnului Branscome a sosit. L-am dus în camera sa.

— Perfect, Lawton!... Ah! în sfârşit, adăugă ea, întorcându-se spre Cyril, iată-l şi pe fiul meu.

Prin geamurile uşii de la terasă se vedea Guy care traversa peluza ţinând-o de mână pe Béryl. Guy surâdea în timp ce asculta raportul detailat pe care fata i-l făcea cu privire la primirea domnului Branscome.

Imediat ce Guy apăru pe terasă, toate temerile lui Cyril dispărură ca prin farmec: acest tânăr uriaş cu surâsul sincer şi vesel nu semăna deloc cu baronetul îngâmfat şi obraznic pe care şi-l imaginase Cyril.

Guy privi pe noul sosit şi se îndreptă spre el cu o spontaneitate fermecătoare.

— Sunt extrem de dezolat, domnule Branscome, spuse el, deoarece ca urmare a unei

neînţelegeri n-am fost acasă în momentul sosirii dumneavoastră. Din fericire a fost Béryl, care a reuşit să facă onorurile de la Mervyn Hall!

Cei doi bărbaţi se priviră cu simpatie, strângându-şi prietenos mâinile.

XII

„VĂ IUBESC“

Nici nu se făcuse bine cinci şi jumătate când Guy apăru în pădure miercurea următoare; cu toate acestea, tânărul se îndreptă ţintă spre locul în care-i dăduse întâlnire Elaine: „Am venit mai devreme, gândi el, privindu-şi ceasul, dar a trebuit să profit de momentul în care mama şi Gertrude se găseau în grădină şi s-o şterg. Altfel n-aş mai fiu plecat în veci“.

Spre marea sa surpriză, ajungând aproape de fagul uriaş, o zări pe lady Elaine aşezată pe bancă şi cufundată în lectura unei cărţi... Când Guy se opri în faţa ei, tânăra ridică ochii şi-i surâse.

— Nu te aşteptam aşa devreme, Guy; eu în schimb am venit mai demult, dar a trecut repede timpul fiindcă romanul este foarte interesant.

Guy se aşeză pe bancă şi schimbară câteva cuvinte, dar curând conversaţia se stinse. Guy nu simţea nici cea mai mică nevoie să vorbească: prezenţa Elainei era tot ce-şi dorea... Ah! de ce nu putea rămâne pentru totdeauna lângă ea, în atmosfera asta de vis!

O rândunică se înălţă brusc din vale şi, cu un ciripit triumfător, se pierdu în înaltul cerului albastru deasupra capetelor lor. Un cuc îşi lansă chemarea căreia îi răspunse, ca un ecou, un altul, aflat mult mai departe.

Lady Elaine era şi ea încântată de această atmosferă de pace profundă care părea o oglindire a intimităţii lor. După câteva momente, făcând un efort pentru a scăpa de vraja ce-o cuprinsese, tânăra spuse:

— Ei bine, care sunt noutăţile? Cyril Branscome a sosit?

— Da. Şi trebuie să spun că este fermecător. Pare puţin rece şi sever, dar acum îmi dau seama că e vorba de o atitudine voită: când suntem numai noi doi este foarte simplu şi cordial. Sigur, a călătorit mult, a citit mult şi cunoaşte foarte mulţi oameni interesanţi. Am impresia că este o natură mai degrabă pesimistă. Încă din prima zi i-a devenit antipatic Gertrudei: ăsta-i un criteriu excelent! În schimb, Béryl şi el au devenit prieteni foarte buni. Cred că o intimidează puţin pe mama. Prietenul meu, Tristram, care a venit ieri la ceai, l-a şi catalogat drept mizantrop înrăit.

Lady Elaine aproba surâzând spusele lui Guy, ca şi când descrierea pe care acesta o făcea, corespundea cu propriile sale idei pe care şi le făcuse cu privire la noul venit.

— Cum arată ca înfăţişare? întrebă ea.

— Cam de talia mea, părul negru, faţa netedă. Niciodată n-am văzut o bărbie mai voluntară! — Prevăd că-mi voi găsi naşul dacă încerc să trag chiulul de la muncă! — Ochi cenuşii ca de oţel;

buzele subţiri, nasul puternic, care dă fizionomiei o expresie caracteristică; are un zâmbet fermecător, dar nu-l prea foloseşte des. Ieri purta un costum de şeviot deschis la culoare, guler alb şi o cravată albastră cu buline albe. Nimic din înfăţişarea sa nu te face să crezi că aparţine bisericii.

— Îmi pare bine că ţi-a făcut o impresie bună, spuse lady Elaine. După care adăugă, surâzând: mi-ai dat semnalmentele lui cele mai amănunţite. Totdeauna ai obiceiul de a examina atât de minuţios oamenii cu care ai de-a face?

— Nu, dar mi-aţi spus că ţineţi să fiţi informată cât mai exact, în consecinţă am încercat să nu omit nimic.

— Voi profita de spiritul tău de observaţie pentru a-mi informa prietena.

— Lady Elaine, în posesia mea se află un obiect care vă aparţine: aş fi vrut să vi-l aduc azi, dar am ieşit în grabă şi am uitat să-l iau.

— Şi despre ce anume este vorba?

— Biblia dumneavoastră de buzunar care v-a căzut pe drum duminica trecută. Noi mergeam în urma dumneavoastră şi am ridicat-o.

— Îţi mulţumesc. Încă n-am remarcat lipsa ei. Dar, apropo, în schimbul veştii tale, te voi certa.

Guy o privi cu un aer mirat.

— De ce m-aţi privit în timpul slujbei de duminică?

— Adevărat?... Sunt dezolat, lady Elaine, răspunse Guy roşind... Recunosc, am privit în partea voastră de două sau trei ori. Nu m-am

putut stăpâni. Mă gândeam la dumneavoastră şi ir tinctiv v-am privit.

— Şi ce gândeai despre mine? Vreau mărturisiri sincere şi poate te voi ierta.

După un moment de gândire, Guy răspunse, cântărind fiecare cuvânt:

— Mă gândeam că aţi putea fi un model admirabil pentru un studiu de madonă sau de sfântă... Părul dumneavoastră de aur forma un nimb în jurul capului.

— Ce imaginaţie de artist! continuă ea râzând.

Dar Guy rămase serios. Privirea sa era aţintită dincolo de perdeaua de frunziş, evocând cu o intensitate stranie tabloul pe care-l avusese în faţa ochilor în acea dimineaţă de duminică: revedea figura palidă şi tristă detaşându-se pe fondul întunecat al băncii de stejar de care se rezemase tânăra femeie... În acelaşi timp îşi aminti şi gândurile pe care acel spectacol i le inspirase. Din nou resimţi aceeaşi violentă indignare faţă de omul care abuza de drepturile sale făcându-şi soţia să sufere. Şi aceeaşi dorinţă arzătoare de a o proteja pe lady Elaine, de a o învălui cu dragostea sa, îl cuprinse din nou. În biserică reuşise să-şi ascundă violenţa sentimentelor... De această dată însă îi fu imposibil: apucându-i ambele mâini, i le acoperi cu sărutări.

— Vă iubesc... vă iubesc! exclamă el. Ştiu că-i o nebunie, dar n-am ce face. Pentru mine sunteţi totul. Mă gândesc la dumneavoastră cât e ziua de mare şi stau treaz mai mult de jumătate de

noapte să nu pierd amintirea dumneavoastră. La început, numai faptul că vă iubeam mă umplea de bucurie, dar de când ştiu cât de nefericită sunteţi, sufăr ca un damnat pentru că nu vă pot ajuta cu nimic.

Guy îşi acoperi faţa cu mâinile Elainei şi, cu ale sale, i le ţinea prizoniere. Se lăsă o tăcere îndelungată... Luată pe nepregătite, Elaine nu reuşi să-şi adune gândurile. Când se mai calmă, se gândi să-şi retragă mâinile, dar în faţa rezistenţei lui Guy, nu mai insistă. Aplecându-se puţin, murmură:

— Bietul meu băiat... nici nu mă gândeam la aşa ceva... Mă bucuram ca o egoistă de compania ta, de tinereţea ta, de simpatia ta. Cum am putut să mă port atât de uşuratic? dragul meu, aş da tot ce am mai de preţ ca să nu-ţi fi pricinuit această suferinţă!

În pădure domnea o linişte deplină. Din spatele perdelei de frunziş, soarele scălda din plin ţinutul în care viaţa îşi continua cursul său liniştit... Ce contrast izbitor între pacea naturii şi acea dezlănţuire de pasiuni! Elaine vedea, îngenuncheat în faţa ei, un tânăr, aproape adolescent, agăţându-se cu disperare de mâinile primei femei care-l iubea! Şi Elaine se gândea: „Dacă ar fi fost vorba să alin plânsul unui copil, l-aş fi luat în braţe şi i-aş fi şters necazul. Vai! nu acelaşi lucru pot face faţă de bărbatul care suferă din cauza mea". În cele din urmă reuşi să spună:

— Hai, Guy, nu trebuie să te laşi doborât! Trebuie să redevi ceea ce ai fost: tânărul plin de viaţă care are tot viitorul în faţa sa.

— Nu mă voi schimba, răspunse Guy fără să-şi ridice capul. Vă voi iubi mereu... Poate că mai târziu îmi va fi posibil să vă fac dovada devotamentului meu.

În timp ce Guy spunea aceste cuvinte, Elaine reuşi să-şi elibereze mâinile.

— Dragul meu Guy,spuse ea cu voce joasă, nici nu ştii cât de mult m-ai încurajat şi... sunt sigură că... pe viitor, voi putea conta pe tine.

Tânărul ridică repede capul şi o privi pe Elaine cu o expresie de agonie pe faţă, ca şi când şi-ar fi aşteptat condamnarea. Întrebă dintr-o răsuflare:

— Vreţi să spuneţi că nu trebuie să vă mai văd?

— Dragul meu băiat, nu crezi că pentru moment ar fi cel mai înţelept lucru? Nu urmăresc decât binele tău.

Guy, cu capul sprijinit de bancă, rămase nemişcat câteva minute.

Deodată se sculă. Elaine îl imită şi spuse:

— Cred că s-a făcut timpul să mă întorc acasă.

— Vă însoţesc, răspunse Guy cu vocea albă... şi de acum înainte nu voi căuta să vă mai văd.

Merseră tot drumul în tăcere... Ajunşi în faţa porţii, se priviră mult timp fără să-şi spună nimic...

— Adio! spuse brusc Guy.

După care se îndepărtă în grabă.

Elaine intră în camera sa cu inima grea. Se sprijini de marmura căminului şi timp îndelungat rămase afundată în gândurile sale. Nu era pregătită să-şi asume responsabilitatea evenimentelor care luaseră o întorsătură atât de nefericită, dar nici nu încercă să se eschiveze:

„Bietul de el! suspină tânăra, eu singură sunt vinovată".

Îşi readuse în memorie cele şase săptămâni scurse de la prima lor întâlnire încercând să-şi explice tot ce se întâmplase. Era decisă să se judece ca şi când ar fi fost vorba de altcineva: mai întâi de toate, era neîndoios faptul că Guy trezise în ea sentimente materne... dar aceste sentimente, nu erau ele amestecate totuşi cu dragostea? În orice caz, chiar admiţând că a fost sinceră, nu-l tratase pe Guy ca pe un adolescent: dimpotrivă, încă de la început l-a primit în intimitatea sa ca pe un bărbat tânăr, făcând din el confidentul său. Bineînţeles că Guy îşi dăduse seama că prezenţa sa îi provoacă plăcere. Şi nici ea nu putea nega că se gândea mereu la el. Ba, ca circumstanţă, ea ştia perfect de bine că este frumoasă şi-şi cunoştea puterea de seducţie. În ciuda aspectului său adolescentin, Guy era deja bărbat; ce era mai rău, era faptul că nu avea experienţa tovărăşiei femeilor de rangul său social, şi chiar a femeilor în general. Sigur că, revelaţia din seara cinei a vieţii sale nefericite deşteptase în Guy tendinţa cavalerească, tendinţă care de altfel forma fondul sufletului său. Oricum, nu se comportase cinstit cu el. Şi nici măcar nu putea chema în ajutorul său ignoranţa, deoarece Muriel o avertizase asupra pericolului de a se juca cu focul. În loc să ţină seama de acest avertisment, refuzase să dea dovadă de prudenţă, nevrând să-şi sacrifice plăcerea pe care i-o dădea această prietenie. Dar în acea vreme, nu resimţea pentru Guy sentimentele pe care le încerca acum, şi nici nu-i

păsa de consecinţele uşurinţei sale. Îşi amintea că gândise: „Cu atât mai rău pentru el dacă-i atât de prost încât să se îndrăgostească de mine!". Acum, când această eventualitate devenise fapt împlinit, privea altfel faptele. După ce pătrunsese mai adânc caracterul lui Guy, ghicea că nu poate fi vorba doar de o simplă dragoste de tinereţe... În acest caz, ar fi fost deajuns o absenţă de două săptămâni ca să-l vindece: tânărul ar fi uitat-o şi ar fi înlocuit-o cu prima fetişcană din vecini. Dar vai! dragostea lui nu putea fi lesne înăbuşită: expresia tragică a privirilor lui din momentul de adio, o neliniştea pe Elaine: „Cum i-aş putea veni în ajutor, să-i mai îndulcesc necazul pe care i l-am pricinuit?" se întreba tot timpul.

Cu inima sfâşiată de remuşcări, Elaine nu încetă întreaga seară să-şi răsucească această întrebare în minte. În momentul când stinse lumânarea şi urma să se culce, crezu că găsise soluţia care putea să-i redea lui Guy echilibrul moral.

XIII

SFATUL LADY-EI ELAINE

A doua zi dimineaţă, când Guy tocmai traversa holul,un valet îi veni în întâmpinare şi-i înmână o scrisoare... Era un plic elegant, cenuşiu, căruia Guy îi ghici imediat expeditorul. Inima tânărului aproape se opri din a bate, atât era de emoţionat. Strecură repede scrisoarea în buzunar şi ieşi pe uşa care dădea în grădină.

Oare ce mai avea să-i spună lady Elaine? Luă plicul în mână şi-l cercetă câteva momente fără a se hotărî să-l deschidă... Pentru a doua oară îl puse în buzunar şi continuă să se plimbe prin grădină... Acum se îndreptă spre grădina de legume, crezând că acolo îşi va găsi liniştea de care avea nevoie: împinse portiţa şi cutreieră aleile înguste, presărate cu nisip şi mărginite de tufe de zmeură; se apropie de spaliere şi cercetă îndeaproape piersicii care-şi întindeau crengile încărcate de roade. Când termină inspecţia, scoase din nou scrisoarea şi în cele din urmă o deschise:

„Dragul meu Guy,

N-am încetat nici măcar o clipă să mă gândesc în mod serios la conversaţia noastră de ieri după-amiază, încercând din răsputeri să găsesc un remediu situaţiei noastre penibile. Am o idee pe care aş vrea s-o supun judecăţii tale: vrei să vii în dimineaţa asta la „Turnuri"? Am putea discuta în liniştе aici.

Cu sinceritate,
ELAINE MONK

Cât timp dură drumul dintre grădina de legume şi casă, Guy avu impresia că soarele strălucea mai puternic ca înainte.

Îi explică domnului Branscome că era obligat să facă o vizită şi convenira să amâne pentru după-amiază lecţia ce trebuia ţinută dimineaţa. Fără să mai întârzie un minut, Guy se îndreptă spre „Turnuri". Încă de la sosirea sa, majordomul, care primise instrucţiunile necesare, îl introduse în salonul ale cărui ferestre care dădeau spre terasă, erau larg deschise.

— Milady se află pe peluză, murmură el confidenţial, şi-l roagă pe domnul să meargă la ea.

Guy o găsi pe Elaine aşezată într-un fotoliu de nuiele, fotoliu care se afla sub un cedru. Fu profund zguduit de paloarea anormală şi de ochii încercănaţi ai tinerei. Îndată ce-l văzu, lady Elaine se ridică şi-i veni în întâmpinare.

— Cât de bine-mi pare că ai venit, Guy.

— Cum aş fi putut să nu ascult de chemarea voastră: ieri m- am purtat ca un zăpăcit şi acum îmi daţi ocazia să-mi prezint scuzele.

— Nu vorbi aşa, Guy. Cuvintele tale au un sens tragic. Ele îmi arată că prietenia cu care mă amăgisem te-a rănit. Şi cât de mult mi-am reproşat toată noaptea purtarea.

— Oh, nu, nu... murmură Guy, devenind palid.

— Ia loc, îl întrerupse ea. Vreau să-ţi spun concluzia la care am ajuns.

Lady Elaine se aşeză şi Guy făcu la fel, aşezându-se înfaţa ei.

— Dragul meu, spuse ea, voi merge drept la ţintă. După ce m-am gândit vreme îndelungată, am înţeles că e imposibil să continuă să ne vedem, ca în trecut. Ar fi o încercare peste puterile tale. Dar, în acelaşi timp, locuind atât de aproape unul de altul, n-am putea evita o întâlnire pe care hazardul ne-ar rezerva-o. Dacă aş fi fost liberă pe mişcările mele, aş fi dispărut pentru câtva timp, dar după cum ştii,sunt supusă unui jug continuu. La un moment dat mi-am amintit că era vorba ca înainte de a merge la Oxford vei face o călătorie; ideea aceasta, după cum mi-ai spus nu-ţi plăcea de fel şi ezitai să părăseşti Mervyn Hall.

— Nu mă puteam hotărî să mă despart de dumneata... murmură el.

— Acum ai toate motivele să pui în aplicare acest proiect: domnul Branscome îţi este simpatic şi nu poţi spera la un tovarăş de călătorie mai agreabil şi mai experimentat. Cel mai bine este să părăseşti acum ţara, călătoriile în străinătate lărgesc orizontul vieţii. Să vezi locuri noi, medii de viaţă neîntâlnite aici, asta-ţi va schimba ideile şi te va împiedica să stărui asupra motivelor tale de suferinţă. Chiar şi atunci când am călătorit în

străinătate am cunoscut momente penibile, cu toate acestea, viaţa mea conjugală devenea mult mai suportabilă. Guy, dacă vrei să-mi faci plăcere, când te vei întoarce acasă cere-i domnului Branscome să întocmească planul unei călătorii de şase luni până la un an.

Guy asculta cu capul plecat, fără să scoată un cuvânt. Suferea chiar mai mult decât îşi putea imagina lady Elaine. Şi ea continuă:

— Nimeni nu se va mira de această hotărâre. Să călătoreşti, ce-i mai necesar unui tânăr care doreşte să-şi perfecţioneze educaţia? Mai ales când ai ocazia s-o faci în compania unui om distins. Şi când te vei întoarce, vei veni cu idei noi. Toate căile vieţii îţi vor fi larg deschise...

Urmă o tăcere îndelungată... Şi privirile li se întâlniră... Cu o voce abia auzită, Guy spuse în cele din urmă:

— Ah! Dumnezeule, cât de greu este să pleci!

— Guy, reluă ea, pleacă! Ai curajul ăsta, măcar din dragoste pentru mine. Fii asemeni cavalerilor de altă dată şi pleacă în căutarea aventurii... Eu... eu mă voi gândi neîncetat la cel care-mi poartă culorile.

— Mai înainte de a lua o hotărâre, trebuie să mă gândesc bine, răspunse Guy... Vă mulţumesc totuşi că soarta mea vă preocupă atât de mult... Totul va fi bine, adăugă el încercând să surâdă... Adio!

Duse la buze mâna care i se întinse şi se îndepărtă repede.

XIV

BÉRYL ŞI BRIDGE SE CONSOLEAZĂ UNUL PE CELĂLALT

Béryl simţea cum i se frânge inima. Ghemuită pe podea în camera lui Guy, suspina cu fruntea sprijinită de marginea patului. Camera se afla într-o dezordine cumplită; numeroase obiecte, de toate felurile, se aflau răspândite pe parchet: mănuşi desperecheate, cârlige de undiţă, bucăţi de hârtie, toate acestea arătau că de curând se făcuseră acolo, în grabă, bagajele. Acum camera era goală: proprietarul odată plecat nu mai rămăsese acolo decât o biată fiinţă, mică, plângând lacrimi amare.

Gertrude intră în cameră şi se apropie binişor de sora sa, cu o bunăvoinţă de care nu mai dăduse dovadă până atunci, încercând s-o consoleze.

— Ei, hai, iubita mea Béryl, nu sta singură aici. Şi de ce plângi? Sigur că Guy ne va lipsi tuturor dar dacă îl iubim cu adevărat, trebuie să ne gândim la ceea ce este bine pentru el şi nu la noi înşine. Gândeşte-te cât de bine îi va face să călătorească! Ştiu că-i puţin supărător faptul că

s-a hotărât pe neaşteptate, dar gândeşte-te că Guy a fost întotdeauna un impulsiv... Ce-ai spus? Vrei să te las în pace? Sigur că pot s-o fac, Béryl, dar sunt puţin surprinsă de purtarea ta. Pe când eram de vârsta ta, aveam mai multă stăpânire de sine.

— La dracu' cu stăpânirea de sine! răspunse furioasă Béryl.

Şi pe când paşii Gertrudei se îndepărtau, suspinele copilului izbucniră din nou: „Guy... Guy! ce-o să fac eu fără tine?".

În acel moment, uşa se deschise încetişor, şi se auzi un zgomot uşor de paşi şi un nas umed şi rece atinse obrazul lui Béryl. „Oh! Bidge, Bidge!" exclamă ea întorcându-se repede; după care, înlănţuindu-i gâtul cu mâinile, îşi ascunse faţa în blana-i deasă.

Din fericire, Bidge nu putea să-şi risipească manifestările sale de simpatie folosind cuvinte nepotrivite momentului şi curând Béryl se simţi mult mai bine. Se sculă şi-şi aranjă puţin părul zbârlit, după care prinse capul câinelui în palme şi-l privi drept în ochi.

— Dragă Bidge, spuse ea, cred cu adevărat că tu ai venit aici ca să-ţi plângi stăpânul. Cred că ai dreptate, bietul de tine, fiindcă ai fost părăsit; stăpânul tău a plecat pentru întâia dată fără tine. Bietul meu Bidge, la fel ca măgăriţa lui Balaam, nu-mi poţi răspunde, dar ştiu că simţi şi că înţelegi. Nu crezi că Gerty a procedat într-un mod brutal vorbindu-mi aşa cum mi-a vorbit mai adineauri? N-are dreptate, ea nu a fost afectată de p[illegible]carea lui Guy, ea nu i-a fost prietenă ori

însoţitoare aşa cum i-am fost eu şi nici favorită, aşa cum i-ai fost tu. Din cauza asta mă face să mă gândesc la ea ca la un ghid care vorbeşte despre plăcerea unor călătorii frumoase. Şi nici măcar n-a văzut cât de nefericit este Guy, plecând. Nici eu nu ştiu motivul, dar există. Şi asta mă doboară. Dacă Guy ar fi plecat fericit, ca să se distreze, ar fi fost cu totul altceva, dar am văzut că era îngrozitor de emoţionat, şi, deodată, în timp ce-şi făcea bagajele, s-a aşezat pe podea cu un aer de disperare adâncă. Atunci l-am întrebat: „Oh! Guy, ce ţi s-a întâmplat?" şi el mi-a răspuns: „Béryl, am acţionat ca cel mai perfect idiot şi n-o voi mai vedea niciodată!" Şi iarăşi l-am întrebat: „Pe cine? Pe lady Elaine?" la care el mi-a răspuns: „Da" fără a mai adăuga nimic. Şi în dimineaţa asta, înainte de a pleca, mi-a spus: „Surioară, ochii tăi pătrunzători şi iubitori au văzut cât de mult sufeream, şi poate că au ghicit şi motivul. Nu trebuie să te întristezi dacă nu ţi-am spus mai multe. Aminteşte-ţi că eu sunt singurul vinovat şi că nimeni altul nu trebuie condamnat. Promite-mi că dacă vreodată o vei întâlni pe lady Elaine, vei fi amabilă cu ea". Aşa încât a trebuit să-i promit, Bidge să fiu amabilă cu această îngrozitoare lady Elaine care l-a făcut pe Guy al nostru să plece. Poţi oare să crezi că ne-a părăsit, pe mine şi pe tine, care l-am iubit mai presus de orice, din cauza ei? Bidge, vreau să-ţi încredinţez un secret: o urăsc pe lady Elaine şi sunt convinsă că şi tu o urăşti. Cu toate acestea, dacă o vom întâlni, trebuie să fim

amabili cu ea... numai că vom avea grijă să n-o întâlnim, nu-i aşa, iubitul meu?

Bidge suspină într-un fel foarte comic şi ochii săi păreau că spun o mulţime de lucruri.

Încet, coborâră împreună scara; Béryl traversă holul în vârful picioarelor şi ieşi în grădină. Acolo găsi arcul şi săgeţile pe care Guy i le confecţionase; Béryl le adună tristă de pe jos. Se opri în dreptul uşii serei.

— Doamne sfinte! Am uit să-i hrănesc pe Tommy şi Alice, spuse ea înfricoşată. Am fost mult prea preocupată de plecarea lui Guy pentru a-mi mai aminti de altceva.

Şi se îndreptă repede spre căsuţa de lemn şi de sticlă pe care Guy o construise pentru animalele sale cu care îi plăcea să se joace.

— Oh! bietul de tine!

Tommy stătea aşezat pe lăbuţele din spate şi-şi ţinea împreunate cele din faţă, sprijinindu-şi pe ele boticul roz. În faţa lui se afla o grămăjoară de coji de nucă. Béryl îl obişnuise să facă aşa atunci când voia să mănânce; dar niciodată nu reuşise s-o dreseze şi pe Alice.

Béryl aduse repede o nouă provizie de nuci şi schimbă apa din paharul veveriţelor, după care îşi luă la revedere de la ele, dându-le fiecăreia câte o bucăţică de zahăr. Imediat se îndreptă spre grajd.

Şi lacrimile o podidiră din nou când îşi sprijini obrazul de gâtul lui Hazel, iapa lui Guy.

— Cât de mult îţi va lipsi, biata mea Hazel, spuse Béryl, mângâind-o uşor, şi cât de mult îi vei lipsi şi tu! Nici nu mă pot gândi ce va face Guy fără tine, fără Bidge şi fără mine!

Hazel clipi din ochii săi blânzi şi îşi apropie nările de rochia lui Béryl, care încă mai mirosea a zahăr.

Aşezată pe marginea ieslei, cu picioarele goale atârnându-i, cu un braţ îl ţinea pe Bidge şi cu celălalt îi înconjura gâtul iepei, Béryl se simţi mult mai liniştită de această dublă prezenţă şi curând se calmă.

În acest timp se gândea: „Mai întâi m-am gândit că nu se va mai întoarce, dar Guy nu-i capabil de aşa ceva. Ne vom ruga pentru el în fiecare zi, şi se va vindeca: o va uita repede pe lady Elaine şi se va întoarce".

— Bidge, tu obişnuieşti să te rogi atunci când doreşti ceva? Sunt sigură de asta, cu toate că nu-mi pari a fi prea credincios. Hazel e cu totul altfel; sunt convinsă că ea se roagă: când o văd cu privirea pierdută în neant, aşteptând atât de răbdătoare, îmi imaginez că se gândeşte la Dumnezeu.

Ideea de a se ruga pentru Guy dădu curaj fetei: avea o mare încredere în rugăciuni încă din fragedă copilărie.

Lăsându-se să alunece de pe marginea ieslei, făcu un semn de adio lui Hazel şi, însoţită de Bidge, intră în casă cu inima mult mai uşoară.

. . . . . .

După câteva zile, corespondenţa de după amiază aduse la „Turnuri" un pachet mic, purtând ştampila poştei din Londra; după scrisul hotărât şi citeţ, lady Elaine ghici imediat expeditorul. Desfăcu pachetul şi scoase o biblie mică, de buzunar pe care o crezu că fusese a sa. Dar nu... chiar dacă era asemănătoare ca mărime şi legătură, volumul era nou; simţi o dezamăgire

ciudată, constatând că pe pagina de gardă nu era scris nici un nume. Elaine puse volumul pe o măsuţă, cu un zâmbet trist: „Bietul băiat“ murmură ea. Timp de câteva momente rămase numai ea cu gândurile sale, după care cercetă cu grijă hârtia care servise la împachetatul cărţii, dar nici acolo nu găsi nimic scris. Luă din nou în mână Biblia. — Mi-ar fi plăcut să-mi văd numele scris de mâna sa“, gândi ea. Maşinal, începu să răsfoiască paginile şi, în cele din urmă, cu un suspin, o introduse într-un sertar; tânăra femeie rămase nemişcată vreme îndelungată, privind grădina. Visurile-i fură întrerupte de majordom, care-i anunţă o vizită.

— Doamna Joram, milady.

Elaine făcu câţiva paşi pentru a o întâmpina pe bătrâna doamnă. Doamna Joram părea foarte agitată şi tulburată. După câteva fraze de circustanţă, spuse brusc:

— Aşadar, lady Elaine, l-am pierdut pe tânărul nostru „squire“.

Elaine o privi întrebător.

— Cum, nu ştiţi noutatea? Ah! îmi amintesc că mi s-a spus că zilele astea n-aţi ieşit. Aflaţi deci că sir Guy a plecat brusc în străinătate cu noul său preceptor şi, după cum se vorbeşte, se pare că va lipsi mult timp.

— Adevărat? răspunse lady Elaine; ei bine, sper că va trage multe foloase din această călătorie.

— Mă mir, totuşi, că n-a venit să-şi ia rămas bun de la dumneata înainte de a pleca. Vă credeam prieteni.

— L-am văzut joia trecută.

— Atunci e ciudat că nu te-a anunţat că pleacă, fiindcă a plecat lunea următoare. A trecut pe la mine să-şi ia rămas bun, fiindcă acceptase să ia ceaiul în seara aceasta la Rookwood, şi astfel mi-a explicat motivul pentru care nu va putea răspunde invitaţiei care i-o făcusem. Mi s-a părut schimbat: părea foarte trist şi toată veselia sa nepăsătoare îi dispăruse. Într-adevăr, Elaine, aş fi putut să mă gândesc că bietul tânăr suferise o mare decepţie în dragoste dacă aş fi cunoscut în împrejurimi vreo tânără destul de seducătoare care să-i inspire un asemenea sentiment.

— O idilă? replică lady Elaine.

La care doamna Joram îi aruncă o privire pă·runzătoare.

— Sir Guy şi preceptorul său au plecat luni, poposind la Londra, şi ieri au luat vaporul spre Calais. Se vor opri o zi sau două la Paris, după care vor pleca în Elveţia. Sir Guy a lăsat mamei sale şi domnului Branscome grija de a stabili itinerarul. Nu părea că-şi bate prea mult capul cu punctul final al călătoriei, tot ceea ce voia el, era să plece. Chiar mi-a şi spus: „Am nevoie să schimb decorul, doamnă Joram, asta-i totul". Văd bine că se temea să nu mă gândesc la alte motive. Dar o figură aşa de deschisă, de sinceră ca a sa nu poate păcăli pe nimeni. Şi e posibil că familia va merge să-l întâlnească peste câteva luni, deoarece doamna Mervyn şi fiicele sale au intenţia să-şi petreacă iarna în sudul Franţei.

— Adevărat? repetă lady Elaine.

Doamna Joram lovi nerăbdătoare podeaua cu piciorul şi spuse sec:

— Elaine, ce i s-a putut întâmpla bietului băiat de i s-a zdrobit inima şi a plecat în străinătate?

Lady Elaine privi surprinsă pe doamna Joram şi, cu sprâncenele încruntate, rosti rar:

— Doamnă Joram, dacă aveţi vreun motiv să credeţi că sir Guy m-a ales drept confidentă a sa şi că ştiu mai mult decât dumneata despre cauzele plecării sale, cred că tot la fel de bine trebuie să înţelegeţi că nu-i posibil să divulg acestea fără permisiunea sa.

— Hm! făcu doamna Joram. Ei bine, vreau doar să sper că nici o femeie nu şi-a bătut joc de el şi că nu şi-a pierdut încrederea în sexul nostru. Acest tânăr sir Guy este una dintre acele naturi simple, cinstite, încrezătoare, care nu va înţelege viaţa decât cu preţul unor dezamăgiri amare. Nu-mi amintesc să mă fi ataşat vreodată atât de repede de cineva sau să fi fost atât de impresionată de plecarea bruscă a cuiva.

. . . . . .

Când, după câteva zile, doamna Joram reveni, i se spuse:

— Milady nu-i acasă.

XV

ÎN EXPRESUL DE PARIS

Lui Guy, călătoria i se păru un vis straniu. Zgomotul Londrei, căldura, luminile, muzica hotelului Metropol unde-şi petrecură noaptea nu reuşiră decât scurte întreruperi ale gândurilor sale, aducându-i uitarea de-o secundă. Aceste scurte pauze erau urmate aproape întotdeauna de regrete amare. „Elaine!...“ şi acest nume în mijlocul zgomotului şi agitaţiei, îi venea în minte ca un refren alinător. Cu toate acestea, amintirea nu-i aducea decât tristeţe şi regrete. Lady Elaine îi inspirase prima sa dragoste şi acum îi cerea s-o uite şi să redevină băiatul vesel şi fără griji!

Se simţea parcă cuprins de febră, într-atât încât toate scenele ce i se derulau prin faţa ochilor i se păreau reale. În minte îi revenea cu încăpăţânare acelaşi gând: „N-o voi mai revedea niciodată; cum voi putea trăi fără ea?“ Se simţea singur, pierdut! Detesta tot acest amestec de zgomot şi de mişcare din jurul său, atât de diferit de ambianţa în care trăise cele şase săptămâni de

neuitat. Cyril Branscome încercase să-l scuture, să-i trezească interesul pentru cumpărăturile ce avea să le facă la Londra, dar nu avu succes.

După cină, Guy începu să se învârtă prin holul hotelului, străbătându-l în toate direcţiile.

— Spune-mi, Branscome, cred că Tamisa nu-i prea departe de aici. Cred că o să merg să mă plimb puţin pe chei. Scuză-mă dacă nu-ţi cer să mă însoţeşti. Dar acum doresc să fiu singur.

Şi fără să-i mai lase lui Cyril timp de-ai răspunde, Guy plecă cu paşi repezi îndreptându-se spre fluviu prin „Northumberland Avenue".

Tamisa curgea de-a lungul malurilor ca un uriaş şarpe adormit. Aerul nopţii era răcoros. Huruitul roţilor grele şi tropăitul copitelor cailor pe dalele de lemn îi amintea lui Guy zgomotul îndepărtat al tunetului. Ici şi colo, pe cheiul de vizavi, apărea câte o luminiţă; o şalandă amarată, neagră şi nemişcată, părea la o umbră pe apa întunecată.

Calmul din jurul său potoli agitaţia tânărului. Atunci îşi aminti de liniştea pădurii şi de sunetul armonios al vocii iubite. Şi o lungă şi profundă reverie îl învălui.

După ora zece, în faţa preceptorului se prezentă un Guy calm, care-i propuse acestuia să meargă la culcare imediat.

. . . . . .

Expresul de Folkestone, traversarea... Guy, din nou nu mai dădea atenţie celor ce se întâmplau în jurul său şi Cyril îl privea îngrijorat. Încă din

primul moment îşi dăduse seama că hotărârea bruscă a lui Guy de a merge în străinătate nu-şi avea motivaţia în dorinţa tânărului de a călători, ci, pur şi simplu, acesta fugea de ceva.

„Nu-i decât un copil al naturii, îşi spuse Cyril Branscome, şi aceasta ştie ce-i trebuie. Natura are puterea de a cicatriza rănile pe care tot ea le-a provocat. Dacă va simţi nevoia să vorbească, o va face din îndemn propriu. E mai bine, cred eu, să nu încerc să-i provoc mărturisiri".

Aşa încât, odată instalaţi în expresul de Paris, Cyril fu absorbit de lectura unei cărţi, lăsându-l pe Guy în colţul său.

Acestuia i se părea că locomotiva îi repetă neîncetat: „Elaine... Elaine..." Guy închise ochii şi încercă să se gândească la altceva. Dar mişcările neîncetate ale trenului nu-i dădeau pace, aducându-i în minte ecoul numelui iubit. Curând cuvântul se schimbă, şi deveni: „O... iubesc! O... iubesc!".

Până acum, Guy nu fusese cu adevărat conştient decât de pierderea dureroasă cauzată de despărţire. Acum însă durerea devenise şi mai mare prin rememorarea tuturor evenimentelor trecute.

„Ea" exista, şi acesta era cel mai extraordinar fapt pentru el. Dorea din suflet să poată rămâne singur cu amintirile sale. O iubea! Voia s-o iubească! Şi totuşi, acest sentiment îl chinuia cu multă cruzime; ba mai mult, mărturisirea lui Guy produsese asupra lady-ei Elaine efectul unei catastrofe. Ei bine, chiar dacă va trebui să sufere întreaga viaţă, era hotărât să nu o uite.

„Şi ea?“ La această amintire îl cuprinse spaima. În egoismul durerii sale aproape uitase calvarul pe care-l reprezenta viaţa Elainei alături de Monk.

Acum această amintire îl umplea de indignare. E, era atât de frumoasă, atât de delicată, atât de demnă de a fi tratată cu tot respectul, dragostea şi înţelegerea pe care un bărbat le poate oferi, şi bruta asta, beţivul ăsta îndrăznea să vorbească despre ea în felul în care vorbise în seara cinei? Ea avea nevoie de un prieten, de un tovarăş şi el o neglija cu desăvârşire aşa încât ea putea spune că singurătatea sa morală era cel mai mare chin. „De ce n-am ucis bruta înainte de a pleca?“ îşi spuse Guy cu amărăciune. Şi locomotiva părea acum că repetă cuvintele: „Ucigaşul!... ucigaşul!... ucigaşul!...“ După care cuvintele se schimbară din nou şi el înţelegea acum: „Asasin!... asasin!... asasin!“.

Zdrobit de oboseală, Guy recăzu în reverie. Rememoră prima sa plimbare cu Elaine în pădure, orele liniştite petrecute în biserică, atunci când putea s-o privească şi să se gândească la ea ca la o sfântă; discuţiile lor de sub fag unde, într-o seară de neuitat ea îi spusese că simpatia lui înţelegătoare pe care i- o arată îi face viaţa mai suportabilă.

— Dormi, Guy? întrebă deodată Branscome.

— Nu.

— Curând ajungem la Paris.

Cyril Branscome începu să adune bagajele din plasă.

— Deja? întrebă Guy. Şi cât timp rămânem la Paris?

— Cât mai puţin posibil. N-ai spus ieri că deteşti oraşele mari şi că preferi să mergem direct în Elveţia?

— Aşa este. Vreau să mă văd cât mai repede scăpat din toată înghesuiala asta.

. . . . . .

În timpul în care cei doi tineri îşi croiau drum prin forfota gării, Guy de-abia privi în jurul său, lăsându-se condus ca un copil. Când se văzură instalaţi în trăsura care-i ducea la hotel, Guy nu acordă nici cea mai mică atenţie Parisului, oraş în care totuşi sosea pentru prima dată.

XVI

ÎMI VOI RIDICA PRIVIRILE SPRE ÎNĂLŢIMI...

În timpul săptămânilor următoare, Cyril Branscome, observându-l pe Guy, îşi dădu seama că acesta trăia alternativ momente din trecut şi din prezent. Când trăia trecutul, părea că se izolează în regiuni abstracte.

Cyril îşi dădu repede seama că o călătorie banală n-ar aduce o linişte durabilă elevului său, aşa încât îi propuse să facă un popas în munţi, idee care fu imediat acceptată cu plăcere.

Pasiunea alpinismului o avea Branscome de mic copil şi acum era încântat să-l conducă pe Guy prin micile hoteluri de munte cărora altădată le fusese client credincios. Reînnoi legăturile cu ghizi care, la vremea respectivă, îl însoţiseră în ascensiunea pe care o făcuse pe „Weisshorn" şi „Matterhorn".

Exerciţiul fizic aspru, dificultăţile şi pericolul, atmosfera limpede şi ozonată, seninătatea maiestuoasă a înălţimilor, nu întârziară să-l transforme moral pe Guy.

— Branscome, spuse el într-o zi în momentul în care cei doi tineri se pregăteau de plecare în zori, am impresia că renasc la o viaţă nouă. Cât de adevărat este că priveliştea marilor spectacole ale naturii ne apropie de Dumnezeu.

— Da, răspunse Cyril, să spunem precum Psalmistul: „Îmi voi ridica privirile spre înălţimi de unde vine toată consolarea. Consolarea mea vine de la Dumnezeu care a creat cerul şi pământul".

După o săptămână de ascensiuni dure, tinerii rămaseră să se odihnească într-un sătuc de munte, şi între ei se stabili de această dată o prietenie sinceră. Fiecare avea asupra celuilalt o influenţă binefăcătoare: spontaneitatea, spiritul de dreptate, sinceritatea lui Guy îl ajuta pe Cyril să-şi recapete încrederea în oameni; pe de altă parte, camaraderia zilnică cu un bărbat copt de experienţa vieţii, chiar dacă acesta era atât de tânăr, contribui în mare măsură la educaţia morală a lui Guy.

La jumătatea lui septembrie, sezonul excursiilor luă sfârşit. Cei doi prieteni coborâră la Vevey. De câteva zile se instalaseră într-un hotel de primă categorie şi-şi petreceau o parte de timp cu plimbările cu barca pe apa calmă a lacului Leman. Într-o dimineaţă, Guy îl anunţă pe tovarăşul său că are intenţia să facă singur a doua zi, o plimbare mai lungă pe jos.

— Simt nevoia să reflectez asupra unui subiect mai complicat; reflexia nu-i punctul meu forte, dar după ce voi fi cutreierat toată ziua pe potecile muntelui, fără să mă gândesc la nimic, fără să-mi

pese de nici un orar sau scop, sper să fiu în stare să iau o hotărâre.

Cyril îl aprobă cu un semn şi-i spuse:

— Şi eu am recurs deseori la aşa ceva, şi-ţi urez să ai noroc.

A doua zi dimineaţă, Branscome se trezi în zori şi surâse când auzi, câteva momente mai târziu, cum vecinul său de cameră coboară scările în vârful picioarelor pentru a nu-l trezi.

Echipat pentru excursia pe care o plănuise, Guy se îndreptă spre lac, de-a lungul căruia trebuia să meargă înainte de a ajunge la drumul mare. Aspiră cu nesaţ aerul răcoros. Lacul sclipea sub primele raze ale soarelui ca o uriaşă pânză de mătase cu culori schimbătoare; ceaţa toamnei începuse deja să estompeze peisajul, amintindu-i lui Guy atmosfera de „highland" a Scoţiei; la orizont, munţii uriaşi îşi îndreptau vârfurile sclipitoare, acoperite de zăpezile veşnice. În faţa acestui spectacol maiestuos, pe buzele lui Guy urcă o rugăciune aproape involuntar: „Dumnezeule, murmură el, luminează-mă! Ajută-mă să iau o hotărâre potrivit dorinţelor tale!" Guy o luă pe o potecă şerpuită care mergea de-a lungul unor ziduri ce înconjurau nişte vii. Mergând, gândurile sale erau fixate asupra problemei ce-l preocupa... După mult timp, obosit de efortul mental prelungit, se opri şi se întoarse să contemple lacul care devenea din ce în ce mai albastru. Ceaţa de dimineaţă se răspândise şi razele soarelui trasau pe oglinda apei valuri purpurii. Guy îşi reluă mersul şi gândurile i se îndreptară din nou spre

Dumnezeu, cu aceeaşi încredere a unui copil. La amiază se opri şi se aşeză ca să mănânce. După un scurt răgaz de odihnă, plecă din nou. În cele din urmă ajunse la pădurea de brazi care acoperea versantul muntelui şi se aşeză la umbră, la poalele unei stânci. Mai întâi îşi rezumă gândurile cele mai intime:

„Elaine reuneşte toate calităţile... Cum să n-o iubesc? Din prima clipă când am văzut-o, destinul meu s-a împletit cu al ei!".

Astfel un prim punct fu clarificat: Guy nu arunca vina nici pe Elaine nici asupra sa. În realitate, nimeni nu era vinovat.

„Am fost luat pe neaşteptate: o emoţie atât de puternică târăşte totul în calea sa. N-am bănuit niciodată că se poate întâmpla aşa ceva. Parcă un foc interior îmi arde sufletul".

Tot privind la un cintezoi care stăruia pe lângă un con de pin, Guy îşi continuă gândurile:

— Şi ea este atât de nefericită... Cât de mult doream s-o consolez!... Ei bine, rămâne în puterea mea să mă rog în fiecare zi pentru ea, cât timp voi avea de trăit"

Guy scoase din buzunar Biblia găsită pe drum... Reciti unele versete pe care le adnotase şi se întrebă dacă acestea vor avea un efect binefăcător de asemenea şi pentru Elaine. După ce repetă de mai multe ori cu voce tare prenumele scris pe pagina de gardă, „Elaine", băgă înapoi în buzunar mica biblie. După care începu să evoce trecutul:

„Nu aveam intenţia să-i mărturisesc iubirea mea. Îmi dădeam seama prea bine că nu aveam

acest drept, dar adevărul mi-a scăpat fără să vreau atunci când Elaine m-a întrebat pe nepregătite la ce mă gândeam în timpul slujbei din duminica precedentă. După această mărturisire inoportună, raporturile noastre n-ar mai fi putut, fără îndoială, să se reia ca în trecut. Şi a avut dreptate când mi-a spus că trebuie să părăsesc Anglia... dar această plecare este un chin pentru mine. Pentru câteva clipe am crezut că inima mi se va zdrobi, dar acum am aflat că o suferinţă, oricât de mare este ea, nu poate distruge inima unui bărbat. Am trecut peste această slăbiciune: nu înseamnă că eşti necredincios dacă te simţi puternic şi viteaz. O iubesc tot atât de mult, dar inima mea bate liniştită, chiar dacă e îndrăgostită!"

Schimbându-şi poziţia, Guy se întinse pe pământ, pe burtă şi, luând în pumni acele de pin căzute pe jos, le mirosi aroma puternică. Se gândea acum:

„La început am crezut că nu mai trebuie s-o revăd pe Elaine. Îmi propusesem să mă duc în colonii ţi să o însărcinez pe mama să se ocupe de Mervyn Hall... Şi acum am ajuns la o concluzie contrară... Să părăsesc ţara, asta ar însemna să fug de îndatoririle ce-mi revin. Sunt multe de făcut pe domeniul meu ca acesta să arate aşa cum trebuie. Mă gândesc să-l scot la pensie pe bătrânul Todd şi să iau în mâinile mele destinul de la Mervyn Hall. Trebuie să modernizez ferma. Mai multe locuinţe din sat s-au cam dărăpănat... Aş putea să le reconstruiesc, una câte una,.

Trebuie să rămân la postul meu social. A pleca, înseamnă a dezerta!".

Guy îşi încruntă spâncenele, părând că reflectează tot mai adânc: acum aborda partea cea mai delicată a problemei.

„Elaine mi-a afirmat că, în ciuda a tot ce o înconjura, prietenia mea i-a făcut bine. Singurătatea morală la care este condamnată, o chinuie. Dacă mă întorc la Mervyn Hall, va putea conta pe mine oricând. Şi când mă gândesc că vecinii ei, ca nişte laşi, o ţin de rău din cauza purtării domnului Monk! Dacă ei îi face plăcere prietenia mea, trebuie oare s-o lipsesc de ea? N-ar fi mai bine să mă consider fericit rămânându-i prieten? Mai ales că nu mai am de gând să-i fac nici o declaraţie. Nu, voi şti să-mi păstrez cumpătul, şi voi putea conta pe ajutorul lui Dumnezeu, fiindcă nu acţionez din egoism. Mă gândesc mai ales la liniştea pe care i-o poate aduce prezenţa mea. În biblie am citit următoarele: „Îl vei iubi pe Dumnezeu din toată inima şi din tot sufletul, la fel ca pe aproapele tău..." Şi aici nu-i vorba de aproapele sărac, cel căruia îi lipsesc încălţările, hainele şi hrana, ci şi de acela care are nevoie de prietenia noastră, de simpatia noastră, de dragostea noastră. Şi în aceste condiţii, nu pot fi în drept să sper că Dumnezeu mă va susţine?... Da, e hotărât: mă voi întoarce la Mervyn Hall şi-i voi oferi prietenia mea lady-ei Elaine".

Guy se ridică dintr-un salt şi o luă pe drumul de întoarcere. Mergea repede, nerăbdător, de

parcă s-ar fi eliberat de greutatea care-i apăsase inima până atunci. Ajunse la Vevey tocmai la ora cinei. Odată terminată masa, cei doi prieteni coborâră până la lac şi se urcară într-o barcă... Cyril apucă vâslele în timp ce Guy se aşeza la cârmă... Tăcuţi, ieşiră în larg... Dar curând Cyril lăsă vâslele şi întrebă:

— După câte mi-ai dat de înţeles, meditaţia ta în singurătate ţi-a adus alinare?

— Da... am luat o hotărâre. Cred că Dumnezeu m-a luminat. I-am cerut să-mi arate calea de urmat... Crezi în eficacitatea rugăciunilor, Branscome?

— Bineînţeles... Doar sunt cleric.

— Iartă-mă, uitasem! Sunt în biblie unele cuvinte care mă tulbură...

— Nu ştiam că citeşti biblia.

La care Guy îi răspunse, râzând:

— Un prieten la care ţin foarte mult m-a sfătuit cu câteva luni în urmă să-mi formez acest obicei şi l-am ascultat. Crezi, Branscome, că toate învăţăturile Bibliei, care sunt pentru poporul ales, nu se poate aplica şi nouă?

— Dacă te referi la cuvintele lui Cristos, cred că ele se adresează tuturor.

După câteva secunde de gândire, Guy reveni la acelaşi subiect.

— În Noul Testament, Isus Cristos promite că rugăciunile noastre vor fi ascultate. Trebuie să credem această promisiune în litera ei?

— Dacă ai citi contextul, ai pricepe că această promisiune se referă numai la bunurile

spirituale. Cred că dacă am cere ceva, cu multă credinţă, am obţine.

— E ciudat! răspunse Guy... de ce s-ar preocupa Dumnezeu de faptele mele, de gesturile mele?

— Aha! Iată-ne în faţa unei probleme delicate... Şi totuşi, dacă admiţi că Dumnezeu e nesfârşit, a toate cunoscător, atotputernic, mai te poţi mira că El îţi depăşeşte puterea ta de înţelegere? Cel care face să se mişte universul nu poate distinge fiecare notă din concertul rugăciunilor şi să modeleze viitorul tuturor creaturilor? Dar trebuie, pentru a merita această îndurare, să colaborezi în mod sincer la realizarea lor... Nu-i uşor; cea mai mare parte a timpului, suntem slabi. În ce mă priveşte, ani îndelungaţi am fost pesimist... Priveam viaţa cu ură... Ştii, Guy, că prietenia noastră m-a salvat? Cunosc prea bine teoria perfecţionării morale, dar n-am avut şi forţa necesară s-o pun în practică. Exemplul tău m-a lămurit.

Guy fu cât pe-aici să scoată o exclamaţie neîncrezătoare, dar gravitatea figurii lui Cyril îl făcu să se abţină.

După un moment de tăcere, Branscome reluă:

— Continuă să citeşti Evanghelia; asta-i izvorul înţelepciunii. Roagă-te mereu: rugăciunile ne apropie de cel Atotputernic. Dumnezeu nu te va părăsi. Fără îndoială, chiar cu acest sprijin supranatural, vei avea de luptat, de suferit; dar nimic din ceea ce dă un preţ în viaţă nu se obţine fără suferinţă.

Spunând aceste ultime cuvinte, Branscome reluă vâslitul. Guy nu mai simţea nevoia să vorbească; se bucura de clipele de linişte nocturnă pe care un clopoţel legat la prova bărcii abia le tulbura.

După câtva timp, Guy spuse aproape în şoaptă:

— Viaţa îţi devenise deci o povară, Branscome?

— Da, dar în timpul sejurului nostru în munţi, mi-am dat seama de ingratitudinea mea faţă de Creator: să urăşti viaţa, e o formă de blasfemie... Şi totuşi viaţa m-a tratat atât de dur... Am hotărât să uit trecutul, să trăiesc de acum în prezent şi să las viitorului uşa deschisă!

Branscome acostă la debarcader, puse vâslele pe fundul bărcii şi aruncă funia lui Guy, care sărise deja pe chei. După care se îndreptă spre hotel.

— În ce mă priveşte, spuse Guy, găsesc că împotriva a tot ce ne oferă existenţa, viaţa este totuşi atractivă. Doresc acum să mă întorc în Anglia, dar deoarece familia mea a hotărât să-şi petreacă iarna pe Riviera, ne vom duce să-i întâmpinăm.

Şi cei doi tineri începură să cerceteze cele câteva itinerare posibile, discuţia prelungindu-se până la uşa hotelului. În clopotniţa bisericii, orologiul anunţa ora zece seara.

XVII

O MULŢIME DE SCRISORI

Guy se afla aşezat la masă în camera sa din hotelul Moulins: cu părul zbârlit, mânecile suflecate, tamponându-şi din când în când fruntea asudată, părea că tocmai susţinuse o luptă înverşunată... În realitate, nu făcuse altceva decât să-şi pună la punct corespondenţa zilnică!

Guy nu prea se împăca cu scrisul: lăsa timp îndelungat să se adune o grămadă de scrisori, şi apoi, împins de ele, se hotăra cu greu să răspundă tuturor. Doamna Mervyn, Gerty, Berry, doamna Joram, bătrâna sa bonă scoţiană Nammy, toate acestea aşteptau de mult timp... În această noapte, Guy se trezise tresărind şi luase hotărârea ca încă de la primele ore ale dimineţii s; se ocupe de corespondenţă. Începu printr-o scrisoare care nu era o scrisoare de răspuns:

„Iubită lady Elaine,

Îţi mulţumesc că m-ai trimis în străinătate. Excursiile făcute în munţi mi-au provocat o reală

plăcere. Nu pot descrie în cuvinte ceea ce simt când mă aflu pe vârful Weisshorn. Nu cunosc o bucurie mai mare de a trăi atunci când sunt la înălţimea la care aerul e limpede şi soarele străluceşte! Acum locuim la un mic hotel rococo pe malul lacului Geneva. Ieri am făcut o excursie de unul singur. Plecat în zorii zilei, nu m-am întors decât pe înserate. Am profitat de aceasta pentru a-mi pune ordine în gândurile mele. Mi-ar trebui un scriitor pentru a găsi cuvintele potrivite, dar vă voi povesti aşa cum mă pricep. Mi-am pus speranţa inspiraţiei în acea carte micuţă care vă aparţine... Vedeţi că v-am urmat cu sfinţenie sfaturile: mi-am luat un croitor excelent, un preceptor distins şi citesc deseori Biblia.

Cu toate că locurile de pe aici îmi plac foarte mult, vreau să mă întorc în Anglia... Sper să regăsesc în primăvară pădurile din Mervyn, să reluăm discuţiile noastre şi plimbările... asta numai dacă mă mai consideraţi prieten.

Al vostru pentru totdeauna,
GUY MERVYN"

A doua scrisoare era adresată mamei sale şi trata aproape în întregime despre persoana sa: răspundea diverselor recomandări conţinute în scrisoarea maternă. Consacră o pagină întreagă pentru a respinde argumentele doamnei Mervyn care-i recomanda necesitatea de a purta rufărie groasă de corp în timpul verii. Şi conchidea:

„Te asigur, mamă, că pe această căldură toridă, mi-ar fi imposibil să suport maieul de flanelă. Nu te îngrijora de mine!".

Când veni momentul să răspundă doamnei Joram, lucrurile se încurcară.

— Dracu' să mă ia dacă ştiu ce să-i scriu! bombăni Guy.

— Să scrii, cui? întrebă Cyril din balcon.

— Unei fermecătoare bătrâne doamne, care te primeşte aşezată în fotoliu, având alături colivia unui papagal cenuşiu cu coada roşie.

— Asta trebuie să fie foarte decorativ!... Descrie-i peisajul pe care-l ai în faţa ochilor.

— Mă crezi poet?

— Ei, asta-i, găseşti destulă inspiraţie în *Baedeker*.

— Formidabilă idee.

Şi Guy coborî în hol să caute ghidul respectiv... După ce-l cercetă pe îndelete, luă pana:

„Dragă doamnă Joram,

Mii de mulţumiri pentru scrisoarea dumneavoastră. Aţi fost foarte amabilă amintindu-vă de mine. Suntem acum instalaţi într-un loc fermecător şi foarte cald, pe malul lacului Geneva, unul din cele mai mari lacuri elveţiene; face un fel de arc, al cărui mal nordic îi este coarda. Cea mai mare lăţime a sa se găseşte între Morges şi Amphion. Săptămâna trecută am traversat lacul cu barca cu vâsle şi când am ajuns pe celălalt mal, eram complet sfârşiţi. La întoarcere a trebuit să ne oprim de trei ori, timp în care ne-am scăldat. Fundul lacului este acoperit de o pătură de mâl sedimentar care

ascunde cu desăvârşire stâncile care se află dedesubt. Îmi veţi spune că vorbesc de parcă aş fi văzut cele ce vă scriu... la drept vorbind, am văzut destul de puţin din acestea, fiindcă, pescuind ieri, ca urmare unei manevre greşite, barca s-a răsturnat şi am fost nevoiţi să ieşim la mal înotând. Din nefericire peştii pe care-i pescuisem deja, regăsindu-se în elementul lor natural, nu s-au mai văzut obligaţi să ne urmeze!.

În final, Guy adăugă câteva detalii despre confortul hotelurilor elveţiene şi făcu unele aluzii la istoria Genevei. Semnă cu o uşurare vizibilă, şi spuse:

— Pe legea mea, Branscome, pot s-o socotesc o scrisoare minunată... a cărei destinatară sper să-mi fie recunoscătoare.

După ce scrise un bilet scurt sorei sale, Gertrude, Guy îşi aşeză în faţă o foaie de hârtie mai mare, destinată scrisorii pe care o rezervase la urmă: a-i scrie lui Berry nu era o datorie, ci o plăcere.

„Dragă surioară,

Îmi pare rău că nu eşti şi tu cu mine, din trei motive principale: primo, îmi lipseşti foarte mult; secundo, am să-ţi spun o grămadă de lucruri; terţio, ţi-ar fi plăcut şi ţie locurile astea fermecătoare. Suntem aici de cincisprezece zile şi nu ne hotărâm încă să plecăm. Hotelul Moulins este un han de modă veche, confortabil în simplitatea sa. Prefer asta în locul hotelurilor fastuoase. Doamna du Buis, proprietara, este

credincioasă vechilor obiceiuri ale cantonului său: poartă saboţi, jupon scurt şi bonetă albă; tot timpul este veselă. Pentru noi doi pregăteşte cele mai bune feluri de mâncare şi veghează asupra noastră ca o adevărată mamă. Încă de când am sosit aici, am făcut totul pentru a trage toate foloasele de pe urma acestei călătorii. Luăm cu noi mâncarea şi cărţile şi ne petrecem aproape tot timpul afară. Cyril are toate calităţile dorite; îmi este ca un adevărat frate mai mare. Ei, hai nu fi geloasă pe el! Nimeni nu te va putea înlocui în inima mea. De când am plecat, mi-am dat seama cât de mult îmi lipseşte dragostea surorii mele mai mici. De altfel ne vom întâlni în curând, dacă mama îşi pune în execuţie proiectele sale. Ieri, Branscome şi cu mine, am avut o aventură care te va face să râzi. Printre locatarii hotelului se află şi o bătrână doamnă insuportabilă pe care am poreclit-o „Pisăloaga". Când această doamnă reuşeşte să pună gheara pe tine, te aşează lângă ea şi începe o conversaţie interminabilă... Nu mai este chip să-i scapi. M-am prins şi eu în capcană odată, dar bietul Cyril se lasă prins în fiecare zi. Această persoană de temut are o fiică impozantă, numită Annabella, însoţită de un soţ pirpiriu — Ernest — care nu deschide niciodată gura. Ieri, „Pisăloaga" a propus să organizăm un picnic, dar cei câţiva călători întrebaţi de ea, s-au eschivat unul după altul. Până la urmă a trebuit să se mulţumească cu adeziunea, de altfel forţată, a Annabellei şi a lui Ernest. Cyril şi cu mine ne petreceam dimineaţa la pescuit şi ne propusesem să luăm micul dejun într-un golfuleţ, după care

să ne petrecem după amiaza studiind... În momentul în care ridicam ancora, am văzut spre spaima noastră, barca în care se afla „Pisăloaga" şi familia sa, îndreptându-se spre noi: „Pisăloaga" şi Annabella se aflau la pupă în timp ce Ernest vâslea. „Pisăloaga" se bucura deja, cred eu, că pusese mâna pe încă două victime; Cyril mormăia printre dinţi că nu putem să ne sustragem invitaţiei inevitabile care urma să facă să ne pierdem întreaga după amiază. Dar, ce să spun, m-am arătat la înălţimea situaţiei: fără ca nimeni să-şi dea seama, am lăsat să cadă o vâslă în apă, şi sub pretextul de a o recupera, m-am aplecat peste bordul bărcii până când aceasta s-a răsturnat... Pentru a face situaţia mai dramatică, m-am lăsat să mă scufund, ridicând disperat braţele. Cyril nu întârzie să-mi vină în ajutor... L-am târât sub apă de două sau trei ori, spre marea disperare a bătrânei doamne care avea o mare slăbiciune pentru el! Nu întârzie să-l îndemne şi pe Ernest să se arunce în apă pentru a ne ajuta, dar Annabella se opuse cu îndârjire acestei forme de altruism. În cele din urmă, Cyril reuşi să mă tragă până la barca răsturnată, de care mă agăţai cu gesturi dezorientate. După câteva momente reuşii şi eu să vorbesc şi explicai „Pisăloagei" şi că trebuie să ne întoarcem cât mai repede la mal pentru a ne usca hainele la soare. Şi o luarăm înot spre mal, împingând înaintea noastră barca răsturnată. Înspăimântată de perspectiva de a ne avea drept comeseni în costumul lui Adam, „Pisăloaga" fu obligată să renunţe să mai vină după noi în golf pentru

picnic... Aşa că se duse în altă parte şi noi avurăm parte de o după-amiază foarte plăcută. Bine-înţeles că la întoarcerea sa la hotel, bătrâna doamnă se grăbi să povestească tuturor înnecul la care asistase, neuitând să scoată în evidenţă prezenţa de spirit şi curajul de care dăduse dovadă Cyril.

Te rog ca în viitoarea ta scrisoare, Berry, să-mi faci plăcerea de a-mi da ştiri amănunţite despre doamna Joram, doamna Biscoe, domnişoara Pringle şi lady Elaine. Spune-mi mai ales dacă toate aceste doamne se simt bine şi sunt fericite. Le-ai întâlnit dumva de curând?... şi când? Au făcut cumva aluzie la mine?... Nu uita mai ales să-mi scrii cât mai repede!

Fratele tău devotat şi iubitor, GUY"

Un singur destinatar al scrisorilor lui Guy îi scrise acestuia imediat. Guy citi şi reciti scrisoarea venită de la lady Elaine.

„Dragul meu Guy,

Cât de mult aş vrea să te fac să înţelegi uriaşa plăcere pe care mi-a făcut-o scrisoarea ta. Să nu vezi în aceste cuvinte doar o formulă banală de politeţe: cred că nici unul dintre noi nu are obiceiul de a recurge la o frazeologie banală. M-am bucurat foarte mult când am aflat că eşti fericit printre munţi şi lacuri: deci nu m-am înşelat când te-am sfătuit să călătoreşti în străinătate... Şi mai mi-ai dat o altă veste bună, anunţându-mi reîntoarcerea ta în primăvară şi

dorinţa de a păstra relaţiile noastre de prietenie. Dacă ai şti cât de mult mi-au lipsit conversaţia ta sprintenă şi simpatia ta, nu te-ai fi îndoit de răspunsul meu: «Da, că continuămm să fim prieteni». Acum, pădurile de pe aici, la noi, sunt magnifice, sub aspectul lor tomnatic. Ieri m-am întâlnit cu Bidge care urmărea un iepure: s-a oprit şi mi-a vorbit cu privirile sale expresive. Fără îndoială că absenţa stăpânului său îi este chinuitoare, dar speranţa, totdeauna dezamăgită, de a prinde un iepure, precum şi alergările sale prin pădure, face ca acest chin să-l suporte mai răbdător.

Când mă întâlneşte în biserică, Berry îmi surâde. Ieri, pentru prima dată, ne-am întâlnit în pădure şi am discutat. E în culmea bucuriei la gândul că te va reîntâlni luna viitoare pe Riviera. Presupun că voiajul tău în Spania te interesează enorm. Priveşte bine în jurul tău pentru a-mi povesti cât mai în amănunţime impresiile ce ţi le-a făcut.

Adio, Guy... Nu..., la revedere!

ELAINE MONK"

A doua zi, Guy recunoscu pe un plic scrisul lui Berry. Deschise imediat plicul şi începu să citească scrisoarea în timp ce mergea.

„Iubitul meu Guy,

Nici nu-ţi poţi închipui cât de bucuroasă am fost când am primit în această dimineaţă scrisoarea ta atât de lungă: trei pagini întregi, şi toate numai pentru mine! Gerty n-a primit decât o singură pagină, ceea ce mi-a mărit şi mai mult

plăcerea. A cerut imediat să-i dau scrisoarea mea s-o citească, dar natural că i-am răspuns: «Nu, e confidenţială!» Acest răspuns a provocat un comentariu în trei puncte: «Pentru că refuzi să comunici scrisoarea mie şi mamei, înseamnă că Guy îţi scrie lucruri neconvenţionale». Atunci a intervenit şi mama şi a spus: «Supoziţia ta este absurdă, draga mea Gertrude. Lasă-ţi sora să- şi citească în linişte scrisoarea şi să păstreze secretul dacă aşa vrea ea». Şi Gerty a fost obligată să bată în retragere, murmurând: «ce copil ridicol!». Eram atât de mulţumită încât n-am mai ripostat. Mai înainte de toate, să răspund întrebărilor tale. Lady Elaine se simte bine, dar nu pare prea fericită. Vreau să-ţi fac o mărturisire, Guy, nu te supăra: m-ai pus să-ţi promit, înainte de plecare ta, că dacă o voi întâlni pe lady Elaine, voi fi amabilă cu ea... Cum, din anumite motive, îmi era imposibil să-mi fie simpatică, am luat hotărârea să n-o întâlnesc niciodată; cum o zăream, o luam la fugă în altă parte, urmată de Bidge: nu voiam să încălcăm promisiunea, dar nici nu ne simţeam dispuşi să adăugăm prietenie lady-ei Elaine. Acum două zile mă găseam în pădure împreună cu Bidge. Amândoi făcuserăm o plimbare destul de lungă şi din cauza căldurii mă simţeam obosită; eram în apropierea fagului uriaş care domină cărarea ce coboară spre lanul de grâu... obosită, m-am întins la umbră cu intenţia de a mă odihni câteva clipe, dar am adormit. Când am dschis ochii... lady Elaine era aşezată pe bancă, lângă mine... Am sărit în picioare şi instinctiv am fost pe punctul

de a pleca, după ce o salutasem. „Vezi, Guy, nici măcar nu încerc să-mi ascund gafele... Iartă-mă! „Dar lady Elaine îmi păstră mâna în a sa şi-mi spuse: «Nu vrei să te aşezi o clipă, Béryl, şi să discuţi cu mine puţin?». Era atât de fermecătoare, şi părea atât de tristă... Mi-am amintit promisiunea pe care ţi-o făcusem şi am încercat să răspund cât mai amabil: «Bucuroasă...» dar mi-e teamă că n-am reuşit prea bine. La care ea mi-a răspuns: «Nu ne-am văzut prea des, Béryl, şi nu mă cunoşti prea bine, dar Guy mi-a vorbit foarte mult de mica sa Berry». Şi mi-a pus o mulţime de întrebări în ceea ce te priveşte: unde te afli? Îţi place în Elveţia? Scrii deseori? I-am răspuns cât am putut mai bine. Nu m-a însărcinat cu nici un mesaj pentru tine dar părea foarte interesată şi mulţumită de tot ce-i spusesem. Mi-a dat o veste de necrezut: Bidge, care fugea la apropierea sa când era cu mine, venise deseori să se aşeze lângă ea când o întâlnea în pădure şi se duse de două sau trei ori s-o viziteze la «Turnuri»!... Aşadar, în tot acest timp mă înşelase! Nici nu l-aş fi crezut capabil de o asemenea înşelătorie!

Cred că ţi-am povestit totul. N-am întâlnit-o pe lady Elaine decât de această dată; bineînţeles că am mai văzut-o şi la biserică. Iubitul meu Guy, nu fi supărat pe mine, dar nu mă pot împiedica să nu ghicesc ceea ce nu trebuie să ştiu. Cum să nu detest pe aceia care te fac nefericit? Şi totuşi, pentru a-ţi face plăcere, voi încerca să fiu amabilă. De la plecarea ta, Gerty mi-a arătat multă afecţiune. Dar îmi cauzează şi unele griji:

prostănacul de Percy Flamingo îi face curte şi am impresia că ei îi place! Grăbeşte-te să te întorci şi să o supraveghezi.

Acum îţi spun la revedere, trimit salutările mele afectoase domnului Branscome şi-l felicit pentru comportarea sa vitejească din timpul naufragiului. Te îmbrăţişez. Mica ta soră care te iubeşte.

Berry"

Guy împături cu grijă srisoarea şi surâzând, o băgă în buzunar. Se opri şi contemplă lacul... „Viteazul de Bidge!" murmură el, reluând drumul spre hotel.

XVIII

MĂRTURISIRILE LUI CYRIL BRANSCOME

— După Alpi, cel mai mult îmi place lacul Geneva... Aş fi de părere, Branscome, să ne modificăm itinerariul şi să ne prelungim popasul de aici, declară Guy, în ajunul zilei în care fusese fixată plecarea.

În consecinţă, la sfârşitul săptămânii următoare, cei doi tineri încă se mai aflau la hotelul Moulins.

Într-o după amiază când făcură o excursie cu o barcă cu pânze, ajunseră cam târziu la cină. Intrând în sufragerie, avură impresia că masa cea mare era complet ocupată... era sigur că în timpul zilei mai veniseră şi alţi turişti. Un servitor le veni în întâmpinare aducând două scaune şi-i asigură că cina de abia începuse. Guy avea drept vecină o tânără americană cu care făcuse cunoştinţă cu o zi înainte. Aceasta începu pe dată o conversaţie animată în timp de Guy încerca cu disperare să-şi termine supa, forţându-se să pară cât mai politicos şi atent...

Din fericire, un francez amabil, aşazat la stânga tinerei, văzu încurcătura în care se afla Guy şi reuşi să atragă asupra sa fluviul conversaţiei. Guy profită de acalmie pentru a recupera întârzierea. Se întoarse spre Cyril pentru a-i pune o întrebare, dar se opri văzându-l pe acesta mai palid ca de obicei şi răvăşit complet.

— Ce ţi s-a întâmplat? murmură Guy. Eşti bolnav?

— Nu, nu-i nimc... Un rău trecător, răspunse Cyril cu o voce greu de recunoscut.

Guy rămase surprins şi puţin neliniştit. Ridică privirile şi văzu că o tânără se află aşezată în faţa sa şi-l privea cu insistenţă... Imediat avu impresia că figura îi era cunoscută, dar nu reuşea s-o recunoască. Tânăra era în doliu, ceea ce concorda cu aerul său trist: „Unde am mai văzut-o?“ se întrebă Guy. Hotărât să pătrundă acest mister, aşteptă să întâlnească privirile necunoscutei, aplecându-se atunci peste masă, îi spuse:

— Mi se pare, doamnă, că ne-am mai văzut deja.

— Nu cred, răspunse aceasta, roşind uşor.

— Scuzaţi-mă, continuă Guy. Cred că m-am înşelat datorită unei asemănări.

Mâncând, Guy încerca să-şi adune amintirile: figura îi era cu siguranţă familiară... Deodată reuşi s-o identifice... O mare fotografie a tinerei se afla aşezată pe biroul lady-ei Elaine, fotografie pe care o admirase nu o dată! La terminarea cinei, convivii ieşiră pe terasa care dădea spre lac pentru a servi cafeaua. Dimpotrivă, Cyril se îndreptă imediat spre una din scările tăiate în

piatră care conducea direct la debarcader. Înainte de a coborî, se întoarse spre Guy şi-i spuse:

— Nu iau cafeaua în seara asta. Vreau să fac o plimbare pe chei. După ce-ţi vei fi băut cafeaua, vino după mine.

— Te voi însoţi chiar acum răspunse Guy.

Înainte de a pune piciorul pe prima treaptă, Guy aruncă o privire în direcţia terasei... Tânăra care fusese aşezată în faţa lor la masă, se aplecase peste balustradă şi-l privea îngrijorată pe Cyril... Pentru moment, Guy fu tentat să se înapoieze, să-şi spună numele şi să-i spună tinerei doamne motivul pentru care figura ei i se păruse cunoscută. Dar după ce făcu această reflexie, de teama de a nu părea indiscret, se hotărî să-şi continue drumul.

Cei doi tineri merseră câtva timp în tăcere. În cele din urmă, Cyril vorbi:

— Spune-mi, spuse el puţin încurcat, vezi vreun inconvenient să părăsim hotelul chiar de mâine?

— Cum doreşti. Deja suntem în întârziere faţă de itinerar.

— Da, fără îndoială, dar cum doreai să mai rămânem aici încă vreo câteva zile, îţi sunt dator cu unele explicaţii.

— Să nu crezi că eşti obligat să le dai.

— O tânără pe care am avut-o drept logodnică, acum câţiva ani în urmă, a sosit astăzi la hotelul nostru. Îmi va fi imposibil s-o evit dacă mai rămânem aici, şi nu vreau s-o întâlnesc cu nici un preţ.

— După câte mi s-a părut mie, ea judecă altfel, răspunse Guy... Am remarcat chiar adineauri, când te îndepărtai, că părea dezamăgită.

— Cu atât mai mult, asta înseamnă că trebuie să ne facem bagajele cât mai repede, reluă Cyril cu o duritate în voce pe care Guy nu i-o remarcase până atunci.

Guy îşi aminti de tonul afectuos pe care-l folosea lady Elaine atunci când vorbea de prietena sa care-l recomandase pe Branscome şi spuse:

— Nu pot să-ţi ascund, Branscome, că mi-e puţin milă de această doamnă.

— Ar fi mai cinstit dacă ţi-ar fi milă de mine! Ea a fost aceea care a rupt toate legăturile la primul îndemn al unui tată tiranic. Şi-mi imaginez că avea toate motivele să mă iubească. Nu mă gândeam decât la ea şi, timp de cinci ani am muncit ca un sclav pentru a-mi face o situaţie demnă de ea. O decepţie de acest fel poate doborî un bărbat! Peste toate astea, m-a făcut să joc un rol ridicol şi sunt prea mândru pentru a ierta o umilinţă.

— E curios, spuse Guy pe un ton visător, văzând-o, n-o poţi crede în stare să acţioneze aşa... În timpul cinei, expresia figurii sale m-a frapat şi nu m-am putut împiedica s-o privesc.

— Şi ai putea adăuga: „... şi să-i vorbesc" completă Cyril. Aşa ai reuşit să-mi măreşti tulburarea.

— Nu i-am spus decât că-mi părea o figură cunoscută.

— Este clasica intrare în vorbă, băiatul meu!... Deci, ne-am înţeles, mâine plecăm. Îţi mulţumesc că ai fost de acord cu dorinţa mea... Şi pentru că te văd atât de sceptic, îţi voi povesti întreaga istorie.

Se aşezară pe un gard de piatră. Guy arunca, fără să-şi dea seama, pietricele în lac a cărei suprafaţă era vălurită de briza uşoară de seară. Luna plină se ridicase în spatele lor şi proiecta o lumină argintie pe apele întunecate.

— Înainte de a merge la Cambridge, începu Cyril fără a-l privi pe Guy, stăteam în pensiune la un profesor care primea în gazdă elevi. Era un om inteligent şi ambiţios. Cei dintre noi, care munceau cu seriozitate, trăgeau mari foloase de pe urma învăţăturilor acestuia. Eu unul, eram foarte studios, şi el părea foarte interesat de mine, cu toate că nu se ataşa de nimeni, fiind o fire dură şi egoistă. Avea o fiică... E inutil să ţi-o descriu... Ai văzut-o. Puţin câte puţin, tânăra fiică şi cu mine am devenit prieteni apropiaţi. Simpatia pe care mi-o arăta îmi era deosebit de preţioasă; după ce munceam patru sau cinci ore cu înverşunare, ştiam că pot conta pe o oră de odihnă în compania ei, în grădină, înaintea mesei. Şi ea, la rândul său, muncea. Câteodată conveneam să citim aceeaşi carte şi să ne emparăm notele. Mama sa, care totdeauna mi se arătase binevoitoare, îşi dăduse asentimentul faţă de această simpatie reciprocă. Tatăl, absorbit, de munca sa, de elevii săi, nu observase nimic. Era o fiică model: devotamentul ei fără de sfârşit faţă de părinţi era una dintre trăsăturile care-mi

plăceau cel mai mult. Gândeam că o asemenea fiică nu poate deveni decât o soţie desăvârşită... şi eram destul de prost pentru a nu mă îndoi că ar fi acceptat să-mi fie soţie atunci când voi fi în situaţia de a o cere în căsătorie. Ea şi cu mama sa petreceau o mare parte din timp în salonul de la etaj... Câte amintiri nu mi-au rămas întipărite în minte, legate de această încăpere!... vara se aflau flori în toate colţurile; iarna, spre înserare, perdelele groase erau trase şi un foc zdravăn ardea în cămin, aruncând străluciri bruşte care se adăugau atmosferei de veselie. Uneori, atunci când ne ridicam de la masă, ea mai întârzia puţin pentru a mă face să înţeleg, dintr-o privire, că are ceva să-mi spună... O aşteptam la scară... şi ea se apleca atunci pe balustradă şi-mi spunea surâzând: „Mama speră că vei binevoi să iei ceaiul cu noi astăzi!". Îi răspundeam că voi fi fericit să vin. — O iubeam cu pasiune, Guy, şi ea ştia asta. — La ora cinci mă duceam s-o întâlnesc: o găseam deseori aşezată pe covor, în faţa focului şi reflexele flăcărilor, jucându-se în părul ei, îi înviora frumuseţea, mă aşezam lângă ea. O dată am devenit mai îndrăzneţ şi i-am luat mâna într-a mea... Nu şi-a retras-o.

În ajunul plecării la Cambridge, am făcut în aşa fel încât s-o întâlnesc între patru ochi: i-am spus că o iubesc şi că de atunci nu voi trăi decât numai pentru ea; i-am cerut să-mi spună dacă şi ea nutreşte aceleaţi sentimente şi dacă e dispusă să se căsătorească cu mine atunci când situaţia mi-o va permite. Îmi răspunse că nu-mi poate răspunde cu un angajament definitiv fără

consimţământul tatălui, şi adăugă: „Ştii că te iubesc de mult timp, Cyril". M-a lăsat s-o sărut şi m-am despărţit de ea tot atât de liniştit ca şi când i-aş fi fost oficial logodnic. Susţinut de această speranţă, am muncit fără încetare timp de trei ani. În timpul vacanţelor o vedeam deseori, dar nu era niciodată singură când o vizitam la părinţii ei. Nimic din comportarea sa nu-mi arăta că-şi schimbase intenţia. Corespondam cu regularitate şi-mi imaginam că citesc printre rânduri că mă iubeşte şi că mă aşteaptă.

După ce mi-am terminat stagiul la Cambridge, n-am mai aşteptat să trec prin toate gradele, şi am fost numit direct titularul unui vicariat destul de important, în apropiere de ea. Venitul meu de vicar, adăugat celui pe care deja îl foloseam, constituia un venit modest, dar suficient. Atunci am scris tatălui ei pentru a o cere în căsătorie. I-am dat toate informaţiile privind starea mea materială. Adăugând că o iubesc pe fiica sa de mulţi ani, dar că n-am dorit să-i vorbesc despre acest lucru şi nici s-o cer în căsătorie până când nu mi-am asigurat suficiente resurse. Şi-mi anunţam vizita pentru acea seară.

Am plecat plin de speranţe. Profesorul m-a primit în biroul său şi m-a anunţat imediat pe un ton rece că nu putea, în nici un fel, să ia în consideraţie cererea mea. Avea ambiţii mult mai mari pentru fiica sa; nu credea că o căsătorie cu un vicar, dispunând de un venit atât de mic, ar putea asigura fericirea acesteia; ea avea de ales între mai multe partide, şi un ins bogat din vecinătate tocmai o ceruse în căsătorie.

I-am spus atunci că în timpul pe care-l petrecusem la el, abordasem deja subiectul şi că fiica sa îmi dăduse motive de speranţă.

La aceste cuvinte, profesorul îmi răspunse aproape grosolan. Începu prin a-mi interzice mai întâi s-o văd... apoi, schimbându-şi imediat părerea, mă anunţă că se duce s-o cheme: voi primi răspunsul chiar din gura ei. Părăsi imediat camera şi reveni câteva minute mai târziu împreună cu fiica sa... După expresia figurii tinerei, crezui că pot ghici că se produseseră unele schimbări în sentimentele sale. Mai întâi tatăl i se adresă ei: „Copilul meu, spuse el, acest tânăr doreşte să se căsătorească cu tine. Pentru a evita o întrevedere penibilă, am luat asupra mea răspunsul de refuz, dar el ţine să primească acest răspuns chiar de la tine". Şi fata se întoarse spre mine... Era palidă dar părea calmă şi vorbi pe un ton foarte natural: „Nu pot accepta cererea dumneavoastră, domnule Branscome, spuse ea... Vă rog să nu încercaţi să mă mai vedeţi şi să nu insistaţi"

Obţinui astfel răspunsul pe care îmi bazuisem viaţa şi viitorul: acest răspuns punea sfârşit tuturor speranţelor mele care mă susţinuseră în eforturile mele perseverente timp de ani de zile!

Guy asculta surprins şi spuse:

— Nu cred că acesta este sfârşitul. Nu-i normal ca de atunci să nu mai fi auzit vorbindu-se de ea! După părerea mea, a fost o neînţelegere. Oare nu cumva tatăl ei a constrâns-o să-ţi dea acel răspuns?

— În acest caz mi-ar fi scris pentru a se explica... Nu. Nimic mai firesc: pretendentul bogat sosit în ultima clipă câştigă partida şi îndrăgostitul credincios este dat la o parte!

— S-a căsătorit? întrebă Guy.

— Probabil. Nu pot afirma nimic deoarece de atunci n-am mai primit nici o veste! Descurajat complet, am renunţat la vicariatul meu. Am suferit apoi o gravă depresiune nervoasă n-am fost în stare să-mi reiau viaţa mea obiţnuită decât după vreo trei luni. Prietenii s-au zbătut să-mi caute de lucru şi mi-au găsit în străinătate o slujbă de preceptor. N-am reuşit să mă acomodez cu servituţile ce-mi erau impuse şi am revenit în Anglia... Puţin timp după întoarcerea mea, am fost pus în legătură cu doamna Mervyn.

— Nu ştiu prea bine cum să exprim ceea ce simt, spuse Guy, dar sunt şi eu mâhnit de ceea ce ţi s-a întâmplat, Branscome! Acum, când am cunoscut-o şi eu pe tânăra în chestiune, îmi pot explica intensitatea regretelor tale. Şi nu mă mai mir că te-ai îndrăgostit de ea. Dar ar fi să te iei după aparenţe, n-ai crede că este capabilă de trădare. N-am remarcat dacă purta sau nu verighetă. Este în doliu... Poate că este văduvă?

— Cu atât mai mult, cum îţi spuneam mai adineauri, trebuie să plecăm!

Guy nu se lăsă descurajat şi continuă:

— N-ai încercat să-i ceri o întrevedere pentru a lămuri lucrurile!

— Ei bine, dacă vrei să ştii, spuse morocănos Cyril, i-am scris o scrisoare disperată atunci când am ieşit din biroul tatălui său: o imploram să

vină a doua zi într-o grădină publică din apropierea casei sale... Scrisoarea am încredinţat-o cameristei ei care-mi promise că i-o va da personal... Am fost punctual la întâlnire... Dar n-a venit şi nici măcar nu şi-a dat osteneala să-mi răspundă... cred că în acea zi vanitatea mea a primit lovitura de graţie! Am jurat că niciodată nu mă voi mai încrede într-o femeie! Am încercat s-o uit şi, pe legea mea, am reuşit. Bineînţeles, revăzând-o pe neaşteptate în această seară, am retrăit orele trecutului şi mărturisesc, pentru moment nu m-am simţit deloc mândru. Cu toate acestea pot să declar cu onestitate: „N-o mai iubesc!". Nimic nu mi-ar fi mai neplăcut decât să locuiesc în acelaşi hotel cu ea. Mi-a jucat o festă urâtă şi nu se poate aştepta ca, la prima sa chemare, să reînnod firul vechii noastre prieteni, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Figura lui Cyril era luminată de o energie neobişnuită... Guy îi cercetă faţa prietenului său luminată de lună şi putu să constate ravagiile făcute de acea crudă decepţie. Acum înţelegea mai bine caracterul lui Cyril: pasionat, violent, energic, capabil de un efort tenace şi îndelungat, dar era răzbunător.

Deodată Cyril izbucni în râs şi spuse:

— Ei, hai, Guy. În seara asta sunt o companie nu prea plăcută! Scuză-mă că ţi-am povestit toată povestea asta veche.

Guy rămase tăcut câteva clipe, după care conchise:

— Mie mi se pare că în povestea asta sunt multe puncte neclare.

XIX

ERROL MONTAGUE APARE DIN TRECUT

Din nou ne aflăm în luna iunie. Pădurile şi câmpiile îmbrăcaseră din nou hainele lor strălucitoare. Florile îmbălsămau aerul cu mirosul lor puternic şi păsărelele dădeau concertele lor obişnuite... Lady Elaine, care, într-o frumoasă după-amiază traversa pădurea Mervyn, se crezu deodată transportată într-un loc vrăjit!

Tocmai făcuse o vizită doamnei Mervyn despre a cărei sosire aflase în ajun. Mergând pe cărarea ce ducea la „Turnuri", lady Elaine îşi spunea: „Acum un an, aproape chiar în perioada asta, am făcut la dus drumul în trăsură şi la întoarcere pe jos, ca şi astăzi". Vizita de azi fusese repetarea primei: doamna Mervyn şi cele două fiice ale sale se aflau singure în salon în momentul sosirii sale. De această dată lady Elaine încercă să se arate prietenoasă, dar din contră, primirea care i se făcu, a fost destul de rece. Timp de douăzeci de minute conversaţia trenă, doamna Mervyn dând dovadă de o rezervă extremă; totuţi, întrebând-o

cu abilitate pe Béryl, lady Elaine află că doamna şi domnişoarele Mervyn întâlniseră la începutul lui octombrie pe Guy şi domnul Branscome la Cannes unde trebuiau să-şi petreacă iarna. Béryl adăugă că Guy şi preceptorul său petreceau cea mai mare parte a timpului în excursii prin împrejurimi şi că erau aşteptaţi să sosească în aproximativ cincisprezece zile.

Când Elaine ajunse în locul în care Bidge îi barase drumul cu un an înainte, se opri şi se aşeză pe covorul de muşchi pentru a se odihni şi reflecta: de ce, se întrebă ea, Guy îşi prelungeşte absenţa? Oare chiar voia să-i respecte recomandarea pe care i-o făcuse: „Pleacă pentru un an!" Şi totuşi, în ultima lui scrisoare, părea că uitase complet ce se întâmplase atunci. Cu lipsa de logică, atât de frecventă la sexul slab, Elaine, considerând ca de la sine înţeles că pentru Guy nimic nu mai rămăsese din această scenă, găsea cu totul firesc ca ea să păstreze această amintire.

Cu trecerea timpului, evenimentul căpătă în ochii Elainei un cu totul alt caracter: se întreba acum dacă nu cumva luase declaraţia lui Guy prea în serios? poate că nu era vorba decât de o manifestare de entuziasm tineresc: în acest caz n-ar fi fost mai potrivit un tratament mai puţin riguros? În loc să-l trimită pe Guy în străinătate, putea să-l păstreze în apropierea ei şi să-şi folosească influenţa pentru a-i dezvolta calităţile bune. E plăcut să fii iubită, mai ales atunci când eşti nefericită, şi ea se lipsise în mod voluntar de consolarea lui.

Aşezată chiar în locul în care cu un an înainte, Guy o ajunsese din urmă, Elaine îşi amintea prima lor întâlnire: îl vedea pe Guy, în picioare în faţa ei, cu şapca în mână, şi-l auzea spunând: „Credeţi-mă, lady Elaine, sunt dezolat!“ Elaine nu-şi putu reţine un zâmbet amintindu-şi aerul încurcat al tânărului. „Aş vrea să se întoarcă!“ se gândi ea. Guy apăruse în viaţa ei ca o rază de soare în mijlocul ceţei de aprilie: scurtele lor relaţii de prietenie îi produseseră o linişte reconfortantă dar, prin contrast, după aceea se simţise mai singură ca înainte.

Ca pentru a răspunde gândurilor Elainei, se auzi un zgomot de paşi şi un moment mai târziu pe potecă apăru un om... dintr-o privire, Elaine îşi văzu spulberate iluziile: nu era Guy!... Noul apărut era tot atât de înalt, dar ceva mai subţire... Când fu la câţiva paşi, Elaine recunoscu călătorul... care se opri în faţa ei şi-i întinse mâinile. Lady Elaine se sculă exclamând surprinsă:

— Errol! Errol!... Oare-i chiar adevărat?

— Deci mă recunoaşteţi? spuse el râzând şi privind-o pe Elaine cu ochii săi negri, pătrunzători... Mă mai recunoşti în ciuda celor nouă ani de despărţire?

— Bineînţeles, Errol, te recunosc, dar m-ai surprins. Cum ai venit şi ce faci aici?

— Ei bine, am venit cu trenul... De la gară am luat una din trăsurile tale care mă aştepta şi acum te-am întâlnit!... Surprinsă? Şi totuşi ştiai că sosesc?

— Cum aş fi putut ghici?

— Nu te-a anunţat soţul tău?

— Nu mi-a spus nimic.

— Ne-am întâlnit, Monk şi cu mine, din întâmplare, la Londra acum trei zile: oricât de ciudat ar părea, uitând de vechea noastră antipatie, am devenit prieteni buni. Pentru a pecetlui definitiv împăcarea, soţul tău m-a invitat să petrec „week-end-ul", la „Turnuri".

Elaine se aplecă să-şi ia umbrela... Când se îndreptă, figura-i era extrem de palidă. Errol fu izbit şi apropiindu-se, îi spuse:

— Nu vreau să mă ascund faţă de tine, Elaine. Îl detest şi azi ca şi în ziua căsătoriei tale fiindcă m-a lipsit de locul şi de fericirea care mi se cuvenea!... Nu lua aerul ăsta înfricoşat, nu voi face aluzie la acel conflict... Dar n-am vrut să resping avansul care-mi dădea posibilitatea de a te revedea!... Dar tu, nu eşti mulţumită că mă revezi?

— Sigur că sunt mulţumită, Errol, dar am fost luată pe neaşteptate. Să ne întoarcem. Cum de-ai ştiut că mă aflu aici?

— Puţin după sosirea mea la „Turnuri", vizitiul tău s-a întors cu trăsura şi mi-a spus că te întorci pe jos, prin pădure... Am plecat imediat în drumul tău şi am avut norocul să te întâlnesc.

Elaine mergea tăcută în vreme ce companionul său susţinea conversaţia. Ajungând în apropierea fagului uriaş, Errol se opri şi-i spuse:

— Ce privelişte frumoasă se vede de aici. Pari cam obosită, Elaine, ce-ar fi să te aşezi pe bancă şi să te odihneşti puţin.

— Nu, nu aici, răspunse tânăra cu puţină nervozitate în glas... Prefer să ne întoarcem direct. Sunt nori de ploaie.

Înainte de a ajunge la marginea pădurii, tânărul o apucă de mână pe Elaine:

— Elaine, mi se pare imposibil ca tu să fi uitat trecutul... ai un aer atât de distant... ca şi când te-ai afla lângă un străin. Aminteşte-ţi ultima noastră întrevedere.

Tot vorbind, Errol se aplecase spre tovarăşa sa de drum... Elaine se dădu repede înapoi şi-şi retrase mâna. Sângele-i năvăli în obrajii până atunci palizi.

— Errol, spuse ea hotărâtă, trebuie să stabilim cum stau lucrurile încă de la început pentru a evita orice neînţelegere. Nu mai poate fi vorba de nici o intimitate de acum între noi. La acea întrevedere la care ai făcut acum aluzie, ne-am spus adio... Era un adio definitiv. Ar fi fost mai bine să nu fi venit la „Turnuri", dar pentru că eşti aici, putem reînnoda doar firul unei vechi prietenii... nimic mai mult!

— Iartă-mă, Elaine!... Voi face tot efortul pentru a mă comporta convenabil, adăugă el râzând.

Dar între ei rămase un sentiment de stânjeneală.

Coborâră cărarea care ducea spre câmpie. În atmosferă se produsese o schimbare: aerul clar şi însorit făcuse loc unei atmosfere închise. Soarele fusese ascuns de mori groşi care anunţau furtuna... Elaine citi în cerul întunecat o presimţire rea: oare Montaigue venise să-i provoace noi

necazuri?... Îl privi din nou şi nu mai văzu nimic din tânărul de care fusese îndrăgostită altădată... îl găsea schimbat, chiar neliniştitor, putea spune.

Grăbiră pasul şi Errol începu să vorbească de lucruri indiferente. Când ajunseră la „Turnuri", Elaine îşi uită presimţirile.

Zilele următoare fură destul de plăcute la „Turnuri". În seara celei de-a treia zi, Elaine şi Errol se plimbau, după cină, pe peluză. La această oră, domnul Monk juca o partidă de biliard cu Ainsley Bourghton.

Seara era de o prospeţime delicioasă. Errol deschise discuţia:

— În seara asta, Elaine, pari cu zece ani mai tânără decât în ziua sosirii mele!

Făcându-i acest compliment, Errol o privea pe tânără: „Oare să fie doar rochia ei albă care o întinereşte? se întreba el... sau coafura-i schimbată?... Nu, conchise el, nu-i vorba doar de un detaliu sau altul; este ansamblul care lasă această impresie". Privirile li se întâlniră şi Elaine îi răspunse surâzând:

— Venirea ta mi-a trimis amintirile cu zece ani în urmă şi probabil că asta se citeşte pe faţa mea!

— Să aibă, oare, amintirile, puterea izvorului tinereţii? întrebă el râzând.

Dar la această întrebare nu răspunse nici unul, nici celălalt.

Ştiau bine că nu trecutul, ci prezentul produsese această schimbare.

Elaine încerca să se înşele singură, să nege influenţa acestei întâlniri, admitea mai degrabă că obligaţia de a face onorurile de gazdă o distrau;

se simţea aproape constrânsă de altfel să se arate atentă, deoarece Monk, împotriva obiceiului său, îşi încuraja soţia să se ocupe de musafir.

Din partea sa, Montaigue surâdea în sine: În momentul sosirii sale, Elaine părea o floare pe cale de a se veşteji... atmosfera de admiraţie şi de simpatie cu care o înconjurase a făcut-o să strălucească din nou! Observase diversele simptome ale acestei reveniri: măsura plăcerea pe care complimentele sale o producea Elainei, sau, în anumite momente dificile, surâsul său discret ca şi afecţiunea cu care-i vorbea pe un ton intim, între patru ochi. Pentru Errol, un flirt cu o femeie frumoasă era un joc pe care-l juca mereu cu aceeaşi plăcere. Şi totuşi, după ce petrecuse trei zile în compania Elainei, trebui să-şi mărturisească că starea sa nu mai era cea normală: oare nu cumva dragostea din tinereţe renăştea? Sau poate frumuseţea calmă a tinerei îi făcea inima să-i bată mai repede? Încerca de asemenea o senzaţie de forţă constatând efectul unui elan de tandreţe sau o privire admirativă din partea recii şi dispreţuitoarei castelane de la „Turnuri".

Aerul serii, impregnat de umiditate, era plin de parfum de liliac. Una câte una, stelele apăreau din ce în ce mai luminoase pe firmament.

— Cât sunt de disperat că mâine trebuie să plec, murmură Errol.

— Compania ta îmi va lipsi, cu siguranţă.

— Monk m-a invitat şi săptămâna viitoare. Pot accepta?

— Bineînţeles.

— Am primit o invitaţie la balul dat de lady Kemp, poate ne vom vedea şi acolo.

— Nu merg niciodată la bal.

— Ai făcut cumva un legământ?... Nu vrei să faci totuşi o excepţie?

— Nu ştiu... Poate!

— Îmi făcusem planul să merg cu această ocazie la Hayley Hall... dacă aş reuşi să mă fac invitat de Monk pentru acea seară, ce-ar fi să facem drumul împreună? ce spui, Elaine?

Pe faţa tinerei se aşternu deodată un nor de tristeţe. Răspunse, poate puţin prea sec:

— Şi cum ai vrea să ştiu, Errol, ce voi gândi peste două săptămâni? De altfel nu ţin s-o văd pe lady Kemp şi anturajul ei îmi este antipatic... A început să fie răcoare. Să ne întoarcem.

Tot restul serii, lady Elaine dădu dovadă de răceala care o caracteriza atât de bine. Errol nu reuşea să-şi explice cauzele acestei schimbări bruşte... Şi cum ar fi putut ghici cauza? Elaine îşi amintise brusc reîntoarcerea peste două săptămâni a lui Guy. Gândul că prima vizită a acestuia, din care ea făcea o adevărată sărbătoare, ar coincide cu prezenţa lui Errol Montaigue la „Turnuri", îi era extrem de neplăcut.

Cu toate acestea, a doua zi dimineaţa, această temere îşi pierduse din acuitate şi Elaine coborî şi-şi luă rămas bun cu multă cordialitate de la Montaigue. Acesta păstră câteva secunde mâna tinerei în mâinile sale şi se despărţiră buni prieteni.

XX

CELĂLALT GLAS AL CLOPOTULUI

— Faptul că i-ai întâlnit tocmai pe ei e o coincidenţă stranie, Muriel!

Elaine se afla instalată într-un fotoliu de nuiele, la umbra unui cedru. Tocmai primise vizita unei prietene din copilărie, Muriel Bruce care, aşezată pe iarbă, îi povestise Elainei aventura sa de la hotelul Moulins când întâmplarea făcuse ca Guy şi Cyril să se aşeze la masă chiar în faţa ei.

Ascultând această povestire, Elaine îşi privea prietena cu amabilitate, şi se întreba cum poate un bărbat să facă să sufere cu atâta cruzime o fiinţă atât de iubitoare şi de sensibilă. Ochii mari şi negri în care strălucea o expresie de sinceritate deplină luminau faţa prietenei sale şi îi dădeau un farmec aparte.

— Sir Guy ţi-a făcut o impresie bună?

— Mi-a plăcut foarte mult. Este exact aşa cum mi-l imaginasem. Dar ceea ce m-a frapat cel mai mult la el a fost surâsul şi ochii săi albaştri.

Inspiră încredere de la prima vedere. Luasem hotărârea ca la prima ocazie să fac cunoştinţă cu el, prevalându-mă de prietenia noastră! De asemenea aş fi încercat să-i povestesc fostele mele relaţii cu Cyril... dar cum ţi-am mai spus deja, cei doi tineri au părăsit chiar a doua zi Vevey încă de dimineaţă şi nu i-am mai revăzut.

— După cele povestite, Muriel, mi se pare că manifeşti o slăbiciune pentru tânărul nostru vecin, spuse surâzând Elaine. Ce păcat că n-ai fost numai tu şi el în salonul hotelului într-o zi ploioasă... cine ştie dacă nu cumva acest început de simpatie nu s-ar fi mărit.

Muriel dădu cu tristeţe din cap şi spuse amar:

— Vai, nu mai dispun aşa cum vreau de inima mea... Am dat-o o dată şi bun dată, chiar dacă cel căreia este dată nu o mai vrea! Totuşi sunt sigură că Guy mă va place. Apropo, Elaine, de ce acest tânăr a plecat aşa, pe neaşteptate, în străinătate? De ce a rămas acolo aşa de mult timp? E cel puţin ciudat, dat fiind faptul că tocmai a intrat în posesia moştenirii sale.

— Mama sa hotărâse de multă vreme planul acestei călătorii. Totuşi, trebuie să recunosc faptul că această călătorie a avut loc atât de brusc.

— Ţi-a lipsit în iarna asta, Elaine? După cum îmi scriai, vă întâlneaţi destul de des!

— Trebuie să mărturisesc că mi-a lipsit foarte mult.

Cele două tinere rămaseră câteva clipe tăcute, cufundate în gândurile lor. Muriel stătea nemişcată, ţinându-şi genunchii cu mâinile; pe figură i se putea citi o expresie de tristeţe şi

descurajare... ochii săi părea că scrutează trecutul!

Elaine îşi privea prietena şi-i spuse aplecându-se cu dragoste spre ea:

— Muriel, iubito, eşti sigură că scrisorile tale au ajuns la domnul Branscome?

— Absolut sigură: i le-am dat Marthei care i le-a dus precis. Chiar calculasem că Branscome va avea timp să le citească înainte de sosirea tatălui meu... În orice caz, a luat cunoştinţă de ele chiar imediat după întrevedere...

— Şi totuşi, Muriel, comportarea lui Branscome mi-a părut, şi-mi pare şi acum inexplicabilă... Nu pot să nu-mi închipui că nu s-a petrecut o neînţelegere. I-ai descris în mod clar situaţia?

— Cât se poate de clar. Şi acum îmi amintesc fiecare cuvânt din scrisoare: îi comunicam, mai întâi de toate, starea mintală îngrijorătoare a tatălui meu. Specificam că doctorul ne avertizase că cea mai mică agitaţie din partea lui ar fi fost de ajuns ca el să-şi piardă minţile. Chiar în acea dimineaţă doctorul a insistat spunând că o simplă contrazicere ar fi putut duce la o catastrofă. Scrisoarea îl tulburase enorm pe tata: acesta habar n-avea că între mine şi Cyril exista ceva, el dorea să mă mărit cu domnul Searl. Îi mai spuneam că fusese cuprins de o mânie violentă şi o acuza pe mama de a-l fi încurajat pe Cyril în demersul său. Îi explicam, în fine, că mă vedeam constrânsă nu numai din compasiune pentru tatăl meu, dar şi pentru a o feri pe mama de violenţele sale, să par că mă supun voinţei lui...

Elaine! aş fi putut eu, oricât de mult aş fi dorit să fiu logodnica lui Cyril, să pun în balanţă iubirea mea cu riscul de a provoca un atac tatălui meu? Cu atât mai mult cu cât ştiam că aşteptarea nu se va prelungi prea mult: mai mulţi medici, reuniţi într-o consultaţie, s-au pus cu toţii de acord că nu mai avea de trăit decât câteva luni. Îi ceream deci lui Cyril să aştepte acest termen fatal... Îi mărturiseam că-l iubesc şi că nu voi fi decât a lui... şi pentru toată viaţa!... Oh! Elaine, ce ruşine îmi este de această mărturisire, de faptul că i-am d[illegible] în scris taina inimii mele!... Aveam toată încrederea în el. Nici nu mă îndoiam că nu va accepta să aştepte. Credeam că mă pot bizui pe dragostea lui!

Lady Elaine ascultase cu cea mai mare atenţie aceste confidenţe. Spuse pe un ton hotărât:

— Iubita mea, acum îmi pare din ce în ce mai greu să cred că Cyril ţi-a primit scrisoarea... Îmi dai voie să-i scriu pentru a i-o cere?

— Nu, nu, o întrerupse Muriel cu violenţă, nu, cu nici un preţ. Admiţând chiar că n-a primit-o, nimic nu-l împiedica să-mi scrie şi să întrebe dacă refuzul meu era definitiv: dacă ar fi ţinut la mine n-ar fi acceptat cu atâta uşurinţă să mă piardă! În scrisoarea mea îi şi indicam modul cum să corespondeze cu mine, adresându-se mamei mele. Îl imploram să-mi scrie cât mai repede pentru a fi sigură că nu dezaprobă comportarea mea... Dar zilele treceau şi el nu dădea nici un semn. Am aflat prin nişte prieteni comuni că renunţase la vicariatul său şi că p[illegible]case în străinătate. Nu l-am mai văzut

niciodată până la întâlnirea noastră fortuită de la Vevey. Mama mi-a cerut de multe ori să-i fac rost de adresa lui Branscome; şi ea voia să-i scrie, dar m-am opus din răsputeri. Vezi tu, Elaine, întreaga mea mândrie se revoltă când mă gândesc la scrisoarea ce i-am trimis-o... acea scrisoare de care el n-a ţinut seama!

— Ei bine, spuse Elaine, e o poveste tristă. Curaj, iubita mea! Pentru a te face să înţelegi, compară-ţi soarta cu a mea: bărbatul pe care erai în drept să te bizui ţi-a trădat încrederea, dar nu eşti expusă zilnic umilinţelor; nu eşti obligată să te pleci într-un jug nesuferit! poţi oricând spera să-ţi găseşti bărbatul care să te facă fericită, aşa cum o meriţi.

Muriel dădu din cap neîncrezătoare. Elaine continuă ca şi când şi-ar fi vorbit sieşi:

— Totul merge de-a-ndoaselea! Cei mai mulţi care sunt uniţi prin legătura căsătoriei nu sunt potriviţi şi destinul ne desparte de cei care ne iubesc şi care ne-ar face fericiţi!... cât de crudă-i viaţa! suspină Elaine.

Cele două tinere se sculară pentru a intra în casă.

Muriel îşi privi prietena şi-i spuse după câteva clipe de ezitare:

— Mă mir, Elaine, că-i permiţi să vină atât de des pe aici... Nu-i o imprudenţă?

— De cine vorbeşti, Muriel?

— De Errol Montague.

— Errol!... Nu, iubita mea, nu la Errol făceam eu aluzie!

— Dar atunci, la cine te gândeai?

Fie că lady Elaine nu auzise întrebarea, fie că nu dorea să răspundă la ea, traversă peluza alergând şi dispăru.

Muriel se aplecă să-şi culeagă pălăria şi, la rândul său se îndreptă spre casă.

XXI

BIDGE ANUNŢĂ ÎNTOARCEREA STĂPÂNULUI SĂU

Încă din anul precedent, bisericii Mervyn i se aduseseră unele îmbunătăţiri în ceea ce priveşte aerisirea; ferestrele erau acum protejate de storuri şi credincioşii nu mai erau chinuiţi de căldura sufocantă din timpul verii. Aşa încât atunci când lady Elaine intră într-o dimineaţă călduroasă de iulie în acest sanctuar, în duminica următoare sosirii prietenei sale, Muriel, se simţi cuprinsă de un sentiment de uşurare după căldura arzătoare de afară; lumina cernută prin vitraliile multicolore era odihnitoare; uşa cea mare, lăsată deschisă desena un cadru prin care se profilau vârfurile mişcătoare ale copacilor din curte; de afară se auzea un murmur confuz iscat de vocile grave ale bătrânilor fermieri adunaţi sub portic şi care se felicitau unul pe celălalt pentru timpul ideal de secerat.

Lady Elaine se simţi mulţumită că venise la biserică în ciuda faptului că Muriel fusese

împiedicată s-o însoţească, datorită unei migrene izbucnită pe neaşteptate. Elaine luă loc pe bancă şi-şi sprijini capul pe spătar. Închise ochii pentru a se umple mai deplin de pacea înconjurătoare. Îi făcu plăcere să-şi amintească de micuţa capelă pe care o frecventa în copilărie. Se revedea pe când era o fiinţă plăpândă cu părul de aur, buclat, alături de mama sa, îngenunchiată pe o pernă de catifea roşie, aplecându-se să facă semne, în spatele unei coloane, vreunui băieţaş sau fetiţe pe care-i cunoştea. Amintirile o cuprinseseră într-atât, încât nici nu-şi dădu seama că slujba începuse şi că orga îşi gâfâia preludiul cu sunetul ei profund. Doamna Mervyn trecu prin apropierea ei pentru a-şi ocupa locul fără ca măcar să fie observată; nici chiar paşii mai puternici care o urmau şi care răsunau pe culoarul central nu reuşiră să întrerupă meditaţiile lady-ei Elaine; şi nici chiar procesiunea formată de vicar şi paracliser care se îndreptau spre amvon. Se trezi tresărind în momentul în care se făcu auzită vocea gravă a domnului Drawler; atunci se sculă şi-şi deschise cartea de rugăciuni făcând un efort pentru a-şi reveni... Privi pierdută în jur... Oare ochii strălucitori ai lui Béryl îi atraseră atenţia? sau ochii mari, albaştri, fixaţi cu încăpăţânare pe faţa ei de mai bine de cinci minute să o fi influenţat în chip magnetic? Fapt este că atunci când Elaine îşi întoarse capul, zări pe banca opusă pe Guy Mervyn între mama sa şi Berry.

Lady Elaine ieşi din biserică cu câteva clipe înainte de terminarea slujbei şi se întoarse la „Turnuri“ pe o cale ocolită. Urcă direct la Muriel.

— Ei bine, ce se mai aude cu durerea ta de cap?

Muriel se ridică din şezlongul în care se afla întinsă, îşi aranjă părul după urechi şi-şi răspunse:

— Mulţumesc, mă simt mult mai bine. Cred că am adormit puţin... dar nu te-ai întors cam devreme?

— Poate puţin mai repede decât de obicei. Slujba a fost mai scurtă şi m-am întors peste câmp. Acum este mai puţin cald, şi bate un vânt plăcut.

Lady Elaine trase perdelele, deschise larg fereastra şi se aşeză pe sofa, lângă Muriel.

— Ai ratat o ocazie interesantă, spuse ea, lipsind de la biserică!

Muriel păru surprinsă.

— Adevărat? întrebă ea... Cumva domnul Drawler a cedat cuvântul unui confrate?

— Nu! dar un tânăr cleric, străin de congregaţia noastră a citit textele.

— Şi le-a citit bine?

— Chiar foarte bine, cred eu... de altfel, trebuie să mărturisesc că nu am ascultat chiar cu atenţie... predicile domnului Drawler m-au făcut să am obiceiuri proaste... Eram interesată mai degrabă de personalitatea lectorului.

— De ce? era chiar atât de atrăgător? întrebă Muriel al cărei interes începuse să se manifeste.

— Un bărbat într-adevăr frumos, pe legea mea! Înalt, brunet, bărbie voluntară, ochii cenuşi, pătrunzători, voce gravă şi armonioasă. Deodată sângele i se urcă în obrajii lui Muriel.

— Cum se numeşte? întrebă ea.

— Reverendul Cyrie Branscome. N-ai încotro, Muriel, vei auzi vorbindu-se mult de el. Aşa încât m-am gândit că este mai bine să te avertizez imediat. Sir Guy şi preceptorul său s-au întors... Muriel, draga mea, cât eşti de palidă! Sprijină-te de pernă.

— Ce să fac, Elaine? întrebă Muriel după o scurtă pauză. Nu pot rămâne aici unde pot fi expusă întâlnirii cu el dintr-o clipă în alta. Aş vrea să mă întorc acasă chiar mâine. Dacă aş fi ştiut că întoarcerea lui sir Guy este atât de apropiată, mi-aş fi scurtat şederea aici.

Elaine reflectă câteva clipe, după care răspunse cu blândeţe:

— Muriel, iubita mea, de ce să fugi? de ce să nu înfrunţi cu curaj o ocazie în care ai posibilitatea să-l întâlneşti pe Cyril Branscome? Nu aveţi nimic să vă reproşaţi. Nu ştie că eşti aici, nici măcar nu ştie că suntem prietene. Orice s-ar fi întâmplat, mi se pare imposibil ca o explicaţie să nu aibă loc mai devreme ori mai târziu. Nu-i pot înţelege comportarea dar rămân convinsă că în această dramă există o neânţelegere. Dar dacă din partea femeii intervine o pudoare exagerată, iar la bărbat, un amor-propriu prost înţeles orice explicaţie devine imposibilă. Dacă ai citi povestea voastră într-un roman, ai spune: „Ce situaţie neverosimilă!".

— Viaţa prezintă uneori complicaţii în faţa cărora ar ezita şi un romancier.

— Orice s-ar întâmpla, iubito, urmează-mi sfatul, te rog. Dacă-l vei întâlni pe Branscome,

priveşte-l ca pe o veche cunoştinţă şi lasă situaţia să se desfăşoare de la sine. Dar cu nici un preţ nu-ţi scurta şederea aici.

— Ei bine, ne-am înţeles, voi rămâne la „Turnuri" răspunse Muriel, dar voi face tot posibilul să nu-l întâlnesc pe Branscome.

Lady Elaine se stăpâni să nu-şi contrazică prietena; se mulţumi doar să surâdă: „Ei bine, în schimb eu, îşi promise ea, voi aranja o întrevedere!".

Muriel reluă:

— Ai putut să vorbeşti cu sir Guy?

— Nu. Am plecat cu puţin înainte de terminarea slujbei şi m-am întors direct acasă: mă grăbeam să-ţi comunic vestea care te privea îndeaproape.

— Cât de fericită aş fi să fac cunoştinţă cu sir Guy.

— Cu siguranţă că vei avea ocazia să-i întâlneşti pe sir Guy şi Cyril Branscome.

— Ar fi înfiorător! spuse Muriel, cu figura brusc schimbată. Trebuie să evit cu orice preţ să mă expun acestui risc... De altfel, acum, dacă sir Guy s-a întors, nu văd de ce ar mai avea nevoie de un preceptor... aşadar, domnul Branscome nu mai are nici un motiv să rămână aici.

— N-aş fi surprinsă să dispară ca prin farmec chiar mâine dimineaţă! Este şi asta o posibilitate, adăugă lady Elaine, aplecându-se peste pervazul ferestrei pentru a rupe o crenguţă de iasomie, dar numai cu intenţia de a-şi ascunde un zâmbet ironic.

— Ar fi perfect! spuse Muriel pe un ton trist.

Tot timpul zilei, Muriel rămase tăcută; în mai multe rânduri, Elaine o surprinse absorbită de o reverie adâncă. Lady Elaine se întreba care ar fi cea mai bună posibilitate de a provoca o întâlnire între Muriel şi fostul ei iubit. Şi gândurile o îndreptară spre Guy. Ultima scrisoare a acestuia o liniştise; Elaine gândea că acum nu mai exista nici un motiv de nelinişte să vadă un tânăr a cărui vârstă nu permitea sentimentelor să ajungă la o profunzime prea mare. Din această revedere, ea făcea o sărbătoare. Dacă-l evitase în mod deliberat de dimineaţă, la ieşirea din biserică, o făcuse numai de teama privirii strălucitoare a lui Berry, de aerul dezaprobator al doamnei Joram şi din cauza nervozităţii vizibile a doamnei Mervyn. Aceasta, de bună seamă că n-ar fi spus nimic, dar Elaine ar fi avut senzaţia că este observată de la distanţă, cu neîncredere. Şi acum, oare ce făcea Guy? Va veni să-i facă o vizită, sau va aştepta să fie invitat? poate că nu se va întâmpla nici una, nici alta, iar prima lor întâlnire se va datora întâmplării.

Luni dimineaţa timpul se anunţa minunat. După micul dejun, Elaine ieşi pe terasă unde o întâlni pe Muriel; nu ţi-ar place să facem o plimbare în pădure?

— Vai, ce plăcut ar fi!

Aşadar, cele două tinere părăsiră domeniul pentru a ajunge în pădurea din vecinătate.

Picături de rouă încă se mai aflau pe frunze şi o ceaţă uşoară estompa peisajul. Se adânciră tot mai mult în pădure... deodată, un freamăt în frunziş şi o gâfâitură zgomotoasă le făcu să se

întoarcă; un basset mic venea în întâmpinarea lor în fuga mare..., cu ochii fixaţi pe Elaine, câinele se opri în faţa lor.

— Bună ziua, Bidge! spuse râzând Elaine... Înţeleg... Ai venit să mă anunţi că stăpânul tău s-a întors. Eşti fericit?

Câinele lătră vesel şi-şi puse labele pe rochia tinerei... Un moment mai târziu se întoarse din drum.

— Ai mai văzut vreodată un câine atât de inteligent, Muriel? Nu vorbeşte, dar nici nu este nevoie. Bidge şi-a exprimat în mod clar mesajul: „Stăpânul s-a întors; aceasta-i vestea cea bună! Aşteptaţi aici... nu-i prea departe şi mă duc să-l anunţ că v-am găsit..." În aceste condiţii, Muriel, mi se pare că n-avem încotro, trebuie să aşteptăm! Să ne aşezăm pe copacul ăsta doborât de furtună.

Cele două tinere se aşezară alături şi, după câteva clipe apăru şi Guy, precedat de bassetul său, cu limba atârnându-i, ceea ce dădea impresia unui surâs.

— Bidge ne-a avertizat că soseşti, Guy! strigă de departe Elaine.

Guy se îndreptă spre cele două femei, surâzând tot atât de vesel ca şi Bidge. Se priviră îndelung... Elaine se ridică şi-i întinse mâna:

— Fii binevenit, Guy!

Strângerea puternică a acestuia îi produse Elainei o senzaţie de fericire. Trebuie să facă un efort pentru a-şi regăsi calmul.

— Trebuie să ţi-o prezint pe domnişoara Bruce, spuse ea... Muriel, dânsul e sir Guy Mervin.

Guy se întoarse spre tânăra fată şi-i spuse surâzând:

— Cred că ne-am mai întâlnit deja!

— De această dată mă văd obligată să răspund că da, răspunse râzând Muriel.

— Cât de bine m-aţi pus la punct la Vevey, domnişoară Bruce! Sigur, nu aveaţi de unde şti că eroarea mea era scuzabilă! Nu uit niciodată o fizionomie, şi v-am admirat deseori fotografia de pe masa de scris a lady-ei Elaine. M-am simţit redus la neant!

— Vă asigur, sir Guy, că nu aveam deloc intenţia de a vă certa. Am regretat după aceea că nu m-am arătat mai sociabilă.

— Ce spui Muriel de pretenţia lui Guy că l-ai adus la nivelul unui copilaş?

— Oh, talia mea destul de mare de altfel, n-a făcut decât să fie mai sensibilă această căinţă! rectifică Guy.

— În acest caz vei fi nevoit să suferi martiriul! reluă Elaine privind talia înaltă şi umerii largi ai tovarăşului lor.

Elaine se simţea fericită că-l regăsise pe Guy rămas exact ca înainte: la fel de natural, de simplu, de spontan. Îi recunoştea surâsul amabil şi expresia ironică ce se aprindea când şi când în ochii albaştri. Cu toate acestea, acum i se părea mai în vârstă.

— Dacă nu eşti prea grăbit să te întorci, poate că stai cu noi puţin aici, pe trunchiul acesta, Guy?

— Nu sunt absolut deloc grăbit, lady Elaine, răspunse acesta aşezându-se... De altfel, pentru a

lămuri lucrurile, trebuie să mărturisesc că mă îndreptam spre „turnuri“ pentru a te vizita. Ne-am întors sâmbătă seara şi mama a avut nevoie de mine toată după amiaza de duminică. Dar eram ferm hotărât să nu las să mai treacă o zi fără să mă prezint la raport!

Râseră toţi trei. Guy o privea pe Muriel cu interes; simpatia pe care o simţise pentru ea încă de la prima lor întâlnire ocazională, creştea cu repeziciune.

— Guy, spuse lady Elaine, doresc foarte mult să-l cunosc pe domnul Brascome. Nu puteţi veni mâine la „Turnuri“ să luaţi ceaiul cu noi? Soţul meu este plecat şi vom fi numai între noi. Aş vrea să aflu mai multe amănunte despre sejurul vostru în străinătate, şi ce planuri de viitor v-aţi făcut.

Guy ezită câteva clipe şi-i răspunse:

—Mulţumesc foarte mult... îţi accept invitaţia în ce mă priveşte; dar permite-mi să nu mă angajez şi pentru Branscome.

Fără să-şi dea seama, Guy îşi întoarse privirile spre Muriel; aceasta devenise brusc palidă şi o privea pe lady Elaine cu un aer surprins, de reproş.

Guy îşi dădu deama că invitaţia nu fusese premeditată. Din instinct, Elaine considerase ca indispensabilă, în ciuda protestelor lui Muriel o întrevedere cât mai curând între cei doi vechi prieteni. Guy se gândi că nimeni nu-şi putea da seama mai bine decât lady Elaine ce era mai convenabil pentru prietena sa. Şi deci se alie şi el părerii tinerei lady.

— Voi încerca să-l conving să vină cu mine, spuse el, dar nu prea este sociabil; deseori în timpul călătoriei, atunci când acceptam în numele amândurora unele invitaţii la ceai, la partide de tenis sau alte asemenea, Branscome dispărea de acasă. Mai târziu aflam că făcuse o excursie sau vizitase un muzeu. O să fac tot ce pot ca să-l fac ascultător; ieri chiar am reuşit să-l conving să citească textele la biserică. Domnul Drawler se va pensiona în curând şi doresc foarte mult ca Branscome să-i urmeze. M-am gândit că este o ocazie excelentă pentru a-l prezenta parohiei.

Guy crezu că surprinse în ochii lui Muriel o expresie de bucurie... În aceeaşi clipă, tânăra se aplecă repede pentru a examina o buruiană ce creştea la picioarele sale. Cu toate acestea, o roşeaţă uşoară îi trăda emoţia... Şi Guy surâse în sinea sa.

XXII

TĂCERE ŞI MUNCĂ

„E absolut neconvenabil!“

Exclamaţia indignată a Gertrudei pătrunse prin fereastra deschisă a cabinetului de lucru, până la urechile lui Guy şi Cyril: acesta din urmă, aşezat la birou cu capul în mâini, era scufundat în lectura unui volum interesant pe care-l descoperise în bibliotecă. Guy, întins pe canapea, citea şi el: atitudinea-i dezordonată arăta în mod clar că lectura nu-l interesa. Sâcâit de căldură, îşi schimbase poziţia de mai multe ori, în cele din urmă hotărând că a sta întins, cu călcâiele sprijinite de braţul canapelei e cea mai comodă poziţie.

„Da, într-adevăr neconvenabil!“

De această dată vocea era mai aproape: Gertrude traversa peluza chiar prin dreptul ferestrei lui Guy şi se îndrepta spre casă cu o figură de divinitate ofensată.

La această repetare, cei doi schimbară un surâs; după un moment se auzi râsul zeflemitor al lui Béryl care trecea prin faţa ferestrei

aruncând în cameră o privire furişă; imitând un gest al bătrânului grădinar Frost, făcu un semn cu degetul mare peste umărul drept şi murmură cu o strâmbătură: „Neconvenabil!"

— Alo, Berry, o strigă Guy ridicându-se de pe canapea, vino aici!

— Prezent! răspunse Berry cu un aer nevinovat, oprindu-se sub fereastră.

— Ce este neconvenabil?

— Calificativul ăsta este ultima găselniţă a lui Gerty: întotdeauna ţine în rezervă pentru mine câte unul.

— Bine, dar cu ce ocazie l-a folosit acum?

— Nu pot să-ţi istorisesc totul aici, afară: mama se află în budoarul său, cu fereastra larg deschisă şi Gerty o va pune curând la curent cu năzbâtiile mele! Prefer să nu ţi le strig în gura mare.

— Urcă-te pe balustrada de la peron şi vei ajunge la înălţimea ferestrei.

— M-am gândit şi eu la asta. Guy, dar vezi tu, trandafirii ăştia căţărători e care i-ai lăsat să crească sunt plini de urechelniţe de care mi-e silă!

— Ce tot spui Berry?... urechelniţele sunt inofensive. Vino sau dacă nu, te voi crede o laşă.

— Nu, nu, Guy!... vin imediat.

Béryl nu voia în ruptul capului ca reputaţia ei de fată curajoasă să-i fie pătată. Înfrângându-şi sila, se căţără până la fereastră şi mica ei faţă rotundă apăru deasupra pervazului. Văzându-l pe Guy întins pe canapea, se grăbi să spună:

— Ce leneş!

— Nu încerca să te eschivezi, ripostă Guy. Mărturiseşte-ţi păcatele. În cel fel ţi-ai ofensat sora mai mare?

— Ei bine, pur şi simplu i-am spus lui Percy Flamingo că dacă vrea să cucerească inima Gertrudei, ar face mai bine să poarte o cravată albă. Ştie bine că Gerty preferă cravatele albe după ce a făcut o adevărată pasiune pentru vicarul din Granton... A păstrat câteva luni bune pe masa sa fotografia vicarului, care avea ca principală podoabă o cravată albă, impecabilă. În acea vreme, după cum şi tu ştii, dormeam în cameră cu Gerty... dar n-a ţinut prea mult fiindcă într-o dimineaţă am vopsit cu roşu cravata vicarului şi, cu ajutorul unui briceag, i-am modificat expresia ochilor, făcându-l saşiu! Nici nu-ţi dai seama cât de mult mă sâcâia să văd în fiecare dimineaţă chipul vicarului, ţinând fără încetare în mână o biblie... în realitate nu era vorba decât de un exemplar jerpelit din *Robinson Crusoe* pe care fotograful îl folosea ca recuzită. Ei bine, după retuşul pe care l-am făcut, vicarul arăta mult mai bine... Din nefericire, Gerty n-a vrut niciodată să recunoască.

Pentru a-şi ţine tot acest discurs, Béryl se aşezase pe un colţ al mesei. Se întoarse spre Branscome şi-i spuse:

— Dacă şi dumneavoastră, domnule Branscome veţi purta uneori cravată albă pentru a semăna puţin cu un pastor, veţi putea avea oarece succes!

— Berry! spuse Guy pe un ton de reproş.

Pentru a-şi reduce sora la tăcere, Guy o înhăţă de gleznă şi o făcu să cadă pe o grămadă de perne... Berry rămase câteva clipe uluită, dar îşi reveni repede şi începu din nou să turuie:

— Deci, cum îţi spuneam, în ultima vreme Percy Flamingo purta o cravată deschisă la culoare... Am privit-o mai îndeaproape: fondul alb era presărat cu puncte mici, galbene, care fuseseră decolorate de atâta spălat. În dimineaţa asta, în timp ce ne ocupam de grădină, Gerty mi-a spus pe un ton sentimental: „Ai remarcat, Berry, scumpul de Percy poartă de câtva timp o cravată albă?". La care i-am răspuns: „S-a conformat instrucţiunilor mele: i-am dezvăluit, sub jurământul de a păstra secretul, că ăsta-i modul cel mai sigur de a-ţi câştiga inima!" Gerty a sărit ca înţepată! Îmi cere să-i mărturisesc lui Percy Flamingo, imediat ce va sosi, şmecheria mea. Şi părăsindu-mă, a adăugat: „Dacă nu-i spui că toată istoria asta e o invenţie a ta, o să-i i-o spun chiar eu. E o glumă neconvenabilă!"

— Viespe mică! spuse râzând Guy. Dar imediat, pe un ton serios: ascultă, Berry, abuzezi cu tachinăriile tale pe seama sărmanei Gerty.

— O meritä. Uiţi că mă ceartă pentru orice fleac. De altfel nu te iartă nici pe tine.

Guy îi răspunse râzând:

— Lasă că nici noi nu-i rămânem datori!

— Încep să cred, spuse Béryl cu lacrimi în voce, că mă părăseşti. O tachinai pe Gerty mai mult decât o făceam eu şi acum îi iei apărarea. Ieri seara te-am zărit de la fereastră cum te plim-

bai cu Gerty pe peluză, şi ai făcut-o mai bine de o oră... Am plâns de furie!

— Ce imaginaţie! Ştii bine că pe tine te iubesc cel mai mult, n-ai nici un motiv s-o necăjeşti pe Gerty. Rezervă-ţi răutăţile pentru Cyril şi pentru mine: îţi vom plăti pe potrivă. Gerty nu are simţul umorului. Şi cum, chiar l-ai sfătuit pe Percy Flamingo să-i facă curte punându-şi cravată albă?

— Cum îţi închipui aşa ceva, sigur că nu!... Şi tocmai asta-i cel mai caraghios: Gerty o să-i explice că eu am inventat chestia cu cravata albă!... Nefericitul de Percy o să o asculte cu stupoare, frecându-şi monoclul şi chinuindu-şi o mustaţă imaginară. În cele din urmă va fi constrâns să recunoască faptul că la origine, cravata îi era alb cu galben!

Imaginându-şi acest dialog, Berry izbucni în râs... Ilaritatea însă îi fu curmată de chemarea doamnei Mervyn. Cu un mic semn de rămas-bun, Berry trecu fereastra şi se duse la mama ei.

La rândul său, Cyril se sculă şi spuse:

— Trebuie să mă duc până la poştă, înainte de ceai! văd că nu e cazul să te mai pun la muncă pe ziua de azi, Guy!

— Aşteaptă o clipă, Branscome, spuse Guy oprindu-l cu un gest... Încă de la începutul după amiezii voiam să-ţi spun ceva şi încă n-am reuşit.

Surprins, Cyril se opri. Guy stătea acum aşezat pe marginea canapelei cu părul ciufulit, privind puţin stingherit... Bidge, cu o ureche ciulită şi cealaltă pleoştită, stătea culcat la picioarele stăpânului urmărindu-i fiecare gest...

Cyril surâse şi aşteptă, în timp ce-şi umplea pipa. În cele din urmă, Guy începu:

— Branscome, dacă-ţi aminteşti, la Vevey mi-ai povestit istoria tristă a rupturii intervenite între tine şi tânăra care sosise la hotelul Moulins... Acum domniţoara Bruce se află invitată la lady Elaine.

— Ia te uită, ciudată coincindenţă! Gertrude n-ar întârzia să spună: „Cât de mică-i lumea!" Îţi mulţumesc pentru avertisment. În acest fel, dacă voi întâlni persoana respectivă la poştă, cel puţin nu voi putea fi luat prin surprindere.

Se apropie de cămin, aprinse un chibrit şi se pregăti să iasă.

Guy se grăbi să adauge:

— Lady Elaine ne-a invitat pe amândoi mâine să luăm ceaiul la „Turnuri".

— Şi sunt sigur că ai avut tactul să găseşti un motiv convingător să mă scuzi.

— Nu, m-am mulţumit doar să spun că-ţi voi transmite invitaţia... Ascultă, Branscome... Aş fi foarte fericit dacă ai accepta.

— Şi de ce doreşti să accept?

— Muriel Bruce mi-a părut o tânără deosebit de fermecătoare... Pentru că aţi fost prieteni apropiaţi, de ce n-aţi redeveni ceea ce aţi fost? Are un aer atât de trist. Mi se pare imposibil ca într-o bună zi întâmplarea să nu vă reunească... făcându-te că n-o cunoşti, o ofensezi în mod inutil. Dimpotrivă, în jurul mesei de ceai, la o prietenă comună, nu vei avea de procedat decât la o simplă schimbare de cuvinte politicoase. Dacă vei prefera să nu-i vorbeşti, voi discuta eu cu ea,

mă însărcinez cu asta, în vreme ce tu te vei întreţine cu lady Elaine. Trateaz-o cel puţin cu aceeaşi deferenţă pe care ai avea-o pentru orice fiinţă umnă. Uită, sau cel puţin, lasă la o parte resentimentele tale legitime şi reînnoadă relaţiile amicale... Mi-ar părea forţat, cel puţin în cazul de faţă, să negi intervenţia Providenţei: în două rânduri Ea te-a pus în faţă cu Muriel Bruce: la Vevey mai întâi... şi acum aici!

Guy se opri pentru o clipă din tiradă pentru a-şi trage sufletul şi-şi şterse nervos fruntea.

Rezemat de cămin, Cyril privea cu ochii pierduţi pe fereastră. În cele din urmă răspunse:

— Mă surprinde insistenţa ta, Guy... Poate că-ţi închipui că încă mai sunt îndrăgostit de ea?

— Nu, fiindcă mi-ai afirmat contrariul, dar această tânără fată este atât de fermecătoare încât nu-mi explic de ce refuzi sistematic să participi la o reuniune mondenă la care ea se află din întâmplare.

— Ei bine, mă voi gândi şi-ţi voi da răspunsul mai târziu, conchise Branscome.

Ieşi din cameră şi paşii lui răsunară pe coridor în timp ce se îndepărta.

Guy începu să reflecteze: „Ce mi-a venit de-am insistat atât de mult? întrebă el. Din prietenie pentru Branscome sau din simpatie pentru această tânără?... expresia de tristeţe din ochii domnişoarei Bruce mă urmăreşte şi acum... sau nu-i mai degrabă?... Da, asta este: ştiam că lady Elaine doreşte neapărat ca această întâlnire să aibă loc... Pentru a-i face pe plac am încercat

chiar şi imposibilul pentru a-l convinge pe Branscome să vină la „Turnuri“ mâine, la ceai.

În seara aceea, după cină, cei doi tineri ieşiră pe terasă să fumeze.

Deodată Cyril îi declară:

— Guy, te voi însoţi la „Turnuri“.

XXIII

CEAIUL DE LA „TURNURI“

Guy simţea un fel de teamă cu privire la întâlnirea iminentă dintre Muriel Bruce şi Cyril: acesta din urmă nu mai făcuse nici o aluzie încă din ajun, şi acum, în timp ce traversau pădurea pentru a ajunge la „Turnuri“,cei doi tineri vorbeau despre cu totul altceva.

Când fură introduşi, lady Elaine se afla singură în salon. Făcu câţiva paşi în întâmpinarea lor şi Guy îşi aminti admiraţia amestecată cu teamă pe care o încercase în seara cinei, găsindu- se pentru întâia dată în faţa unei asemenea frumuseţi şi graţii! Remarcă îndată paloarea stăpânei casei care, dând la iveală delicateţea trăsăturilor sale, era o apariţie diafană. Purta o rochie de interior, din mătase crem, cu multe cute, care îi venea de minune; o panglică din fir de argint îi înconjura mijlocul subţire lăsând capetele să atârne până aproape de pământ. Expresia ochilor lady-ei Elaine mărturisea o tristeţe adâncă, dar îşi primi vizitatorii cu un surâs graţios.

— Cât sunt de fericită că aţi venit, spuse ea. Luaţi loc aici câteva momente. Trebuie să vă odihniţi după tot acest drum. Pe urmă ieşim în grădină.

Conversaţia se purtă mai întâi despre unele subiecte de interes local şi lady Elaine îşi exprimă bucuria că domnul Branscome îi va succede domnului Drawler. După care adăugă:

— Acum putem ieşi. Ceaiul va fi servit sub cedri.

Traversară peluza şi se îndreptară spre un loc adăpostit unde se aflau mai multe fotolii de nuiele... La apropierea lor, Muriel Bruce se sculă şi, roşind uşor spuse:

— Nu te osteni să mă prezinţi domnului Branscome, Elaine!... Suntem vechi cunoştinţe.

Cyril strânse mâna care i se întinse şi se înclină cu un zâmbet reţinut.

— Cred că ar fi bine să ne aşezăm la umbră, spuse lady Elaine.

Intrară în pădurice şi ea-i şopti la ureche lui Guy: „Pentru numele lui Dumnezeu, spune şi tu ceva!"

Guy începu imediat o frază, ca şi când acest îndemn declanşase un resort:

— Ce arbore venerabil! spuse el în timp ce privea cel mai maiestuos dintre cedri: cred că ai umbră de la el tot timpul anului.

— Este căutat mai ales vara! adăugă lady Elaine cu un zâmbet maliţios.

— Asta-i bună! voiam să spun că la orice oră din zi, se corectă râzând Guy.

Dădu la o parte câteva crengi pentru a permite lady-ei Elaine să treacă şi adăugă:

— Şi ce plăcută este răcoarea aici: te-ai putea crede într- o catedrală gotică... Cedrii din Liban îi depăşeşte pe aceştia, Cyril?

— Oh! Domnule Branscome, spuse Muriel fără a lăsa timp interpelatului să răspundă la întrebare; v-aţi realizat visul de a merge în Palestina?

— Da, domnişoară Bruce, răspunse Cyril, am făcut această călătorie în compania tânărului Rodney.

Elaine se aşezase într-un fotoliu de răchită şi Guy trase un altul pentru Muriel, dar aceasta nu observă... Rămase în picioare, alături de Cyril, cu obrajii îmbujoraţi şi cu ochii strălucindu-i. În cele din urmă spuse:

— Cum vi s-a părut această călătorie în Ţara Sfântă? Îmi amintesc că într-o animită perioadă aţi pregătit un itinerariu amănunţit, dar spuneaţi că nu veţi avea niciodată ocazia să-l utilizaţi. Eu, dimpotrivă, aveam încredere în viitor.

— Într-adevăr? răspunse acesta.

Vocea lui Cyril era rece, măsurată, contrastând în mod vizibil cu intonaţia vibrantă a interlocutoarei sale.

Muriel avu o mişcare de recul, ca un copil care a fost pedepsit pe nedrept, dar în acelaşi timp îşi dădu seama că n-avea nici un drept să protesteze sau să ceară explicaţii. Îşi plecă privirile şi se depărtă puţin. Guy îl privi pe Cyril cu un aer indignat; acesta cerceta cu mare interes un con de pin şi părea că nici măcar n-a observat emoţia pe care o provocase replica sa.

Elaine tamburina nervoasă masa cu degetele.

— Muriel, iubito, spuse ea, vino lângă mine. Guy ne va povesti călătoria sa.

Guy nu se lăsă prea mult rugat şi începu povestirea cu însufleţire.

Lady Elaine, stând comod în fotoliu, îşi făcea vânt cu o pălărie de paie, privindu-l pe tânăr. Se vedea clar că diversele anecdote povestite de el îi făceau o reală plăcere.

Cyril se aşezase puţin mai retras, privind-o pe Muriel din profil... O găsea foarte puţin schimbată: tristeţea răspândită pe faţa ei nu făcea decât să-i sublinieze farmecul. „Este evident că şi ea a suferit", îşi spuse el. Toată atenţia tinerei fete părea că se concentrase asupra lui Guy şi Cyril putu s-o privească în voie. Trebui să recunoască faptul că după ruptura lor, nu reuşise să mai întâlnească o fiinţă asemănătoare; nu numai că-i rămăsese credincios, dar amintirea ei fusese de ajuns pentru a-l împiedica să se mai uite la altă tânără: felul natural de a fi de care dăduse dovadă comportarea lui Muriel îl făcea să judece pe celelalte drept artificiale şi preţioase; după părerea sa, erau lipsite de acel dar spontan de simpatie care o caracteriza pe Muriel şi i se păreau egoiste şi reci: niciuna nu reuşise să-i facă inima să tresară. Se închistase în sine. Credea că tot ce suferise era prea mult... Acum, aflându-se de faţă cu Muriel, îşi măsura izolarea sentimentală la care sigur se condamnase... De ce îl respinsese cu atâta brutalitate? Nu-şi putea explica acest lucru dar, pentru prima dată, vedea posibilitatea de a uita rana pricinuită amorului-propriu. Să încerce cumva să facă să

renască vechea lor prietenie? Nu cumva s-ar expune unor noi decepţii?... Cu toate acestea, figura lui Muriel arăta în mod clar că şi ea suferise deziluzii amare... Faptul că acceptase să-l întâlnească, nu arăta că doreşte să reînnoade vechile lor relaţii? Să fi fost sfatul lui Gay cel al înţelepciunii: să tragă cu buretele peste trecut şi să reînceapă o viaţă nouă?

În acel moment, lady Elaine, care tocmai ascultase povestea cu eşuarea simulată, se întoarse spre Cyril şi-l întrebă:

— Chiar aşa a procedat Guy, domnule Branscome?

Auzindu-şi pronunţat numele, Cyril, smuls din visurile sale, tresări: nu urmărise conversaţia şi nu ştia ce să răspundă:

— Păi!... Păi!... da... chiar aşa.

— Formidabil! exclamă lady Elaine. Şi ce-aţi spus despre această nebunie, domnule Branscome?

Toată lumea aştepta răspunsul cu ochii aţintiţi asupra lui.

— Ce am spus? în legătură cu...?

— Guy spuse la rândul său:

— Aventurile noastre i s-au părut neverosimile lady-ei Elaine şi-ţi cere să depui mărturie, Cyril!

Precizarea lui Guy nu-l lămuri prea mult pe Cyril. Atunci Muriel îi veni în ajutor:

— Nu mă îndoiesc, spuse ea, că sir Guy n-ar fi eşuat în mod voit banca, dar nu-mi pot închipui că bătrâna doamnă a crezut că nu ştie să înoate.

Cyril ghici imediat despre ce este vorba şi izbucni în râs. Guy nu observase încurcătura în

care se aflase preceptorul său, dar Muriel se arătase mai fină. Această oportună intervenţie puse capăt ezitărilor lui Cyril: se hotărî să reînnoade relaţiile de prietenie cu Muriel Bruce.

Când se servi ceaiul, nu întârziară să abordeze subiectele care-i interesau: cărţi, muzică, grădinărit.

Auzindu-i vorbind despre o expoziţie horticolă, lady Elaine profită de ocazie pentru a spune:

— Muriel, trebuie să-i arăţi domnului Branscome plăntuţele acelea fermecătoare şi ferigile de munte pe care mi le-ai adus: poate că va reuşi să le identifice pe cele ce sunt originale din Elveţia.

Muriel îşi ridică privirile înspăimântate spre prietena sa: niciodată nu şi-ar fi imaginat că aceasta îi pregăteşte o întâlnire între patru ochi cu Branscome, sub pretextul grădinăritului. Elaine păru că nu bagă de seamă privirea rugătoare a tinerei fete şi, odată terminat ceaiul, insistă cu cererea sa: „Mi-ai face un mare serviciu, te rog, Muriel", apăsă ea. Cei doi tineri se văzură astfel siliţi să se îndrepte împeună spre seră. Stingherea la care-i cuprinse pe amândoi era vizibilă. Când fură destul de departe, lady Elaine începu să râdă din toată inima. Dimpotrivă, Guy rămase serios.

— Priveşte-i, Guy, spuse ea. Cum interpretezi atitudinea lor privindu-i din spate? Mă întreb dacă sunt pe cale de a blestema sărmanele ferigi dorind dispariţia mea de pe suprafaţa Terrei sau dimpotrivă, înalţă rugi de recunoştinţă în onoarea mea? Observă cât de depărtaţi merg

unul de celălalt... Domnul Branscome a luat-o câţiva paşi la stânga... Pentru a nu-i rămâne datoare, Muriel a luat-o razna la dreapta! Iată-i la antipozi!

Fără a-şi întoarce capul, Guy îi răspunse:

— Nu sunt prea sigur că iniţiativa ta a fost prea înţeleaptă: i-ai împins într-un impas.

— Ce greşală, dragul meu! Nu vezi că sunt făcuţi unul pentru celălalt? Nu au nevoie decât să fie încurajaţi. Voi reuşi să le rezolv destul de repede afacerile dacă nu mă împiedici. Te rog, nu mă mai privi cu aerul ăsta indignat în momentul în care tocmai încerc o manevră iscusită! Nu mă gândesc decât la binele lor... Aha, iată un episod care ne va da indicaţii lămuritoare: Muriel şi-a lăsat să cadă umbrela. Oare a făcut-o înadins?... Ei bine! să presupunem că această umbrelă ar fi aparţinut oricărei alte persoane tinere de sex feminin din Regatul Unit: în acest caz, domnul Branscome s-ar fi repezit imediat să înapoieze umbrela proprietăresei... Atenţie! Iată-i ajunşi în faţa portiţei... Asta-i o piatră de încercare! Aş rămâne surprinsă dacă s-ar comporta ca nişte oameni obişnuiţi... Ce-ţi spuneam eu! Au încercat să treacă portiţa în acelaţi timp, şi cum ea este îngustă, s-au lovit unul de altul!... S-au dat înapoi câţiva paşi, s-au scuzat ceremonios, evitând să se privească... Şi-au reluat drumul... Aşa... domnul Branscome a reuşit să treacă primul... bietei Muriel nu i-a rămas decât să-l urmeze! Ei hai Guy, fii drept, ai trăit peste un an de zile cu domnul Branscome. Îl crezi atât de stângaci încât să o ia înainte pe un drum îngust atunci când se află împreună cu o femeie?

— Mărturisesc că nu-l credeam capabil de aşa ceva, răspunse Guy, râzînd fără voie.

— Ei bine! să tragem concluzia, spuse cu gravitate Elaine, ca un oracol: după deducţiile perspicacităţii feminine, faptul că a neglijat să măsoare dinainte din ochi lărgimea portiţei, contravenind bunelor maniere, comportându-se ca un zăpăcit, domnul Branscome ne dă dovada faptului că este preocupat numai de gândul la Muriel!... Într-o zi îmi vor mulţumi pentru intervenţia mea: în acea zi, domnul Branscome va fi plin de căinţă şi prevăd că micuţa mea Muriel îi va acorda iertarea!

— Te pot asigura, lady Elaine, ripostă Guy, că domnişoara Bruce nu are motive să se arate mărinimoasă. Dimpotrivă!

Lady Elaine întoarse capul şi-l privi printre gene... Surâzând, îi spuse:

— Dragul meu, nu mă fulgera aşa cu privirile apropo de o controversă care nu ne priveşte în mod direct! N-ai auzit decât versiunea domnului Branscome, şi ca atare, îl susţii. Şi eu am auzit doar mărturisirile lui Muriel şi în mod firesc, îi dau dreptate! În realitate, fiecare din ei are dreptate dintr-un anumit punct de vedere, şi greşelile, după cum presupun, pot fi împărţite. Problema este prea încinsă pentru a fi de partea unuia sau altuia. De altfel, eşti lipsit de experienţă asupra problemelor de dragoste, Guy, şi nu poţi judeca în cunoştinţă de cauză... Acum, te rog să mă scuzi câteva clipe: am de dat câteva ordine. Aşteaptă-mă aici şi când mă voi întoarce te voi conduce în

grădina mea particulară unde vom putea discuta liniştiţi.

Şi lady Elainne se scuă. Pe când trecea prin faţa sa, Guy dădu la o parte un fotoliu care-i împiedica drumul. Lady Elaine se întoarse pe jumătate şi-l ameninţă cu degetul:

— Aha! sir Guy... Te-am prins... Potrivit logicii feminine, eşti mai atent la bunele maniere decât sunt eu.

Guy, ţinând în continuare fotoliul, urmări din priviri silueta graţioasă care se îndepărta. Lady Elaine îşi lăsase pălăria pe iarbă şi razele soarelui se jucau cu părul său auriu. Se opri pentru a culege câţiva trandafiri galbeni pe care îi prefera tuturor celorlalţi.

Guy se lăsă cuprins de gânduri: „Cât de mult s-a schimbat din punct de vedere moral într-un an! îşi spuse el, dar nu reuşesc să-mi dau seama exact în ce constă diferenţa... Nu râdea aşa mult, nu vorbea atât de repede şi nu-mi spunea „dragul meu“ cu atâta dezinvolutră. Nu ne-am întâlnit decât de trei ori de la întoarcerea mea şi mi-a făcut chiar adineauri, pe un ton ironic, o aluzie la trecut! În momentul în care pare veselă şi nepăsătoare, o umbră de tristeţe i se ghiceşte în ochi. A devenit mai sceptică şi pare că nu vrea să ia nimic în serios. Mă întreb ce eveniment i-a tulburat viaţa?... În aceste condiţii, cum aş putea să-i povestesc gândurile ce m-au năpădit în timpul excursiei din munţi şi cum să-i mărturisesc hotărârile pe care le-am luat?“.

În ce-i priveşte, Cyril şi Muriel reuşiseră să treacă peste stinghereala de început; interesul

lor pentru grădinărit le uşură începutul conversaţiei, după care aceasta luă un curs personal.

— Şi iată cum destinul ne-a apropiat din nou! spuse brusc Cyril, ca şi când s-ar fi trezit dintr-un vis... Eşti aceeaşi, Muriel.

— Şi tu la fel, numai că îmi pari mai vârstnic şi mai grav.

— Şi la tine anii au lăsat o urmă, o urmă uşoară... nu spun asta pentru a te necăji. Dar, în fond, amândoi am rămas ceea ce eram. Sunt pe cale să cred că experienţa nu modifică în nici un fel caracterul... cel mult să influenţeze judecata noastră, ideile noastre, acţiunile, dar numai în sensul lor natural.

Tot mergând de-a lungul aleilor mărginite cu levănţică, Cyril şi Muriel discutau ca altădată.. dar folosind argumente din lecturile lor recente... Furaţi de aceste discuţii, nu-şi dădură seama de trecerea timpului... Se auzi sunând de ora şapte.

— Ora şapte! Când a trecut timpul? exclamă Muriel.

Se îndreptară în grabă spre casă.

— Ne-am mai putea vedea pentru a termina convorbirea? întrebă Cyril.

— Sigur, oricând vrei, răspunse Muriel... Mai rămân încă cincisprezece zile.

XXIV

INSPIRAŢIILE LUI GUY

— Trebuie să ne grăbim, îi spuse lady Elaine lui Guy atunci când se întoarse pentru a-l conduce în grădină, dacă nu, se vor întoarce şi ne vor strica toată discuţia. Ştiu că Muriel va cerceta conştiincioasă fiecare ferigă şi că va întreba de numele ei ştiinţific; dar dacă se vor limita numai la botanică, se vor întoarce destul de repede. Uite, vezi, Guy, adăugă ea atunci când ajunseră la capătul drumului, acest gard de molin negru îmi înconjoară grădina din toate părţile. Singura intrare se află sub arcul acesta de verdeaţă alcătuit dintr-un trandafir agăţător... Pleacă-ţi capul, te rog, atunci când vei trece, altfel smulgi ghirlandele de flori. Ei bine, ce spui de grădina mea?

Guy privea în jurul său cu multă admiraţie; în toate părţile, cărări bine îngrijite despărţeau straturi pline de flori: nalbe roşii, crini, degeţel roşu şi alb, stânjenei de purpură, toate acestea îşi ridicau cu mândrie tijele lor deasupra altor flori, şi mai rar întâlnite, care creşteau aproape de sol.

Sângele voinicului cu nuanţe delicate, gladiole, garoafe somptuoase care-şi etalau culorile strălucitoare; lavanda şi rosmarinul, atât de dragi bunicilor noastre, îşi găseau şi ele locul acolo, în acea armonie de culori. Aerul era îmbălsămat de tufele de trandafir sălbatic. Toate aceste specii de flori păreau răspândite cam dezordonat şi sălbatic; dar, cu toate acestea, erau guvernate de gustul cel mai ales.

— Văd că grădina mea îţi place, spuse lady Elaine cu un surâs vesel.

— Dacă aş spune că sunt încântat, ar fi prea puţin! spuse Guy... Tu ai făcut asta?

— Da, în întregime! cred că acum cunosc toate plantele de aici din grădină. Vino, Guy! Vom face turul complet şi vom admira fiecare floare... Cât sunt de fericită că te-ai întors. Prezenţa ta este atât de binefăcătoare, Guy... Mi se pare că m-am trezit la viaţă.

Guy o privi pe Elaine fără a-şi da prea bine seama de ce anume vrea să spună.

— Vezi, Guy, atunci când eşti nefericit, aluneci uşor spre disperare, sau te laşi să visezi la imposibil; rişti chiar ca uneori să te complaci în proiecte pe care conştiinţa le respinge.

Lady Elaine îşi dădu seama că Guy nu-i putea urmări examenul de conştiinţă pe care şi-l făcea. Şi cum să fi putut? Ce cunoştea el din viaţa ei, din tentaţiile la care era supusă, de speranţele sale de evadare, de imprudenţele sale? putea el să bănuiască influenţa tulburătoare exercitată asupra ei de insistenţa lui Errol Montague?... De altfel nici nu era necesar ca Guy să-şi dea

seama de puterea sa: singură prezenţa sa, sinceritatea sa, tinereţea şi forţa erau de ajuns pentru a linişti sufletul tulburat al Elainei.

— Şi tu întrebă ea, eşti fericit acum? Povesteşte-mi despre excursia ta din munţi în cursul căreia ai reflectat adânc la tot.

Guy răspunse cu puţină timiditate:

— Nu-i chiar aşa de uşor să povestesc, aşa cum am făcut cu aventurile pe care ţi le-am istorisit mai înainte... Nu ştiu de unde să încep... Poate că dacă-ţi voi arăta textele din biblie care m-au inspirat vei înţelege mai bine.

Şi Guy scoase micul volum din buzunar; coperta mărturisea folosirea zilnică a acesteia.

— Văd că mi-ai luat sfatul în serios!

— La început citeam biblia doar pentru a-ţi urma sfatul, dar cu timpul m-a captivat... Aici am găsit explicaţia vieţii... Nu ştiu dacă înţelegi ce vreau să spun?

— Vai, nu! răspunse ea surâzând... Viaţa mi se pare inexplicabilă. Să ceri mai mult, este a tenta imposibilul! cum spunea filozoful grec, ar fi mai bine să nu te naşti, sau dacă s-a întâmplat, e bine să mori tânăr!

Tulburat, Guy o asculta pe lady Elaine surprins: în cuvintele sale era o amărăciune strivitoare iar ochii arătau o disperare căreia până acum nu-i bănuise existenţa.

— Ei bine, reluă ea continuă, Guy! Spune-mi care e enigma.

— Eram atât de nefericit după plecarea mea din Anglia... Înţelesesem că am nevoie de o consolare exterioară... mă simţeam atât de slab şi

mi-am dat seama că nu mi-aş putea reveni singur... Citind biblia am găsit unele texte care se aplicau perfect cazului meu. Cred că toţi cei care suferă pot găsi în această carte o alinare pentru necazurile lor; dacă ar vrea să asculte vocea divină nu şi-ar pierde definitiv speranţa, n-ar atenta la zilele lor, n-ar risipi viaţa care este un dar al Lui. În disperarea mea, mă hotărâsem la început să las totul în urma mea şi să plec în colonii. Apoi, puţin câte puţin, inima mi-a fost pătrunsă de cuvântul Domnului şi mi-am amintit de promisiunile Sale. M-am rugat cu toată forţa ca ele să se realizeze. Şi atunci am simţit că mă voi putea întoarce la Mervyn Hall, lângă tine, fără să sufăr. Şi am mai sperat că voi avea bucuria de a împărţi cu tine liniştea pe care o căpătasem.

Frunzări biblia roşind puţin şi o întindea Elainei pe măsură ce găsea câte un pasaj însemnat de el mai înainte.

Ea citi aceste texte, unul după altul, cu mare atenţie şi, în cele din urmă spuse:

— Sunt mulţumită să te ştiu fericit şi liniştit. Profit şi eu acum de starea ta de spirit care ţi-a permis să te întorci. Dar dinspre partea mea, trebuie să-ţi mărturisesc, aceste cuvinte mă lasă indiferentă.

— Ei bine! reluă el cu un suspin de regret, am răspuns întrebărilor tale. N-aş putea exprima mai bine ceea ce simt. De altfel, cred că înainte de a înţelege, trebuie să te fi rugat mult timp.

Lady Elaine râse amar.

— Am renunţat să mai îmi spun rugăciunile de ani de zile. De aceea am fost atât de surprinsă

când m-ai remarcat, la a doua noastră întâlnire, printre oamenii veniţi la biserică să se roage. Îţi mai aminteşti? Oh, Guy ce iluzii îţi faci pe seama mea! dacă mi-ai cunoaşte gândurile disperate!... O discuţie cu Dumnezeu nu şi-ar atinge scopul, având în vedere că Lui nu-i pasă de mine, după cum se vede. Numai discutând cu tine mă simt mai liniştită. Prietenia ta este aceea care mă fereşte de mine însămi. Crezi că mi-o poţi acorda?

— Dacă prietenia mea îţi este de folos în vreun fel, ştii foarte bine cât aş fi de fericit! spuse el cu căldură.

Atunci schimbară discuţia: Guy îi împărtăşi tinerei proiectele sale. O anunţă că renunţase la stagiul de la Oxford. Discutând, lady Elaine şi Guy se întoarseră pe peluză pentru a aştepta pe Muriel. Atenţia le fu atunci atrasă de un zgomot de roţi venit dinspre aleea centrală... Câteva momente mai târziu, în ancadramentul uşii ce dădea spre terasă apărură doi bărbaţi care se îndreptară spre ei. Guy recunoscu imediat silueta masivă a lui James Monk. Celălalt era un bărbat frumos, înalt, elegant, distins; îi era total necunoscut.

Lady Elaine făcu prezentările. Ochii negri şi pătrunzători ai lui Montague, după ce scrutară cu atenţie figura lui Guy, poate cu o urmă de impertinenţă, rămaseră fixaţi pe lady Elaine. Aceasta întoarse capul, plictisită. Fără să se tulbure, Montague îl întrebă curtenitor pe Guy:

— Ne vedem în această seară la balul de la lady Kemp?

— Nu. Am refuzat invitaţia fiindcă n-am ştiut că mă voi întoarce până la această dată.

— Păcat. Toată lumea va fi acolo. Aţi fi avut o privire de ansamblu a societăţii noastre.

Guy îl zări pe Cyril însoţind-o pe Muriel, care tocmai veneau spre peluză... Profită de ocazie pentru a se despărţi.

— Oh, iată-l pe preceptorul meu, spuse acesta... e timpul să ne întoarcem acasă.

Îşi luă rămas bun şi se îndepărtă.

Cyril şi Guy o luară imediat spre casă cu paşi repezi. După câteva momente, Cyril îi atinse braţul lui Guy şi-i murmură:

— Ai avut dreptate!... Mulţumesc... Suntem pe cale de a redeveni prieteni!

Când Monk şi Montague intrară să se îmbrace pentru cină, Elaine găsi un pretext pentru a nu-i urma şi se întoarse în grădina sa. Simţea nevoia să rămână singură câteva clipe. Gândurile i se învârteau în minte. Se întreba de ce prezenţa lui Errol îi cauzase un sentiment de neplăcere, aproape de dezgust? De ce îi fusese atât de dezagreabil să i-l prezinte lui Guy? Din fericire, acesta din urmă nu mai întârziase mult. Ar fi dat oricât să nu se mai ducă la bal! Cu toate acestea, întrevederea cu Guy îi lăsase câteva regrete. Se simţea dezamăgită: Guy revenise, pregătit de această dată să-i ofere prietenia sa după o luptă grea cu el însuşi. Şi totuşi, se părea că între ei se lăsase o barieră de netrecut. Guy vorbea cu entuziasm despre adevăruri morale care pentru ea erau cuvinte goale! la el nu era o chestie de

snobism. Cum de reuşea să găsească acele semnificaţii profunde în textele din biblie? Şi asta era cu atât mai inexplicabil cu cât, după cum îşi amintea lady Elaine, interesul lui faţă de aceste lucruri nu se manifestase deloc anul trecut. Acelaşi Guy, care asista la slujba duminicală din obligaţie familială, întreţinea acum raporturi intime cu Dumnezeu! Ar fi găsit ridicolă această atitudine la oricare altul decât el; dar schimbarea profundă de care Guy dădea dovadă, o tulbura. Montague şi-ar fi bătut joc, cu siguranţă, de el, dacă l-ar vi văzut subliniind pentru Elaine, pasaje întregi din biblie. Şi gândul că Errol ar fi putut râde pe socoteala lui Guy îi provocă o neplăcere insuportabilă. Dar figura lui Muriel, din fericire, îi creă o nouă preocupare.

În timp ce Elaine se îmbrăca pentru bal. Muriel se aşeză pe un fotoliu şi o atmosferă de calm şi fericire părea că se degajă din fiinţa ei. Cînd camerista se retrase, Elaine începu:

— După expresia feţei tale din momentul în care traversai peluza, pariez că Cyril a făcut pace! Iubita mea, cât sunt de fericită! adăugă ea surâzând.

La care Muriel răspunse puţin maliţios:

— Încă nu ştiu dacă am reînnodat firul vechii noastre prietenii sau dacă, dimpotrivă, construim una nouă. Oricum, trebuie să perseverăm, Cyril mi-a făcut cunoscută dorinţa lui...

— Dar neînţelegerea aceea a fost lămurită!

— Cyril n-a făcut nici o aluzie la trecut şi eu l-am imitat. Dacă stau bine să mă gândesc,

întreaga mea conduită a fost dictată de propria-mi vanitate. Aşa că, de această dată am lăsat mândria deoparte. Sunt pregătită să reiau prietenia de acolo de unde era ea când s-a produs criza. Sunt hotărâtă nu numai să iert, ba chiar să şi uit! Cu toată rana orgoliului meu, în timpul acestor ani lungi de singurătate şi tristeţe, nu m-am putut împiedica să-l iubesc. Acum, când l-am reîntâlnit, mi-am dat seama cu adevărat de profunzimea iubirii ce i-o port... Oricare ar fi cauza rupturii noastre, această dragoste nu se va schimba!

Elaine îşi privi prietena cu duioşie şi-i spuse:

— Dar el? Muriel?

— Poate că atunci nu m-a iubit atât de mult pe cât credeam. Sau poate că scena cu tatăl meu a fost deajuns să-i distrugă dragostea. Bărbaţii nu au aceeaşi sensibilitate ca a femeilor; oare pot chiar cu atâta uşurinţă să-şi smulgă din inimă dragostea care le-a provocat suferinţă? În orice caz, astăzi nu mai este îndrăgostit de mine, Elaine... Doreşte, pur şi simplu, să reluăm relaţiile. Crezi că într-o zi dragostea ve renaşte din cenuşă? cine o poate şti!

Şi lacrimile scăldară faţa tinerei fete.

— Cât de proastă sunt! reluă ea. Am simţit o adevărată încântare găsindu-mă din nou alături de el... Dar să-l văd atât de schimbat, atât de rece, asta mă face să sufăr!

Elaine îşi îmbrăţişă cu duioşie prietena şi coborî în hol pentru a-l întâlni pe Montague care devenise nerăbdător.

XXV

EVANTAIUL

În seara aceea, după cină, Gertrude se aşezase în faţa pianului în vreme ce doamna Mervyn tricota de zor; profitând de aceste activităţi, Guy ieşi din salon fără să fie observat. Nu voia decât să facă un simplu tur prin grădină; dar luna plină, de o frumuseţe de vis, îi schimbă fără să-şi dea seama intenţiile şi coborî aleea centrală ieşind în drum.

Simţea nevoia să fie singur şi să reflecteze netulburat de nimeni. Nici n-ar fi putut găsi un calm mai perfect; pe drumul luminat de lună, umbra sa prelungă îi aluneca înainte. Curând depăşi şi ultima casă a satului şi o luă pe o potecă nisipoasă. După un scurt ocol, ieşi din nou la drumul tăcut. Luna plină care plutea în înaltul cerului, răspândea o lumină lividă, dând peisajului o tentă de fantastic; în spatele unei bariere, un cal bătrân, de o albeaţă spectrală stătea nemişcat privindu-l fix pe Guy care, liniştit, trecu mai departe. În timp ce mergea, tânărul îşi repeta: „O iubesc! Sigur că da, şi o voi

iubi mereu!... Dar acum, această iubire nu mai este o suferinţă de neînvins. Ideea că-i pot fi de folos mă susţine şi-mi dă aripi; nu ştiu în ce mod prietenia mea îi poate veni în ajutor, dar ea mi-a spus că aşa este şi o cred... N-o voi mai deranja niciodată cu declaraţiile mele de dragoste. Ea îşi doreşte prietenia mea, şi i-o voi da; spune că prezenţa mea îi dă puteri noi... A ei mă umple de bucurie! Elaine este înzestrată cu toate calităţile... Oh, Doamne, fă-mă să fiu demn de ea!".

După ce străbătu cam doi kilometri, Guy o luă înapoi. Mergea acum de-a lungul unui câmp ce se învecina cu gardul de zăbrele de la „Turnuri" când un zgomot neaşteptat de roţi ce se apropia în viteză rupse tăcerea. Câteva momente mai târziu, un cupeu tras de doi cai murgi apăru pe drum... Guy se retrase repede şi se ascunse în spatele unui tufiş. Când trăsura ajunse în dreptul său, la un ordin venit dinăuntrul, vizitiul trase de hăţuri şi opri pe marginea drumului,valetul sări de pe capră şi veni în dreptul portierei.

Guy auzi cu claritate dialogul care se desfăşura:

— Jameson! spuse Montague cu voce tare, stăpâna ta a uitat acasă evantaiul, trebuie să ne întoarcem să-l căutăm.

— Cer iertare domnului, răspunse servitorul: Am văzut evantaiul în mâna doamnei în momentul în care s-a urcat în trăsură.

Lady Elaine răspunse ceva, dar Guy nu auzi.

— Nu-l văd nicăieri, spuse Montague, dar poate că e aruncat printre perne.

Sări repede afară din trăsură şi începu să caute în fundul trăsurii. După câteva încercări nereuşite, strigă nerăbdător:

— Este prea întuneric şi nu văd nimic!

Guy auzi râsul uşor al lady-ei Elaine, care de această dată se aplecă în afara portierei pentru a-i răspunde:

— De ce te agiţi pentru atât de puţin, Errol? Pot să mă lipsesc de el foarte bine, nu are nici o importanţă.

— Ba dimpotrivă, răspunse Errol, ţin să fii văzută cu evantaiul pe care chiar eu ţi l-am ales. Nu are asemănare în tot balul... Să ne întoarcem!

— Sunt sigur, insistă respectuos Jameson, că milady avea evantaiul în mână în momentul plecării.

— Ei bine! Elaine! vrei să cobori din trăsură ca Jameson să poată căuta mai comod?

— E plictisitor, Errol! spuse nerăbdătoare Elaine. Urcă, te rog, şi să ne continuăm drumul.

Văzând că Montague rămâne nemişcat în faţa portierei, cu mâna întinsă, lady Elaine cedă şi coborî râzând.

De la postul său de observaţie, Guy distinse silueta fermecătoare detaşându-se, albă, pe fondul întunecat al trăsurii... Guy îşi simţi inima bătând atât de puternic încât instinctiv făcu câţiva paşi înapoi de parcă ar fi putut fi auzit!

— Hai! spuse Montague valetului, ridică cuverturile şi încearcă să găseşti evantaiul.

În timp ce Errol dădea ordine servitorului, Elaine făcu repede un pas înapoi şi aruncă cu mâna stângă un obiect, în şanţul care mărginea

drumul. Guy, aşezat chiar în faţa ei, surprinse gestul tinerei femei. Vântul proaspăt al nopţii flutură părul de aur al lady-ei Elaine... Montague aşează mai bine marginile capei albe pe umerii femeii şi, aplecându-se spre ea, îi şopti:

— Ai răbdare, dragă! Pentru nimic pe lume n-aş vrea să fii lipsită de evantaiul tău în această seară. Mai multe doamne din Kenneth m-au văzut cumpărându-l şi sunt sigur că ard cu toate de nerăbdare să vadă cui îi era destinat; vor avea imediat această satisfacţie şi nu se vor mai mira de ce, pentru mine, nu mai există o altă femeie.

Montague îi vorbea atât de aproape încât una din buclele Elainei îi atingea faţa. Mânioasă făcu un pas înapoi.

Cu pumnii încleştaţi, Guy, în ciuda dorinţei sale, nu se putea retrage de teamă să nu-şi trădeze prezenţa.

— Eşti ridicol, spuse ea. Prefer să mă lipsesc de evantai decât să mai rămân aici.

— Sunt sigur că dacă tânărul tău erou de roman ţi-ar fi făcut cadou un evantai japonez de doi bani, i-ai fi purtat mai bine de grijă.

Elaine îi răspunse râzând:

— Potoleşte-ţi imaginaţia, Errol! Tânărul meu erou, aşa cum tu îl numeşti,nu mă plictiseşte cu cadouri şi linguşeli... Să plecăm!... Sunt la capătul răbdării.

— Ei bine! spuse Montague intorcându-se spre servitor, l-ai găsit până la urmă?

— Nu văd nimic! răspunse acesta pe un ton descurajat.

— Nici nu mă îndoiam! exclamă exasperat Montague. Ne-ai făcut să ne pierdem timpul degeaba! Urcă, Elaine! Ne întoarcem.

— Dacă ne întoarcem, replică Elaine cu hotărâre, rămân acasă.

— Atunci îl trimit pe servitor să-l caute; se va întoarce călare.

— Fă cum vrei! Dar, te rog, dă ordinele fără să te enervezi!

Montague se întoarse spre servitor şi-i spuse:

— Întoarce-te la „Turnuri" cât poţi de repede; evantaiul trebuie că a fost uitat pe masa din salon. Încă de cum intri pe poartă, cere să ţi se înşeueze un cal şi, dacă nu pierzi nici o secundă, ne vei ajunge cât vom fi încă pe drum.

Montague urcă alături de lady Elaine şi trăsura porni imediat.

Rămas singur pe drum, valetul murmură printre dinţi câteva înjurături la adresa lui Montague şi se îndreptă spre „Turnuri"

Drumul pustiu rămase din nou într-o tăcere profundă.

Guy ieşi din întuneric întorcând privirile în direcţia în care dispăruse trăsura... Avu senzaţia că visase, într-atât de repede se derulase întreaga scenă! Se întreba dacă într-adevăr, cu câteva momente mai înainte, Elaine se aflase acolo, pe drum, în rochia de bal?

Deodată îşi aminti gestul ei... Coborî în şanţ şi căută obiectul pe care-l aruncase. Curând descoperi în iarbă un evantai fermecător, din pene de struţ,montat pe tije de fildeş încrustate cu aur. Aşadar, Elaine preferase să sacrifice acest obiect de artă decât să se afişeze ca aleasa lui

Ferol Montague! Şi Guy avu un suspin de uşurare. Cu toate acestea, situaţia nu-i părea prea clară. Reflectă în timp ce ţinea în mână evantaiul. Fără îndoială că Elaine se debarasase de el, dar îi aparţinuse, totuşi. Acceptase acest dar din partea lui Montague, şi poate că la început îi şi plăcuse. Poate că pentru un moment chiar agrease să fie curtată de un asemenea strălucitor cavaler. La originea relaţiilor lor, Guy crezu că poate ghici sufletul Elainei: credea că-i poate ghici gândurile aşa cum privirea străpunge cristalul; i se părea înzestrată cu simplitatea sufletului unui copil sau a unei sfinte. De câte ori nu-şi evocase scena când capul Elainei se sprijinea molatec pe spătarul înalt al băncii de stejar, la biserică! dar de la întoarcerea sa, în discuţiile avute cu ea, fusese impresionat de amărăciunea tonului pe care-l folosea. Înţelegea acum că inima unei femei este mult mai complexă decât credea. Ghicea acum că influenţe contradictorii, gânduri confuze, dorinţe opuse, poate acestea luptau continu în trupul şi mintea unei femei. Anul trecut o iubise pe Elaine cu iubirea unui adolescent, un fel de veneraţie oarbă. Astăzi o iubea cu o iubire matură, cu toată forţa sa de bărbat; dorea s-o înţeleagă mai bine pentru a o ajuta şi a o proteja la nevoie. Presimţea că este ameninţată de o primejdie, dar nu-şi putea explica natura acesteia... Deodată strânse evantaiul în mâini şi-l rupse în două... Scrâşnetul sec produs de ruperea tijelor de fildeş îi produse o descărcare nervoasă... Aruncă rămăşiţele evantaiului în şanţ şi se întoarse acasă cu paşi repezi.

XXVI

MORTUL VORBEŞTE

Se scurseseră trei săptămâni de la balul pe care îl dăduse lady Kemp. Montague petrecuse un week-end la „Turnuri" şi Guy se arătase foarte asiduu. Prezenţa lui Muriel acolo, îi uşura tânărului vizitele. De altfel, Elaine mai avea un motiv în plus să se bucure de prezenţa tinerei sale prietene: de câtva timp, sănătatea sa, care niciodată nu fusese destul de puternică, cedase acum, şi se vedea obligată să petreacă mai multe ore pe zi întinsă pe pat.

Într-o după-amiază, după masa de prânz, lady Elaine urcă în camera sa şi, culcată pe pat, începu să reflecteze la evenimentele din ultimele săptămâni. Sub ochii săi se produsese o transformare completă: Muriel părea din zi în zi mai fericită, în vreme ce ea devenea din ce în ce mai tristă şi mai descurajată. Elaine suferea nu numai de o oboseală puternică pe care, în unele momente, nu reuşea s-o depăşească, dar totodată şi de o epuizare morală provocată de un conflict intern.

Îşi aminti de plăcerea pe care i-o provocase prima vizită a lui Errol Montague. Atunci nu ştia că o va plăti scump. Şi, într-adevăr, domnul Monk nu întârzie să ia ca pretext asiduităţile lui Montague şi să-şi supună soţia la noi sâcâieli, şi atunci când se îmbăta îi făcea scene groaznice. Câteodată lady Elaine se întreba ce motive ascunse avusese soţul său de-l atrăsese pe Montague la „Turnuri"? Poate că avea plăcerea perversă de a o pune în faţa fostului ei logodnic pentru a-i redeştepta regretele? În realitate, Elaine nu-l mai iubea pe Montague, dar îi făcea plăcere să-i primească complimentele. Totuşi,uneori îşi dorea ca Montague să nu fi venit niciodată la „Turnuri". Şi într-adevăr, nu numai furiile lui Monk făceau aceste vizite de nedorit, dar de câteva zile un motiv mai grav se ivise în favoarea suprimării lor. Întoarcerea lui Guy fusese pentru Elaine o mare bucurie. Dar pe măsură ce prietenia lor încrezătoare se mărea, aceasta simţea o sfâşiere morală, ca şi când două tendinţe ale naturii sale intrau în conflict. Prezenţa lui Guy părea că trezeşte în ea sentimentele cele mai nobile şi chiar calităţi pe care nu şi le bănuia: îi revenise interesul pentru viaţă şi se simţea hotărîtă să-şi pună în valoare resursele de energie. Când se afla împreună cu Guy, se simţea fericită, dar o dată lipsită de influenţa lui cădea într-o descurajare adâncă... Şi atunci gândurile i se întorceau la Montague, imediat simţindu-se ruşinată în fondul său intim de această slăbiciune şi pentru nimic în lume n-ar fi vrut ca Guy să afle. O dată chiar se

surprinsese regretând că acesta nu lăsa să se vadă în atitudinea lui puţin mai multă înflăcărare şi tandreţe de care Montague făcea mare risipă faţă de ea; îşi aminti cu emoţie seara în care Guy îi sărutase mâna murmurând: „Vă iubesc!". Aceste gânduri dormitau în cel mai ascuns colţişor din ea, şi ori de câte ori îşi dădea seama de existenţa lor, încerca să le înăbuşe; se întărise în voinţa ei de a rămâne loială: şi Guy îşi înăbuşise pasiunea; se întorsese totuşi lângă ea şi-i oferise prietenia lui... Nu, nu, nu va lăsa ca nici un sentiment de tandreţe pentru el să-i cuprindă inima! cel mult, putea ca din când în când să se sprijine pe el ca pe o soră, deoarece înţelepciunea înnăscută a acestuia îi dădea deseori impresia că este mult mai în vârstă decât ea... Elaine scoase un suspin şi rezumă situaţia în forul său intim: „Nu trebuie cu nici un preţ să mă abandonez înclinaţiei mele pentru Guy, iar pe de altă parte, nici să nu-mi permit nici cea mai mică slăbiciune în a încuraja dragostea lui Montague... Mă văd deci condamnată să-mi urmez viaţa şi forţele în a mă împotrivi înclinaţiilor mele şi alor celorlalţi! dar deja simt o oboseală psihică ucigătoare!"

Dinspre grădină nu se auzea nici un zgomot: la orele când căldura era sufocantă, până şi păsărelele amuţeau; zumzetul albinelor care zburau printre tufişurile şi florile din jurul casei abia se auzea. Puţin mai târziu, un vânt uşor mişcă storul. Elaine vedea acum trecându-i prin faţa ochilor viaţa ei trecută. Ar fi putut ea oare, dând dovadă de mai multă clarviziune, să tragă foloase de pe urma evenimentelor? Lor le revenea

putea lor de responsabilitate din nefericirile succesive?... Nu! în realitate destinul se arătase neîndurător cu ea.

Făcu un efort să-şi alunge spaima care o sufoca. Scoase din corsaj un medalion de aur pe care-l purta atârnat la gât, îl deschise şi privi timp îndelungat o mică buclă de păr blond care se afla acolo. Se gândi: „Copilul meu ar fi avut astăzi opt ani; ar fi fost un băieţel neastâmpărat şi gălăgios... M-aş fi distrat să-i zbârlesc buclele numai pentru plăcerea de a i le aranja la loc. Ar fi fost totul pentru mine, iar eu aş fi fost pentru el întreg universul. Micuţul meu! Micuţul meu!... Cum ar putea o mamă să se plângă de soarta sa atunci când are un copil pe care îl iubeşte şi care, la cel mai mic necaz i se ascunde în braţe?".

Elaine îşi dădea seama că în timpul din urmă se gândise foarte rar la acest fiu care, timp de ani de zile îi umpluse inima cu amintiri dureroase. Dragostea pe care i-o arătase până atunci, să fi fost ea îndepărtată de valul pasiunii? Sărută medalionul de mai multe ori şi lacrimi mari începu să-i curgă pe obraji. Cu toate acestea, amintirea trecutului, amintire dureroasă, îi produse un fel de linişte...

Auzi câteva bătăi uşoare în uşă; Elaine îşi şterse lacrimile şi găsi curajul s-o întâmpine pe Muriel cu surâsul ei obişnuit.

— Sper că n-ai avut nevoie de mine până acum, Elaine? întrebă tânăra fată intrând în cameră. Am fost atât de ocupată că nici nu mi-am dat seama când a trecut timpul.

— Atât de ocupată, draga mea? Şi ce anume sarcină deosebită te-a făcut să-ţi uiţi prietena?

— Aş fi vrut să termin de cercetat hârtiile tatălui meu. Mama m-a pus să-i promit că nu voi distruge nimic până când nu le voi cerceta pe toate. Până acum n-am găsit nimic important; e vorba de scrisori vechi, de afaceri, clasate cu mare metodă, legate şi etichetate. Nu mi-a mai rămas de verificat decât trei pachete!

— Ce muncă distractivă! spuse Elaine... Mi-e teamă că în locul tău aş fi aruncat de mult la coş toate aceste hârtii.

Dar Muriel dădu din cap spunând:

Sunt legată de promisiunea făcută şi mi-e ruşine că n-am procedat la acest inventar cu mai mult timp în urmă. Cred că de asta se fac vinovate plimbările mele lungi cu Cyril, partidele de tenis de la Mervyn Hall, pasiunea pentru lectură sau plăcerea de a discuta cu tine... şi timpul trece atât de repede aici.

Tot căutând să se scuze, Muriel nu putu să-şi oprească râsul voios. Elaine îşi privi cu plăcere mai tânăra prietenă: ce schimbare incredibilă se petrecuse cu ea în ultimele trei săptămâni!

— Dacă nu-ţi pot fi de folos acum, reluă Muriel, vreau să mă întorc la mine să-mi continui cercetarea.

— Foarte bine, draga mea! Şi aşteptându-ţi întoarcerea, voi rămâne culcată aici meditând la spiritul tău de sacrificiu care face ca egoismul meu să iasă în evidenţă. Vreau să sper că zelul tău nu te va face să uiţi că ceaiul se serveşte la ora cinci!

După-amiaza se apropia de sfârşit... Majordomul puse tava cu ceai pe masă şi coborând, bătu gongul pentru a anunţa ora gustării. Dar Muriel nu apăru.

„E ceva ciudat, gândi Elaine, ce a putut oare s-o reţină?“

După zece minute se sculă, urcă la etajul superior şi, ajunsă în faţa camerei lui Muriel, bătu la uşă... Nici un răspuns! Apăsă clanţa şi întredechise uşa.

— Muriel, draga mea! Pot intra?

Îi răspunse un suspin înnăbuşit... Elaine se apropie... Tânăra fată se afla aşezată la masă, cu faţa ascunsă în palme; lângă ea, pe masă, se găsea o scrisoare desfăcută... Elaine recunoscu imediat scrisul lui Muriel şi involuntar descifră primele cuvinte: „Dragul meu Cyril“; o altă scrisoare, pusă puţin mai departe, era adresată „Domnişoarei Bruce“; în mijlocul mesei, un plic de format mare, care conţinuse cele două scrisori, atrase atenţia Elainei; rândurile scrise cu caractere mari şi clare spunea următoarele: „Scrisori ale lui C.B. către Muriel şi de la Muriel către C.B. interceptate pentru binele prezent sau viitor al fiicei mele“.

O singură privire îi fu deajuns lady-ei Elaine pentru a înţelege totul: două inimi fuseseră despărţite cu brutalitate; două vieţi pline de promisiuni, cosite în primăvara lor! Fiecare din cei doi îndrăgostiţi erau convinşi că greşeala aparţine celuilalt şi, ca urmare, suferea o adevărată tortură. Toată această maşinaţie fusese opera unui bătrân ambiţios şi tiranic.

— Biata mea Muriel! murmură lady Elaine mângâind umărul prietenei sale... Trebuie să ai curaj! Totul se va aranja acum!

— Oh, Elaine! cât de mult trebuie să fi suferit el!... Să audă din gura mea acel cuvânt crud şi să nu primească nici o dezminţire. Dacă măcar i-aş fi putut da de înţeles printr-o privire că ceea ce spuneam, spuneam fiindcă eram constrânsă! A venit acasă la noi cu speranţa justificată în succesul demersului său... Pentru a suferi apoi o asemenea umilinţă! Avea cele mai îndreptăţite motive din lume să plece trântind uşa şi să încerce să nu mă mai revadă; cu toate acestea mi-a scris imediat! Iată-i scrisoarea... Poţi să-ţi imaginezi, Elaine, ce supliciu mi-a produs acum citirea ei! Mă implora să-l întâlnesc pentru ca măcar să-i spun adio!... Sunt sigură că a fost punctual la întâlnire şi m-a aşteptat, m-a aşteptat în zadar! „Oh, Cyril, Cyril, iartă-mă!“ exclamă ea ascunzându-şi faţa cu palmele.

Câteva momente domni tăcerea. La rândul ei, şi Elaine îşi imagină fazele acestei tragedii. „Nu, îşi spuse ea, nu va fi nici o tragedie deoarece deznodământul va fi fericit. Muriel s-a crezut trădată; a cunoscut singurătatea şi părăsirea, dar a reuşit să-şi păstreze puritatea inimii... Poate spera să-l recucerească pe Cyril!... Cât de fericită poate să fie mica Muriel dacă poate iubi pe cel ales de ea!...“ Elaine făcu un efort să depăşească propriile-i necazuri pentru a se bucura de viitorul prietenei sale.

— Ce întâmplare fericită, draga mea. Acum ai posibilitatea să arăţi acele scrisori lui Cyril!

Muriel îşi ridică fruntea şi-şi şterse ochii.

— Elaine, spuse ea pe un ton hotărât, Cyril nu mi-a vorbit despre dragoste. Nu suntem decât buni prieteni; nu pot să ştiu care-i sunt sentimentele de acum. Pe vremea când i-am scris această scrisoare eram o inimă tânără şi naivă; de ani de zile m- am obişnuit să-l consider o parte a vieţii mele... După toate câte s-au petrecut, îmi este imposibil să-i dau să citească scrisoarea asta de dragoste.

— În acest caz, pune-l la curent cu descoperirea făcută şi distruge scrisoarea ta.

— Am aceleaşi scrupule chiar şi numai să-i vorbesc; ne-am angajat amândoi într-o nouă viaţă în care prietenia nu trebuie să-şi tragă forţa decât din ea însăşi... Nu ar fi imposibil ca într-o bună zi această prietenie să se transforme în dragoste. Poate că Cyril va ajunge cu timpul să mă ceară în căsătorie; cu nici un chip n-aş vrea să mă servesc de trecut ca de o armă pentru a-l constrânge! Este chiar un miracol că am găsit în noi forţa necesară de a ne ierta reciproc aparenta greşeală. Ne preocupă acum numai simpatia care ne apropie, făcând abstracţie de trecut.

Chiar şi numai speranţa fericirii transfigurase figura lui Muriel. „La urma-urmei, gândi Elaine, tot răul spre bine. Cyril şi Muriel vor fi poate mai fericiţi ca urmare a tuturor acestor întâmplări prin care au trecut, cum poate n-ar fi fost dacă acestea n-ar fi avut loc". Deodată unul din pasajele din biblia pe care i-o arătase Guy îi reveni în minte: „Toate lucrurile merg spre bine

pentru cei care cred în Dumnezeu!". În cele din urmă răspunse:

— Cred că ai dreptate, Muriel.

După ce strânse scrisorile şi le băgă în sertar, fata îi răspunse:

— Ai o figură obosită, Elaine! După ceai putem face o plimbare pe lac? Ne-am bucura de o linişte desăvârşită. Nu mă simt în stare să joc tenis la Mervyn Hall; Cyril, Guy şi Béryl se pot lipsi o zi de mine! Numai lângă tine îmi pot găsi liniştea spiritului de care am nevoie.

XXVII

MEDALIONUL

Béryl şi Cyril jucau tenis: debutanta primea patruzeci de puncte avans; uneori, spre marea ei bucurie, reuşea să marcheze punctul care-i aducea ghemul; dar în general, serviciul fulgerător al lui Cyril şi returările pe care acesta le avea la voleul ei îi tăiau respiraţia.

— Când joc cu dumneata, Cyril, am impresia că sunt cuprinsă de un vârtej şi nu pot să ştiu dacă mai ies vie din joc! explică Béryl... Atenţie!... Îţi trimit o minge tăiată; va atinge linia şi nu o vei mai putea prinde... Cât de mândră aş fi dacă i-aş putea povesti lui Muriel că eu am câştigat setul!

Guy şi Bidge cutreierau peluza înapoia gardului de plasă de sârmă şi „lumânările" lui Béryl le dădea ocazia să alerge fără încetare după mingi. Deodată, spre marea mirare a lui Guy, acesta se auzi strigat cu o voce înceată.

Se întoarse şi o zări pe Muriel care se afla înapoia gardului viu ce mărginea aleea centrală. Cum fu lângă ea, Muriel murmură:

— Biata de Elaine are un acces de disperare şi nu reuşesc să o calmez. Mi-e teamă să nu fie mai rău. Dacă ai veni s-o vezi puţin, cred că i-ar prinde bine. Vom merge împreună şi pe drum îţi voi povesti ce s-a întâmplat. Am trecut prin clipe înfricoşătoare şi ar fi pentru mine o adevărată uşurare să-ţi povestesc totul.

Odată ieşiţi din curte,Muriel îşi începu povestirea:

— În dimineaţa asta, Elaine părea tristă şi obosită. I-am propus să facem o plimbare cu barca pe lac. Am coborât la debarcader şi eram pe punctul să ne suim în barcă, dar tocmai atunci domnul Monk apăru pe neaşteptate. Insistă să meargă împreună cu noi şi apucă vâslele. Eu m-am aşezat la cârmă şi Elaine s-a instalat pe bancheta din centru,cu spatele la soţul ei. S-a aplecat peste bordul bărcii şi ţinea mâna în apă. Când am ajuns în partea cea mai adâncă a lacului, Monk lăsă jos vâslele şi aplecându-se înainte murmură câteva cuvinte la urechea Elainei: aceasta purta o bluză de mătase... un lănţişor de aur care se vedea din răscroiala acesteia atrăsese atenţia lui Monk... Cu o mişcare rapidă i-a tras fermoarul şi a apucat un medalion de aur pe care Elaine îl purta mereu asupra ei. Biata femeie a scos un strigăt şi a încercat să îl recupereze; dar cu o mână a ţinut-o la distanţă în vreme ce cealaltă a apăsat resortul... medalionul s-a deschis... Cu un rânjet grosolan i-a spus: „Ei bine, milady! Cu ramă de diamante! Cred că este o comoară de preţ!... Îl porţi mereu la inimă? Dacă ar fi fost o şuviţă neagră ai fi

putut cel puţin pretinde că ai tăiat-o în timp ce dormeam!".

Elaine se afla cuprinsă de o agitaţie înfricoşătoare. Nu putea vorbi şi întindea mâinile cu un gest de implorare.

Monk continuă: „Văd că ţi-e deosebit de preţios. Dar mă întreb de ce, atâta timp cât ai la dispoziţie preţiosul cap, chiar te mulţumeşti numai cu rămăşiţele?... Cum, vrei să ţi-l înapoiez, draga mea? Asta înseamnă să ceri prea mult! de altfel, poţi să-ţi procuri cu uşurinţă o nouă provizie din părul ăsta!".

Închise brusc medalionul şi înainte ca să pot interveni, îl aruncă în apă:

„Oh! cum ai putut face aşa ceva! nu m-am stăpânit eu. Bucla era din părul băieţelului ei!".

Faţa lui Monk se descompuse dintr-o dată; dar după câteva clipe spuse:

„Haida-de! Spui poveşti! Chiar mă crezi un naiv, domnişoară Bruce?".

Îmi imaginez că-şi închipuia cu adevărat că nu îl mint. Fără să o mărturisească, regreta gestul. Se aplecă peste bord şi încercă să cerceteze fundul lacului. Apa este foarte limpede în acel loc, şi o clipă mi se păru că văd bijuteria... nu era decât o iluzie. Elaine rămase nemişcată, ca împietrită; dar când Monk apucă vâslele pentru a ne îndepărta de acolo, se ridică dintr-o dată şi s-ar fi aruncat în apă dacă Monk n-ar fi reţinut-o. O ţinea cu o mână în timp ce cu cealaltă încerca să vâslească... rezultatul a fost că am făcut mai multe cercuri pe lac... În cele din urmă mi- a cerut să apuc cealaltă vâslă; numai aşa am putut

să ne îndreptăm spre mal. Întoarcerea aceasta a fost înfricoşătoare, Guy! Parcă mi-e teamă să-ţi povestesc scena; Elaine părea nebună de furie şi disperare; încercă să se smulgă şi muşcă până la sânge mâna soţului ei... Acesta deveni livid şi îl cuprinse turbarea. Nu a izbucnit în strigăte, ci într-un râs sardonic. Se pierdu în aluzii injurioase, fără a cruţa chiar şi copilul mort. În tot acest timp, Elaine rămăsese insensibilă, dar expresia feţei sale te înspăimânta! Biata, biata Elaine!

Ajunşi pe mal, n-am vrut s-o las singură şi am însoţit-o până în casă. Am obligat-o să se culce şi am stat lângă ea până când am auzit trăsura lui Monk ieşind din parc.

Guy îşi strânse pumnii şi furia îi apăru pe faţă.

— Calmează-te! exclamă Muriel înfricoşată; n-ar fi trebuit să-ţi povestesc toate aceste amănunte; dar Elaine spune mereu că prezenţa ta îi face atât de bine!... Speram că poate vei accepta să vii s-o vezi.

Cu o voce pe care încercă să şi-o stăpânească, Guy răspunse:

— Ai făcut foarte bine că mi-ai spus totul!

Deodată apucă mâinile tinerei fete şi privind-o cu un aer tulburat, întrebă:

— Oh, Muriel! Ce-ar trebuie să fac?... ce pot face eu?

Muriel nu-l văzuse niciodată până atunci într-o asemenea stare de tensiune şi fu extrem de surprinsă. Când acesta îşi regăsi calmul, spuse pe un ton liniştit:

— Să vedem, îţi mai aminteşti locul în care a fost aruncat medalionul?

— Da! Prova bărcii tocmai trecea prin dreptul geamandurii de care-ţi ancorezi tu de obicei luntrea cu care pescuieşti.

— În faţa salciei plângătoare?

— Exact...

— Ascultă! exclamă el pe un ton surescitat, dacă plecăm chiar acum, putem ajunge înainte de apusul soarelui. Costumul meu de baie se află în hambarul bărcilor. Vom lua o barcă şi mă vei conduce cu aproximaţie în locul în care a fost aruncat medalionul, cred că-l pot regăsi.

— Oh, Guy! ce minunat ar fi!

Se grăbiră spre lac; Muriel dezlegă o barcă în timp ce Guy se schimba în hangar. Când fu gata, sări şi el în barcă şi Muriel, vâslind puternic, o aduse cu prova pe geamandură.

— Acesta-i exact locul în care ne aflam, declară ea aplecându-se deasupra apei.

Guy îşi calculă cu grija elanul şi plonjă... Muriel putu să distingă silueta albă a înotătorului detaşându-se pe fondul întunecat al lacului. Dar imediat apa se tulbură... După un timp destul de lung, Guy urcă la suprafaţă.

— Nimic... spuse el frecându-şi ochii... Din fericire stratul de nămol nu-i prea gros... dar s-a tulburat apa când am început să caut şi acum sunt nevoit să mă bizui numai pe pipăit.

După ce-şi recăpătă suflul, plonjă din nou... Muriel începu să se neliniştească nemaivăzându-l apărând... dar până la urmă ieşi la suprafaţă.

— Ai stat prea mult sub apă! îi spuse ea.

— La şcoală eram campionul scufundătorilor, îi explică tânărul, cel mai greu este să te menţii pe fundul apei... Dar de această dată am reuşit să mă agăţ cu o mână de alge, nemai rămânându-mi decât una pentru a căuta prin nămol.

Răsuflă adânc de mai multe ori şi se scufundă din nou.

Pe măsură ce secundele se scurgeau, Muriel privea cu spaimă suprafaţa liniştită a apei. Tremura la gândul că Guy nu va mai ieşi. Oricum, micul medalion nu merita un risc atât de mare! În cele din urmă apăru şi Guy; era palid şi respiraţia îi era sacadată. Fără să rostească nici un cuvânt, se sprijini cu o mână de bordul bărcii în timp ce cu cealaltă îţi ştergea faţa.

— Guy! îl imploră Muriel, nu mai sta atât de mult sub apă... dacă ai păţi ceva, nu-ţi pot veni în ajutor! Chiar şi Elaine ţi-ar interzice să-ţi rişti viaţa pentru acest medalion.

— Nu-i nici un pericol, răspunse el râzând; poate că rămân câteva secunde mai mult decât pot rezista. Trebuie să găsesc neapărat medalionul la care lady Elaine ţine atât de mult!

Guy nu se lăsă descurajat. Plonjă de nenumărate ori... Acum, mâna care se sprijinea de bordul bărcii devenise vânătă şi dinţii îi clănţăneau. Soarele apusese şi se simţea o briză răcoroasă. Şi totuşi, în ciuda rugăminţilor lui Muriel, nu voi să renunţe la cercetările sale... Când, în urma unei scufundări care lui Muriel i se păru deosebit de lungă, reveni la suprafaţă, faţa-i lividă era luminată de un surâs obosit.

— L-am găsit!... murmură el cu o voce gâfâită.

Întinse spre Muriel pumnul încleştat din care se scurgea apă şi mâl.

— Ia-l cu grijă, Muriel, murmură el sfârşit.

Muriel desfăcu cu greutate degetele înţepenite şi apucă medalionul.

— Oh, Guy! spuse fata. Cât de fericită sunt!

Epuizat de acest ultim efort, tânărul, cu capul sprijinit de braţe şi cu ochii închişi, se agăţă de pupa bărcii. După câteva clipe reuşi să spună:

— Nu mă simt în stare să mă urc în barcă nici să înot până la mal... Vâsleşte tu şi eu rămân agăţat de barcă.

Când ajunseră la debarcader, Guy reuşi cu greu să iasă din apă. Se simţea complet zăpăcit şi de abia reuşea să se ţină pe picioare.

— Du-i lady-ei Elaine medalionul, murmură el.

— Nu, tu trebuie să i-l duci. Îmbracă-te! Mă duc înainte şi când vei ajunge la „Turnuri“ vei găsi un ceai fierbinte.

XXVIII

SECRETUL LADY-EI ELAINE

O jumătate de oră mai târziu,revenit la forma sa obişnuită datorită ceaiurilor pregătite de Muriel, Guy bătu la uşa micului salon în care se afla lady Elaine.

— Nu sunt în stare să primesc pe nimeni, se auzi vocea slabă a acesteia. Nu mă deranjaţi, vă rog.

— Eu sunt! lady Elaine...

— Tu?... Tu eşti Guy? Intră! Intră!

Lady Elaine se afla întinsă pe un şezlong... Paloarea ca de mort şi ochii cerniţi îl impresionară pe tânăr.

— Guy!... Mă simt foarte bolnavă... bolnavă de nefericire!

Acesta se apropie şi-i murmură la ureche:

— Ţi-am adus ceva care-ţi va face bine.

Vorbindu-i, apucă mâna tinerei şi-i strecură micul medalion... De cum îl atinse, Elaine îl recunoscu şi-l strânse convulsiv. Sângele îi urcă în obraji şi sprijinindu-şi fruntea de perne, duse

bijuteria la buze. Suspine puternice îi scuturau întreaga făptură.

— Încearcă să te faci bine, o imploră Guy punându-i cu blândeţe mâna pe umăr... Fără să deschidă ochii, Elaine caută mâna tânărului şi, ţinând-o strâns, murmură:

— Nu-mi mai rămăsese decât această amintire de la copilul meu... o amintire preţioasă pentru mine...O credeam dispărută pentru totdeauna! Cum ţi-aş putea mulţumi?

Se întoarse spre Guy şi-i surâse.

— Da, continuă ea, mi-ai redat viaţa... Rămâi lângă mine! vreau să ştiu cum ai reuşit să recuperezi medalionul. Pe urmă îţi voi povesti de ce mă simt atât de mult legată de această amintire. Îţi voi face o mărturisire pe care n-am mai făcut-o nimănui. Când tocmai băteai la uşă, îmi aminteam acele ore dureroase ale vieţii mele; aş fi mult mai liniştită dacă vei împărţi cu mine această nefericire.

Guy luă un taburet şi se aşeză lângă şezlong, povestindu-i pe îndelete căutările sale din lac.

— Şi acum, adăugă el, spune-mi de ce acest medalion e atât de preţios pentru tine.

Elaine apăsă pe resort şi-i întinse bijuteria deschisă.

— Este o buclă din părul copilului meu, explică ea. Poate că nu ştii, şi sunt sigură de asta, că am avut un fiu?

— Nu, răspunse Guy privind emoţionat bucla blondă.

Tăcut, îi înapoie medalionul. Elaine şi-l aşeză p genunchi şi nu-l scăpă din priviri tot timpul cât vorbi.

La începutul povestirii sale, vocea Elainei era atât de slabă încât, pentru a o înţelege, Guy trebui să se aplece înspre ea.

— Eram măritată de un an şi jumătate când copilul a venit pe lume. Nu-mi doream copii; nu aveam decât optsprezece ani şi nu aveam nici o vocaţie de mamă. Chiar dacă mă vei judeca cu asprime, trebuie să-ţi mărturisesc că la început eram indiferentă faţă de copil; deja suferisem enorm şi inima-mi era amorţită. După naştere mult timp am fost cuprinsă de slăbiciune şi copilul aproape că mă înnebunea când plângea în camera mea; o strigam atunci pe doică şi-i spuneam: „Doică, ia-l de aici, ia-l imediat!"

Rămase tăcută câteva clipe pentru a-şi aduna amintirile.

— Când mi-am reluat viaţa obişnuită, ceream bebeluşul să fie adus în salon în fiecare după amiază. Nu doream cu adevărat să-l am lângă mine, dar mă temeam ca nu cumva servitorii să remarce indiferenţa mea. La ora când se servea ceaiul, doica mi-l aducea şi mi-l aşeza pe genunchi; după un sfert de oră, venea şi-l lua. Copilul era foarte liniştit şi, atunci când eram absorbită de lectura vreunei cărţi, nu mă deranja deloc.

Într-o după amiază, doica, aducându-mi-l, remarcă faptul că în acea zi împlinea trei luni; l-am privit mai atentă şi am observat că ochii săi mari, albaştri, erau fixaţi în ai mei; tocmai îmi surâdea... Am continuat să citesc, dar vag aveam impresia că bebeluşul mă cerceta.

La ora obişnuită, doica îl luă în braţe şi-l duse cu ea... În timp ce traversa salonul, micuţul întoarse capul spre mine... şi expresia ochilor săi mă tulbură atât de mult... Înainte ca doica să ajungă la uşă am chemat-o şi i-am cerut să-mi mai lase copilul câteva minute; păru surprinsă dar se conformă dorinţei mele.

După ce doica a ieşit, m-am aplecat asupra copilului şi am murmurat: „Micuţul meu, micuţul meu bebeluş, de ce mă priveşti aşa? Ştii că sunt mama ta? Deci, mă iubeşti?..." Cu ochii fixaţi pe mine, încă îmi surâdea... După care întinse mânuţa... Mi-am apropiat faţa şi palma sa mică mi-a atins uşor obrazul... Atunci am izbucnit în suspine; plângeam ca un copil. O bucurie de nedescris îmi inundase inima: În sfârşit puteam iubi şi eu pe cineva, aveam şi eu o fiinţă numai a mea, fiul meu!

De această dată l-am dus chiar eu în camera sa. Am stat de faţă în timp ce doicile îi schimbau scutecele. Îmi amintesc şi acum mirarea celor două femei văzându-mă că îngenunghez lângă pat pentru a săruta picioruşele roz ale micului meu băieţel.

Din acea zi, el a fost alinarea mea; m-am dedicat aproape în întregime lui; am învăţat să-l spăl şi să-l înfăşş; i-am împletit cămăşuţe şi ciorăpei; când eram în salon, îi cântam la pian arii vesele. Eram fericită, fericită că-mi iubesc copilul şi că sunt iubită de el!

Se opri din nou şi închise medalionul ţinându-l strâns în mână ca şi când i-ar fi fost teamă să nu-l piardă! după care continuă:

— În acea vreme soţul meu era deputat. Locuiam la una din proprietăţile sale din nordul Angliei, proprietate care făcea parte din circumscripţia sa electorală. Dorea foarte mult să locuim o parte a sezonului la Londra. În acest scop, închirie o casă fără ca măcar să mă consulte. După ce făcu toate pregătirile, mă anunţă că vom pleca spre capitală la sfârşitul săptămânii. „Dar, spusei eu, nu pot duce la Londra un copil de şase luni, mai ales în acest sezon al anului! — Nici nu am de gând să ţi-o cer, replică el. — Dar nici nu-l pot lăsa aici! (Numai la acest gând simţeam cum mi se opreşte inima...) Nu, repetai eu, nu pot, nu vreau să-l părăsesc!“ Dar soţul meu se mulţumi să-mi răspundă: „mă vei însoţi şi fiul tău va rămâne la «Turnuri»; are două doici care-l îngrijesc şi nu au nevoie de tine! Te rog să nu-mi joci comedia mamei îngrijorate! Să fii gata până vineri“.

În ziua fixată am plecat lăsându-mi copilul pe mâinile unei doici angajate de curând, şi, timp de două luni, am fost despărţită de el; soţul meu refuza cu încăpăţânare să lipsesc chiar şi pentru o noapte! cât de chinuitoare mi-a fost această interdicţie! serile, mai ales, teama devenea de nesuportat.

În cele din urmă ne-am reîntors. Am alergat imediat în camera lui... Îl ţineam în braţe! fiul meu!... De abia l-am recunoscut! Pe faţa-i slăbită se citea suferinţa şi ochii îi erau cerniţi. Mi se părea incredibilă o asemenea schimbare într-un timp atât de scurt!

„Dar e bolnav!“ am strigat eu întorcându-mă spre doică.

Aceasta păru surprinsă şi-mi răspunse că băiatul e foarte bine. Am trimis imediat după doctor. Ah! micuţul meu, micuţul meu! Îmi rămăsese nemişcat în braţe ca şi când n-ar fi dorit nimic altceva. Mă privea surâzând... Numai surâsul nu i se schimbase! L-am strâns la piept şi l-am sărutat. Încercam să mă agăţ de o speranţă! Dar, Guy, chiar de când l-am văzut, am înţeles că era condamnat! A fost bolnav mai multe săptămâni. Medicii au atribuit în bună parte boala sa unei alimentaţii greşite; intervenţia lor târzie a făcut să nu mai poată opri progresarea acestei boli. Pentru a-l îngriji am angajat o infirmieră, dar stăteam aproape tot timpul la căpătâiul lui. La început, soţul meu a părut şi el afectat de boala copilului; continua să susţină totuşi că micuţul s-ar fi îmbolnăvit chiar dacă aş fi rămas acasă cu el. După câtva timp, neliniştea mea începu să-l apese. curând îmi ceru să cobor în fiecare seară la cină, oricare ar fi fost starea copilului, ba mai mult, trebuia să apar în toaletă de seară. A trebuit să mă supun. Într-o seară, pe când mă îmbrăcam, una dintre doici mi-a bătut la uşă şi m-a rugat să urc. Am pus pe mine un halat de cameră şi am alergat... infirmiera îmi spuse că i se părea că starea copilului se agravase şi crezuse de cuviinţă să mă cheme.. „Dă-mi-l, doică, dacă micuţul trebuie să moară, să moară cel puţin în braţele mele!“ am spus eu copleşită de disperare. Nu mai ştiu cât timp am rămas aşa, cu ochii fixaţi pe obrăjorii lui palizi. Deodată paşi

grei mă făcură să tresar... Soţul meu îmi stătea în faţă şi mă întrebă pe un ton aspru: „Elaine! Ce vrea să însemne asta? Cina e servită de douăzeci de minute şi am trimis să te cheme de două ori!". Vocea aspră şi puternică făcu să tresară micul căpşor sprijinit de pieptul meu. Infirmiera se îndreptă spre soţul meu şi-i spuse: „Am luat răspunderea asupra mea de a nu-i spune doamnei, care trebuie acum să rămână aici... copilul e pe moarte". Aceste cuvinte le spuse în şoaptă apropiindu-se mai mult de soţul meu, crezând că nu voi auzi...

„Ce tot spui acolo! copilul ăsta tot moare de trei săptămâni! strigă el furios: vino la cină Elaine! — O! nu, nu! mi-e peste puteri, nu-l pot lăsa aşa!" Soţul meu făcu un pas spre doică şi-i ordonă: „Ia copilul!". Atunci m-am sculat şi am pus copilul în braţele infirmierei. Biata femeie nu-şi putea stăpâni lacrimile: „Trimite după mine la cel mai mic semnal de alarmă" murmurai eu. Soţul mă prinse de braţ şi coborârăm scările. În timpul cinei fu nevoit să iasă să vorbească cu veterinarul care venise să-i consulte calul favorit. Când se întoarse la masă părea foarte contrariat. Câteva minute mai târziu intră valetul şi-i întinse o foaie de hârtie împăturită; o citi dintr-o privire şi păli. Se sculă şi se apropie de mine cam încurcat: „Poţi să urci în camera copilului, Elaine", spuse el. Urcai scările în fugă şi el mă urmă. Când am intrat în cameră, doica îmi ieşi în întâmpinare... copilul nu mai era în braţele sale! Am dat-o la o parte şi m-am repezit la leagăn unde nu se mai afla acum

decât un biet corp mic şi inert. Nu plângeam. Rămăsesem nemişcată, ca de piatră, după care mă întorsei spre infirmieră şi o întrebai: „de ce nu ai trimis să fiu chemată?“ Ea îmi răspunse că o trimise pe ajutoarea sa să mă anunţe; o întrebai pe aceasta din priviri; îmi confirmă că îndeplinise comisionul anunţându-l pe domnul Monk. Îmi privii soţul drept în faţă; eram pe jumătate nebună de durere: „Cum! strigai eu, ştiai că fiului meu îi este mai rău şi m-ai lăsat să-mi continui cina întimp ce el murea? — Iau parte şi eu la durerea ta, Elaine, răspunse el, dar abţine-te în faţa servitorilor“. Atunci am izbucnit fără să mă mai pot stăpâni: „ O ştiai dinainte că nu te iubesc, acum te urăsc! Nu ţi-o voi ierta niciodată! Nu-mi mai amintesc ce s-a întâmplat mai departe fiindcă am leşinat peste leagănul micuţului.

Când mi-am revenit după o lungă boală provocată de acele puternice emoţii, micul mormânt aflat în curtea bisericii era acoperit deja în bună parte de iederă; din ordinul soţului meu, mobilierul din camera copilului fusese schimbat în întregime. Tot ce amintea de copil, dispăruse... deseori aveam impresia că aceste ultime zece zile nu fuseseră decât un vis urât.

Înainte de a pleca, inimoasa infirmieră îmi strecură în mână un plic închis... În el am găsit o buclă de păr auriu: e tot ce mi-a mai rămas de la copilul meu!

Lady Elaine tăcu, şi, copleşită de emoţie, îşi ascunse faţa în pernă. După câteva minute îşi reveni şi întinzându-i mâna lui Guy îi spuse:

— Nu fi atât de trist, dragul meu! Poate n-ar fi trebuit să-ţi spun toate acestea... Dar nici nu-ţi poţi închipui ce uşurare simt de când am încredinţat unui prieten toate aceste amintiri care mă copleşeau. N-am avut curajul să-i spun nici măcar lui Muriel totul.

Foarte emoţionat, Guy strânse mâna ce i se întindea în tăcere.

— Guy, continuă Elaine, compătimirea ta tăcută mă întăreşte mai mult decât cuvintele, îţi mulţumesc!

Apoi, după o pauză, adăugă:

— Presupun că ai o întrebare de pus, şi anume, de ce m-am căsătorit cu James Monk?

Tânărul aprobă dând din cap.

— Vezi, eşti prima persoană căreia îi voi da această explicaţie. În realitate, povestea implică un secret care nu-mi aparţine; se pare că am în tine o încredere absolută fiindcă îţi voi spune totul. Voi încerca să fiu cât mai clară în expunerea faptelor.

După ce reflectă îndelung, continuă:

— Cred că ai aflat că sunt unica fiică a contelui de Harless; mai am doi fraţi: unul este ofiţer în India, celălalt ocupă o poziţie de frunte în afaceri. Copilăria mi-a fost fericită: îmi petreceam mai tot timpul în parc sau în pădure unde se aflau nenumărate ciopoare de cerbi şi căprioare. Proprietăţile tatălui meu erau întinse şi foarte multe. Călăream aproape tot timpul pe poneiul meu cutreierând câmpiile din jur. Fraţii mei, cu mult mai mari, nu ştiau cum să-mi mai facă toate poftele. N-am cunoscut ce-i acela un

necaz sau o supărare până la moartea mamei pe care am pierdut-o când aveam unsprezece ani. Rămasă singură cu tatăl meu, m-am ataşat de el foarte mult. Mă înconjura cu o grijă aproape maternă şi mă răsfăţa până la exces; dinspre partea mea, încercam cu naivitate s-o înlocuiesc în casă pe mama. Tatăl meu era unul dintre bărbaţii aceia fermecători cărora femeile le iartă totul. Simţeam pentru el un fel de veneraţie. Am învăţat mult mai târziu să-i cunosc unele defecte ale caracterului său, şi am văzut pe pielea mea că afecţiunea lui pentru mine nu era decât o formă a egoismului său.

Încă din copilărie avusesem impresia că în unele momente tatăl meu avea crize de panică morală dar nu puteam ghici motivul. Nu ştiam că parcul magnific şi pădurea care aparţinea familiei noastre erau pe punctul de a fi vândute. Nu cunosc încă precis cauza dezastrului, dar îmi închipui că de mai multe generaţii, conţii de Harless, mari proprietari de terenuri, se găseau într-o situaţie financiară proastă. Tatăl meu, şi el, a pierdut de-a lungul anilor sume uriaşe la curse, fraţii mei urmându-i exemplul.

La şaisprezece ani, am plecat să petrec câteva luni la una dintre mătuşile mele şi acolo am întâlnit numeroşi veri de vârsta mea. Casa era plină mereu şi admiratorii nu-mi lipseau. Unul dintre aceştia îmi făcea o curte continuă, şi până la urmă mă amorezai de el. Când m-am întors la Harless House, pretendentul meu s-a întors în acelaţi timp cu mine la părinţii săi care locuiau în apropierea noastră. Venea să mă vadă în

fiecare zi şi pot spune că petreceam momente agreabile în compania lui. Era frumos, inteligent, cu câţiva ani mai mare ca mine, şi foarte îndrăgostit.

Ne-am logodit în secret; dar tatăl meu, care ne vedea împreună mereu, trebuia cu siguranţă să ştie la ce se poate aştepta şi nimic nu ne făcea să presupunem că se va opune proiectului nostru.

Într-o dimineaţă, tata mă anunţă că unul dintre prietenii lui va veni să stea la noi o vreme. Îmi ceru să-i fac domnului Monk o primire cât mai frumoasă. Dornică să-i fac plăcere tatălui meu, am umplut salonul cu flori şi mi-am pus cea mai elegantă rochie. În aceeaşi seară am făcut cunoştinţă cu James Monk. Cum îţi poţi închipui cu uşurinţă, mi-a displăcut de la prima vedere. Vărul meu cina împreună cu noi. În cursul serii m-a chemat pe terasă şi mi-a spus la ureche: „Unde a pescuit tatăl tău pe acest individ antipatic? N-a încetat să te privească măcar o clipă în timpul cinei. Te conjur, ai grijă şi evită-l!“ I-am promis, dar nu era uşor de făcut, de abia puteam răsufla din cauza asiduităţilor lui James Monk şi tatăl meu devenea furios când îmi arătam nemulţumirea. Vărul meu venea la noi cu regularitate; într-o zi îmi spuse: „Am aflat că tatăl tău are mari dificultăţi financiare: domnul Monk posedă o ipotecă asupra proprietăţilor voastre şi a avansat deja sume importante tatălui tău... Ah, Elaine, de ce nu sunt destul de bogat ca să mă căsătoresc imediat cu tine! Pentru numele lui Dumnezeu, nu lăsa bruta asta să-ţi dea târcoale!“ Am început să râd şi i-am răspuns:

„Liniştеşte-te, dragul meu! Nu mă tem de el fiindcă nu eu sunt ipotecată!“ răspunsul meu în loc să-l liniştească, dimpotrivă, i-a sporit şi mai mult neliniştea; mergea în sus şi-n jos cu un aer preocupat şi mă puse să-i promit că voi refuza orice cerere de căsătorie venită din partea lui Monk.

Dar, vai! presentimentele vărului meu se adeveriră. Monk se îndrăgostise de mine şi, într-o bună dimineaţă îi propuse tatălui meu că renunţă la orice pretenţie financiară dacă el consimte la căsătoria lui cu mine. În cele din urmă căzură de acord şi aşa am fost vândută ca la piaţa de sclavi! Monk încercă să-mi facă curte, dar am refuzat să-l ascult. Vărul meu, şi el, lupta din răsputeri să mă salveze. Se duse la tatăl meu şi-l imploră. Din nefericire, un servitor căruia îi împărtăşisem secretul, ne pârî, şi tata făcu să eşueze tentativa. În ziua dinaintea cununiei, vărul meu îmi scrise, implorându-mă să refuz în public căsătoria cu Monk în momentul în care pastorul ne va pune întrebarea sacră. Îmi promise să mă sprijine în rezistenţa mea împotriva lui. Cu toate acestea n-am avut curajul să provoc scandal la biserică. În ultimul moment m-am aruncat în genunchi în faţa tatălui meu şi l-am implorat să nu mă sacrifice... Poate că ar fi trebuit să mă opun mai ferm, dar eram atât de tânără şi neexperimentată; unii prieteni mă îndemnau să accept de bunăvoie o partidă atât de strălucită, trecându-mi prin faţa ochilor toate avantajele căsătoriei cu un milionar: puteam să-mi realizez toate dorinţele, aş fi fost înconjurată de o

mulţime de admiratori, etc. etc... În cele din urmă m-am lăsat condusă la altar ca o victimă resemnată cu soarta sa. Fără îndoială că sufeream că voi fi despărţită pentru totdeauna de vărul meu, dar, în ciuda tuturor necazurilor o tânără de şaptesprezece ani, normală şi sănătoasă, vede viaţa în roz. În dimineaţa zilei căsătoriei mele încă mai nutream visuri de fericire deoarece Monk se arătase foarte amabil cu mine până atunci. Îmi promise că mă va duce în străinătate, ceea ce eu îmi dorisem din totdeauna... Numai după ce m-am măritat am putut constata oroarea vieţii la care fusesem condamnată! devenisem sclava şi jucăria unui om tiranic, mai în vârstă decât mine cu treizeci de ani!".

Închise ochii şi un spasm dureros îi contractă faţa fermecătoare.

— Pentru numele cerului! lady Elaine... de ce, de ce ai mai rămas cu acest om?

Elaine se rezemă de perne şi-l privi pe tânăr cu o intensitate neobişnuită.

— Ştiu că mă pot încrede în deplina ta loialitate şi discreţie, Guy!... Iată: tatăl meu nu numai că avea importante datorii la curse, datorii neachitate, dar mai era compromis şi într-o uriaşă escrocherie financiară. James Monk era unul din principalii creditori ai societăţii în chestiune şi ar fi fost de ajuns un cuvânt de-al lui pentru ca tatăl meu să fie arestat şi, probabil condamnat la mulţi ani de închisoare. Profită de aceste atuuri şi se angajă să nu-l denunţe pe tatăl meu atâta timp cât voi rămâne cu el şi-i voi fi credincioasă!

La câtva timp după căsătorie, m-am simţit la capătul puterilor şi m-am hotărât să mă despart de soţul meu. M-am dus la tata şi i-am spus ce hotărâre luasem; atunci am aflat totul; a fost constrâns să-mi mărturisească faptul că aprobase căsătoria mea nu numai pentru a se salva de la ruină, dar şi de la dezonoare!... Se prăbuşise într-un fotoliu şi plângea în hohote. Nu voi uita scena asta niciodată... a fost groaznic! Chemă blestemele cerului asupra sa şi-l blestemă pe Monk la rândul său; după care mă imploră să-i evit ruina completă şi să-l salvez de la închisoare! Încă din cea mai fragedă copilărie aveam pentru el o dragoste deosebită, o admiraţie adâncă. Eram obişnuită să-l văd mereu plin de însufleţire, vesel, nepăsător! Nu puteam suporta ideea de a-l împinge la disperare... L-am luat în braţe şi am încercat să-l liniştesc, promiţându-i că voi purta jugul fără să crâcnesc.

Şi aşa, m-am întors la soţul meu. De acum eram la discreţia lui. Nu numai că am fost constrânsă să rămân cu el, dar a trebuit să-l şi ascult orbeşte...

Acum înţelegi motivul care m-a obligat să-l urmez la Londra şi să-mi las copilul acasă!

Domnul Monk păstra în casa sa de bani toate actele compromiţătoare pentru tatăl meu. Din timp în timp mă ameninţa că le va trimite justiţiei... Îmi descria minuţios procesul ce urma să aibă loc... umilinţa publică... suferinţele din închisoare!

Uneori aproape că-mi uram tatăl şi gândeam la evadare... Dar atunci când îl vizitam, dragostea

nea reînvia... îl vedeam cum se schimbă sub ochii mei; îmbătrânise prematur şi părea deosebit de fragil... Puteam să-l condamn la un destin aşa de crud?

— Mai trăieşte? întrebă Guy cu voce dură.

— A murit de câteva luni.

Urmă o tăcere lungă, după care Elaine, cântărindu-şi fiecare cuvânt, spuse:

— Nici chiar acum nu sunt liberă din robia mea... Pentru ce mai sunt încă aici? Trei cuvinte mă obligă: Datorie! Onoare! Respect uman!... Dacă-l părăsesc pe James Monk îi va ruina pe fraţii mei.

Se lăsă pe spate,epuizată de îndelungatul efort. Guy abia mai respira... Deodată, ca şi când s-ar fi trezit dinstr-un vis, Elaine îl privi stingherită.

— Oh! Guy, spuse ea, n-ar fi trebuit să-ţi spun toată această poveste tristă; dar am vorbit de parcă o forţă ciudată mă împingea de la spate! Mă simţeam antrenată de peripeţiile unui coşmar dar care nu era decât tragica realitate! A fost o cr.zime din partea mea să te încarc şi pe tine cu o parte a poverii mele. Iartă-mă!... Când eşti lângă mine, uit trecutul, trăiesc clipa prezentă... Sunt fericită!

Un zgomot de roţi venind dinspre aleea centrală atrase atenţia tinerei.

— El este! murmură Elaine. Nu trebuie să te găsească aici. Ieşi pe uşa dinspre terasă şi traversează grădina până la poartă... Te rog, Guy, pleacă.

În faţa acestei insistenţe Guy cedă. Se ridică şi îi sărută mâna, după care ieşi pe terasă şi dispăru în întuneric.

XXIX

ÎN BIBLIOTECĂ

— Mi-a fost destul de greu, lady Elaine, să-l conving pe Cyril, declară Guy aşezându-se pe un fotoliu din salonul de la „Turnuri". Degeaba îi spuneam că doriţi foarte mult să-i încredinţaţi aranjarea bibliotecii, şi degeaba îl încurajam eu, persista în refuz. Îmi tot repeta că, având în vedere importanţa colecţiei voastre de cărţi, i se pare potrivit să te adresezi unui specialist. La insistenţele mele a sfârşit prin a ceda, rezervându-şi dreptul de a se duce la British Museum pentru a se pune la curent cu ultimele metode. Când a venit aici, a început să ţopăie ca o vrabie. Perspectiva de a se scufunda câteva ore în teancurile astea vechi, îl încântă de-a dreptul. Zilele trecute, tocmai când plecam la pescuit, îl văd că vine în fuga mare să-mi arate un volum rar pe care tocmai îl descoperise în biblioteca unchiului meu: „Uite o comoară, şi tu eşti fericitul proprietar! exclamă el, te felicit! nu mai există decât câteva exemplare din lucrarea asta",

adăugă el băgându-mi sub nas un volum care mirosea înfiorător a mucegai! În entuziasmul lui mi-a răsturnat cutia cu râme şi o jumătate de duzină de ace cu muşte i s-au agăţat de haină. I-am răspuns: „Ţi-l ofer bucuros, Branscome, cu condiţia să stai cinci minute nemişcat să pot scoate acele astea din haină fără să-mi stric muştele!".

— Eşti un gentilom de ţară tipic, spuse râzând lady Elaine: când eşti călare, când Bidge e cu tine sau când ţii o undiţă în mână, puţin îţi mai pasă de cărţi!... Şi atunci, după părerea ta, Branscome a acceptat să-mi aranjeze biblioteca de dragul cărţilor? Sunt gata să cred că şi prezenţa lui Muriel la „Turnuri" i-a influenţat hotărârea: prevede că va avea numeroase ocazii să discute cu ea în deplină libertate.

— E posibil, răspunse Guy. Fără îndoială că se înţeleg de minune, dar nu-i înţeleg purtarea lui Branscome: e îndrăgostit de Muriel? Dacă-i aşa, de ce naiba nu spune? Muriel mi-a spus că în curând va pleca.

Lady Elaine surâse:

— Mă faci să râd, Guy! Când cineva se amestecă şi vrea să facă un mariaj, trebuie să fie răbdător. Tu dimpotrivă, ceri îndrăgostiţilor să alerge în galop!

— Muriel e o fată atât de fermecătoare, atât de desăvârşită încât într-adevăr, mă grăbesc s-o văd instalată în presbiteriul nostru... unde Branscome va intra în funcţiile sale în şase săptămâni. Tânăra pereche va face figură frumoasă în acest peisaj!

— Şi eu aş fi la fel de fericită ca Muriel să se fixeze la Mervyn... N-am nici o îndoială că va fi cam aşa: Branscome poate că nu era îndrăgostit de ea când Muriel a venit aici, dar acum este! Natural, după ce ani de zile a încercat să şi-o alunge din minte şi din inimă, astăzi are unele dificultăţi în a-şi exprima iubirea care l-a cuprins din nou.

După prânz, Cyril se afla singur în bibliotecă, aşezat în faţa unui pupitru mare; în stânga sa avea o grămadă de cărţi vechi pe care le examina una câte una şi pe măsură ce le examina le trecea titlul într-un registru. Pentru a respecta adevărul, trebuie să recunoaştem că atenţia lui Cyril nu era consacrată în întregime acestei ocupaţii: când, cu un aer preocupat şi sprâncenele încruntate, îşi trecea degetele prin păr, cauza nu era o enigmă bibliografică, ci o problemă sentimentală. Se întreba cum ar putea împăca munca intelectualului cu preocupările îndrăgostitului? Ce moment ar fi mai potrivit pentru a se dezvălui lui Muriel? Nu era oare absurd să se simtă atât de intimidat în faţa singurei femei care îl înţelegea? De mai multe ori fusese pe punctul de a-i lua mâna şi a-i mărturisi dragostea, dar de fiecare dată îi lipsise curajul... Ieşea din încurcătură cu câteva cuvinte banale care reuşeau să întrerupă acele tăceri când mărturisirea îi stătea pe buze.

Toate aceste reflexii nu făcură ca munca să înainteze prea mult!

În ziua următoare, Muriel îi propuse lui Branscome, care îi expusese în linii mari ceea ce făcea, să vină şi ea în bibliotecă şi să treacă fişele

pe curat. Fata luă loc la o masă mai mică şi începu să recopieze, cu scrisul ei citeţ, notele scrise de Cyril. Muncea cu destulă uşurinţă şi nu vorbea decât atunci când punea câte o întrebare de ordin tehnic. La un moment dat, Cyril ridică ochii şi surprinse privirile fetei aţintite asupra sa... Surâseră simultan.

— Regatul meu pentru gândurile tale, Muriel! exclamă el.

— Tocmai mă întrebam, răspunse ea, de ce ţii atât de mult acel volum în mână? Are o importanţă mai specială? Următoarele nu sunt tot atât de interesante?

Cyril aruncă o privire încurcată asupra volumului pe care încă îl mai ţinea în mână.

— Pe Jupiter! cred că nu i-am citit nici titlul măcar! mărturisi el.

Amândoi izbucniră în râs. Muriel se ridică şi se aşeză lângă Cyril.

— De ce atunci nu mi-ai spus ce gândeşti? Ţ' aş fi răspuns, ne-am fi lămurit, şi pe urmă am fi putut să ne continuăm lucrul. Uite, şi eu, gândindu-mă la altele, am făcut trei greşeli într-o singură fişă!

Branscome îşi pusese pe pupitru mâna stângă, plină de praf.

— Semnele muncii! spuse el arătându-şi palma deschisă.

Tânăra se aplecă puţin şi cu degetul desena arabescuri pe palma cenuşie de praf... Cyril închise palma prinzându-i degetul, apoi, cu mâna stângă îi imobiliză încheietura mâinii... Schimbară o privire lungă... şi deodată, cu o

mişcare bruscă, Cyril o trase pe Muriel spre el şi o îmbrăţişă... În acea dimineaţă munca nu mai progresă deloc!

Sosise clipa în care Muriel putea să-i arate tânărului adevărul despre scrisorile interceptate.

După masa de prânz, fata urcă în camera sa de unde coborî ţinând în mână un pachet mic.

— Cyril, îi spuse ea, dacă poţi lăsa câteva clipe cărţile, aruncă o privire pe scrisorile din acest plic... Între timp eu voi face o plimbare în pădure. Dacă vei dori să-mi vorbeşti, mă găseşti lângă copacul doborât de trăsnet.

În ochii lui Muriel sclipea o lumină ciudată. Vizibil surprins, Cyril luă pachetul misterios, dar înainte de a-i putea pune vreo întrebare, tânăra dispăruse.

Branscome se îndreptă spre bibliotecă, se aşeză la birou şi deschise plicul...

O oră mai târziu, Muriel, care aştepta la locul convenit, cu o carte deschisă pe genunchi, auzi un zgomot de frunze călcate în tufişurile din preajma sa... „E el!" gândi fata emoţionată şi inima-i bătu mai puternic. Acum aproape că regreta că-i dăduse lui Cyril scrisoarea pe care o Muriel, plină de încredere în viitor, scria unui tânăr foarte îndrăgostit de ea...

Branscome apăru şi se aşeză lângă Muriel: era palid şi îngrozitor de tulburat.

— Iubita mea... spuse el în cele din urmă, iubita mea!... Tocmai am retrăit acele clipe din trecut şi am căutat să înţeleg ce-ai simţit tu! Când te gândeşti că am părut că dispreţuiesc acel dar fără de preţ!... Mai am încă nevoie de puţin

timp pentru a-mi face socoteala bogăţiilor pe care le capăt! adăugă el luându-şi capul în mâini. Muriel îi atinse uşor umărul, şi-i spuse:

— Să uităm trecutul, Cyril... Important este acum prezentul! Şi luând în mâini capul tânărului, îşi lipi obrazul de al lui.

— Da, ai dreptate, Muriel, murmură Cyril, să uităm trecutul... fericirea de acum, promisiunea viitorului este de ajuns pentru a ne umple inimile.

Se ridicară şi merseră mult timp prin pădure... Deodată deveniră conştienţi de timp şi spaţiu şi se întoarseră. În momentul în care ajunseră la marginea pădurii, Cyril se opri şi spuse.

— De fapt suntem logodiţi de mai bine de şapte ani! Nu văd nici un motiv pentru a mai prelungi această perioadă... Ce spui, Muriel, dacă aş veni să te cer în căsătorie imediat ce vei ajunge la tine acasă? Adică după două săptămâni?... Am putea cere o licenţă specială şi vom celebra căsătoria în intimitate. Vom pleca după aceea în luna de miere, după care, după şase săptămâni de acum înainte, ne vom întoarce să ne instalăm la presbiteriu, conform aranjamentelor făcute între enoriaşi şi patronul celibatar care eram în acea vreme?

Puţin mai târziu, planul fu înfăţişat lui Guy care-l aprobă plin de entuziasm.

Imediat ce logodnicii plecară, Guy se îndreptă în grabă spre „Turnuri": nu voia să întârzie nici măcar o secundă pentru a-i aduce la cunoştinţă lady-ei Elaine vestea cea bună şi de a fi felicitat pentru partea sa de contribuţie la această realizare.

XXX

BÉRYL FACE O VIZITĂ DOAMNEI JORAM

Mica pendulă de porţelan de China aflată pe caminul din salonul doamnei Joram bătu ora patru; bătrânul ceas de perete din hol, din cutia lui de acaju, îi ţinu isonul în acelaşi timp, cu vocea lui profundă; din diferite camere se făcură auzite, pe diferite tonalităţi, clopoţelele a nenumărate ceasuri, în vreme ce în extremitatea cealaltă a casei, un ceas cu cuc îşi lansă chemarea, poate puţin cam slab. Bătrânul Patterson, aflat în oficiu, îşi scoase imediat ceasul uriaş de argint să vadă dacă într-adevăr este ora patru... Constatând exactitatea, bătrânul major-dom frecă de mai multe ori cu degetul gros sticla ceasului, ca şi când i-ar fi făcut un compliment, după care, surâzând, îl strecură în buzunarul vestei.

Patterson simţea o mândrie, mereu proaspătă, să audă sunând în acelaşi moment numeroasele ceasuri, pendule şi orologii de care avea grijă. Şi într-adevăr, Patterson depunea toate eforturile

pentru a-şi îndeplini atribuţiile profesionale în cele mai bune condiţii: oficiul său, argintăria, doamna Joram. Toate acestea îi procurau o plăcere deosebită cu condiţia ca viaţa cotidiană să se desfăşoare în armonie şi cu punctualitate. Dacă ceva nu mergea după placul său, dădea din cap având aerul unei victime şi mormăind, se ducea să-şi verifice pendulele, una câte una; după ce termina inspecţia, se întorcea pe teritoriul său, şi, vorbindu-şi de unul singur, se consola cu o remarcă sentenţioasă de genul: „Nu tu eşti responsabil de această încălcare a tradiţiei, Peter Patterson! Pendulele mele sunt bine potrivite, ca întotdeauna: de ce nu sunt chemat şi eu să contribui la bunul mers al casei?".

Doamna Joram, aşezată într-un fotoliu, în salon, ridică privirile când auzi bătând ora patru. Strănută şi scoase din săculeţul de mână o batistă minusculă, împodobită cu dantele, gândind: „Mi-am găsit şi eu tocmai acum momentul să răcesc... Cât de mult aş fi dorit să iau şi eu parte la ceremonie!... Totul s-a terminat încă de la prânz şi încă nu ştiu ce s-a întâmplat... Ce ghinion!" Bătu înciudată din picior şi îşi revărsă necazul pe un caniş culcat pe covor: „Scoală-te, leneşule! Nu te mai uita la mine ca un bleg!" exclamă ea împingându-l cu vârful pantofului de satin negru.

Podge, canişul, se târî puţin mai la o parte în afara razei de acţiune a stăpânei sale şi se instală confortabil, meditând asupra caracterului schimbător al femeilor.

Doamna Joram sună:

— Ei bine, Patterson! spuse ea atunci când servitorul apăru, ai ceva noutăţi despre căsătorie? S-au întors cameristele?

Afectat vizibil de agitaţia neobişnuită a stăpânei sale, Patterson îşi scoase ceasul ca pentru a-şi sublinia demonstraaţia:

— Mi s-a spus că ceremonia trebuie să aibă loc la ora unsprezece şi jumătate dimineaţa... Admiţând că părţile au sosit la biserică la ora stabilită, ceea ce este puţin probabil, şi socotind o jumătate de oră pentru ceremonie, totul s-a sfârşit încă de acum patru ore... cameristele trebuiau să se afle aici de câteva ore bune! Dar când se permite tineretului să se distreze în timpul orelor de muncă, nu trebuie să surprindă pe nimeni...

— Scuteşte-mă de observaţiile tale, Patterson! îl întrerupse doamna Joram pe un ton sec. Vrei să-mi răspunzi la întrebare? cameristele s-au întors, sau nu?

Patterson îşi termină printre dinţi fraza: „... dacă nu mai sunt văzute tot restul zilei!“ Şi cu voce tare:

— Nu, doamnă.

— Ce s-ar fi putut întîmpla?

— Se spune că proprietarul de la Mervyn Hall a servit o masă şi toată lumea a fost invitată.

— În cazul ăsta, puţine speranţe să se întoarcă în curând... adu-mi te rog ceaiul, Patterson, şi anunţă-mă imediat ce sosesc cameristele.

— Bine, milady.

Din când în când Patterson dădea acest titlu doamnei Joram, cu toate că aceasta nu avea nici cel mai mic drept la aşa ceva.

Ceaiul de la ora patru are deseori un efect magic asupra caracterului feminin. După ce-a de-a doua ceaşcă de ceai, doamna Joram încetă să mai strănute şi-şi recăpătă aerul surâzător; Podge, reintrat în graţii, se văzu chemat cu un afectuos: „Hai, bătrâne, vino aici!“ Şi câteva tartine de pâine cu unt marcară împăcarea.

Câteva minute mai târziu se făcură auziţi paşi uşori pe pietrişul aleii din grădină şi imediat apăru la fereastră o figură mică şi graţioasă... Béryl intră în cameră ca un vârtej.

— Oh! Doamnă Joram! strigă ea strângându-şi bătrâna prietenă la piept, în timp ce, în graba sa, strivea cu călcâiul tartina bietului Podge. Ce cursă am făcut pentru a ajunge să vă văd mai repede! Abia am reuşit să cap de paza Gertrudei... Nu, nu, nu vă neliniştiţi, mi-e mult prea cald pentru a mă molipsi de răceala dumneavoastră!... Hai, Podge, nu fi atât de trist! Dacă ţi-am zdrobit tartina, n-am făcut decât să te feresc de proporţiile pe care le-ai luat în ultima vreme!... Da, iubita mea doamnă Joram, m-am hotărât să vă despăgubesc! Fiindcă n-aţi putut veni la ceremonie, ceremonia vine la dumneavoastră! e drept că n- am putut aduce tot cortegiul, dar în faţa voastră se află prima d mnişoară de onoare... Eu însumi am ajutat la scoaterea mănuşii miresei în momentul critic; i-am ţinut buchetul şi aveam în săculeţul meu de mână o batistă de schimb, dacă ea ar fi avut

nevoie de ea pentru a-şi şterge ochii. Ei, vedeţi ce rol important am jucat în toată această afacere? Acum profitaţi de prezenţa mea pentru a vă face o idee despre eleganţa generală... Şi tot vorbind, Béryl se dădu câţiva paşi înapoi pentru ca doamna Joram să-i poată admira toaleta. Figura sa fericită, ochii-i strălucitori, părul rebel, toate acestea, chiar mai mult decât rochia-i semnată „Worth", cuceriră aprecierea entuziastă a doamnei Joram. Béryl, convinsă că numai şi numai rochia sa putea justifica semnele de aprobare, spuse:

— E frumoasă, nu-i aşa? Nici chiar Gerty n-a avut nimic de criticat. Guy a fost de părere că am o toaletă de vis; chiar mi-a dat voie să-mi mai comand încă una în numele lui. Drept să spun, nu-mi displace să fiu elegantă măcar o dată; dar n-am nici un chef să devină obişnuinţă. Genul ăsta de rochie e mult prea complicat pentru mine: nu mai am aceeaşi libertate de mişcare; a trebuit chiar să mă lipsesc de masa de prânz: aş fi dorit să mai iau cel puţin încă de două ori din friptura de pui rece sau din salata de homar, dar Gerty m-a oprit, invitându-mă să mă abţin ca să nu mă îngraş! Şi a adăugat — fiindcă ştiţi bine, Gerty adoră citatele: — „Trebuie să suferi pentru a fi frumoasă". Între noi fie vorba, prefer să mănânc după cum mi-e pofta şi să fiu urâtă!

Râzând, doamna Joram îi răspunse:

— Crudă alternativă, iubita mea!... Şi acum, te rog, sună, ţi se va aduce ceaiul, după care îmi vei povesti toate amănuntele. Cât de drăguţă ai fost că nu ţi-ai uitat bătrâna prietenă bolnavă!

Speram la o vizită de-a ta dacă mi-ai fi primit scrisoarea, dar nu eram prea sigură că ţi-a sosit la timp.

— A sosit tocmai când mă îmbrăcam. Cât de mult regret, doamnă Joram, că n-aţi putut fi de faţă la ceremonie, ce dacă eraţi răcită?

— Crede-mă, iubit-o, e preferabil să nu iei parte la o căsătorie atunci când eşti răcită. Mai întâi, faci o figură tristă, şi unde mai pui, rişti să strănuţi tocmai în momentul cel mai solemn!... Ei, uite! Totul e pregătit aşază-te şi bea-ţi ceaiul.

Béryl îşi întinse picioarele pe un taburet şi le contemplă cu un aer plin de milă: unul era încălţat cu un pantof de satin alb, celălalt cu un simplu ciorap de mătase.

— Mi-e şi ruşine să-mi arăt picioarele; totuşi, trebuie să vă povestesc suferinţele cărora le-am căzut victimă datorită dragostei pentru dumneavoastră. Tot drumul l-am făcut numai într- un singur pantof! Din fericire în pădure am călcat pe iarbă şi pe muşchi, dar pietrişul aleii m-a făcut să îndur un adevărat martiriu; mă comparam cu acei sărmani pelerini din Evul Mediu care mergeau la Roma umplându-şi pantofii cu boabe de mazăre uscată. (E adevărat că Guy, pentru a le micşora meritele, pretinde că aceste boabe era zdrobite în prealabil). Celălalt pantof ţine companie noilor căsătoriţi în trăsura care-i duce la Grayley. Pentru a evita să nu fie recunoscuţi când vor ajunge la hotel, Branscome a ordonat în ultimul moment vizitiului şi valetului să scoată de la butonieră cocarda tradiţională. Dar Guy l-a auzit pe Cyril şi,

repezindu-se spre mine, mi-a spus la ureche: „repede, repede, Berry! Fă-mi rost de un pantof vechi de mătase albă“ I-am răspuns: „Dragule, în dugheana mea nu ţin articole de felul ăsta, dar dacă te satisface un pantof nou, ţi-l pot oferi pe al meu!“ — „Asta-i perfect!“ a murmurat el atunci. Mi-am scos, deci, pantoful şi când proaspeţii însurăţei s-au instalat confortabil în trăsură, Guy a legat solid pantoful meu în spatele trăsurii... Elegantul echipaj a plecat în viteză ducând cu el acel port-bonheur care se legăna la capătul unei sfori... dacă aţi fi văzut ochii mamei atunci când am intrat în salon pe jumătate desculţă! Gerty i-a sosit imediat în ajutor şi n-a încetat să mă certe tot timpul cât a durat drumul cu trăsura, de la „Turnuri“ la Mervyn Hall; ca să pună capac nenorocirilor, Guy nu s-a întors împreună cu noi şi nu mi-a putut lua apărarea.

— Aşadar, masa de prânz a avut loc la „Turnuri“?

— Da! Lady Elaine a găsit asta mai potrivit, dat fiind prezenţa la ea a lui Muriel. Dar Guy, dinspre partea sa, a organizat o masă pe cinste la Mervyn Hall în cinstea tuturor oamenilor din sat şi în onoarea lui Cyril care va fi pastorul nostru... Ce fericire, nu-i aşa, doamnă Joram, că domnul Drawler a ieşit la pensie tocmai la momentul potrivit? Cât de plăcut va fi să-i avem la parohie pe Cyril şi Muriel! Ah! dacă aţi fi văzut-o în dimineaţa asta, doamnă Joram!Era cu adevărat răpitoare, îmbrăcată toată în alb, traversând biserica la braţul lui Guy: figura sa perfect calmă arăta încrederea-i în viitor. Acum trebuie să vă povestesc cum s-a

comportat fiecare în timpul ceremoniei: Muriel n-a lăsat să se vadă nici cea mai mică urmă de nervozitate; a răspuns întrebărilor pastorului, cu voce joasă, e drept, dar atât de limpede, încât a putut fi auzită de toată lumea. Eu am încercat să-i sugerez o variantă: „Mă angajez să-mi iubesc şi să-mi onorez soţul, şi chiar să-l ascult... cu condiţia să-mi îndeplinească patru dorinţe!“ Dar ea a persistat să spună, pur şi simplu, „să-l ascult“, şi cred că asta chiar îi este intenţia. Dimpotrivă, Cyril nu părea deloc calm... Vedeam cum îi tremură mâna atunci când i-o atingea pe a lui Muriel. Guy era strălucitor şi mă simţeam mândră de el. A ieşit ultimul din biserică, având la braţ pe lady Elaine. Toată lumea îi privea şi am auzit o femeie murmurând: „Ce frumoasă pereche ar fi făcut!“ N-am văzut-o niciodată atât de frumoasă pe lady Elaine: tenul îi era mai îmbujorat ca de obicei şi ochii îi străluceau ca niciodată; pentru ea e o mare bucurie că Muriel s-a stabilit în acest ţinut!

— Berry, ai uitat să-mi spui numele privilegiatului care a însoţit prima domnişoară de onoare!

Béryl deveni stacojie şi se aplecă brusc pentru a-şi privi mai de aproape piciorul desculţ. Fără a-şi ridica fruntea, răspunse pe un ton detaşat:

— Am fost însoţită de Errol Montague.

Doamna Joram o privi pe fetiţă pe furiş şi-şi mască o strâmbătură de dezaprobare. După câteva momente, Béryl se sculă dintr-o săritură şi declară că nu mai poate întârzia. Îşi luă rămas bun cu multă cordialitate de la bătrâna sa prietenă... ca urmare a acestei vizite, doamna

Joram parcă luase parte, în ciuda răcelii sale, la ceremonie!

În acest timp, locuitorii de la „Turnuri" aveau sentimentul penibil de gol ca urmare a plecării noilor căsătoriţi.

Guy se afla în picioare sub unul din cedrii uriaşi din parc, ţinând tovărăşie mamei lui Muriel. O condusese acolo încă de la plecarea tinerei mirese, doamna Bruce nedorind să se retragă în cameră pentru a se odihni, deoarece se temea de singurătate. Guy o instală la umbră, într-un fotoliu de răchită şi îi trecea în revistă toate calităţile lui Cyril. De asemenea,o întrebă dacă-i poate da unele idei cu privire la unele îmbunătăţiri la presbiteriu, îmbunătăţiri care ar fi trebuit să fie făcute înainte de întoarcerea lui Muriel. Vorbea cu însufleţire şi părea că nu remarcă lacrimile pe care biata femeie nu şi le putea stăpâni.

Doamna Bruce era una din acele fiinţe blânde, sensibile, neavând un caracter puternic şi nici individualitate proprie: astfel de fiinţe se dezvoltă armonios dacă se găsesc într-un mediu favorabil. În caz contrar, se sufocă. Caracterul mohorât şi manierele dogmatice ale domnului Bruce ar fi anihilat-o complet dacă dragostea fetei n-ar fi combătut această influenţă deprimantă. Trei ani de văduvie liniştită şterseseră în parte urmele tiraniei conjugale; dar doamna Bruce rămăsese timidă şi pasivă. Dacă i se întâmpla să-şi exprime o părere, imediat, ca pentru a scuza o asemenea îndrăzneală, continua cu un: „Nu sunteţi şi dumneavoastră de această părere?" Toată viaţa

sa nu se gândise decât la alţii, şi chiar şi acum nu avea forţa de a se elibera de această lungă servitute. Boneta de văduvă îi venea de minune, făcând să iasă în evidenţă părul suplu, cenuşiu, şi expresia calmă a ochilor limpezi.Atmosfera de blândă apreciere în care trăia acum şi pe care Muriel căuta s-o sublinieze, aproape că o adusese, într-un fel, la viaţă.

Doamna Bruce îl simpatiza mult pe Guy Mervyn; mai întâi pentru că ştia cât de mult îl apreciază Muriel şi pe urmă pentru că tânărul avea tact şi nu-i punea niciodată întrebări jenante sau bruşte. Ba mai mult, o înconjura cu cele mai neaşteptate atenţii: săptămâna trecută, un taur destul de periculos fusese lăsat liber pe una din păşunile aparţinând domeniului „Turnuri" şi Guy venise special de la Hall pentru a o ajuta Să traverseze zona periculoasă. În consecinţă, conversaţia lui Guy nu întârzie s-o însenineze pe bătrâna doamnă. După ce condusese până la uşă ultimii invitaţi, Elaine reveni în salon şi se apropie, cu un suspin de uşurare, de vărul ei Errol care fuma un trabuc aşezat în faţa ferestrei:

— Din fericire, nu în fiecare zi se căsătoreşte câte cineva, Errol! spuse tânăra femeie.

Ieşi pe terasă şi aruncă o privire spre aripa casei locuită de domnul Monk.

— Hai, Errol, scoală-te! continuă ea. Nu ai avut cine ştie ce obligaţii obositoare în dimineaţa asta. Apropo, am observat că flirtai cu micuţa Béryl Mervyn. E pur şi simplu absurd! Este doar o şcolăriţă cu rochie scurtă. Ai fi putut să te lipseşti să-i suceşti capul cu complimentele tale.

Hai, a venit momentul să te arăţi folositor: du-te şi fumează-ţi trabucul în compania lui Monk care tocmai s-a întors din călătorie; deja mi-a făcut câteva remarci neplăcute cu privire la mica mea recepţie. Ia-l cu tine în sala de biliard, arată-te spiritual şi voios: mă vei scuti de o scenă pe care o prevăd destul de penibilă.

Montague se sculă contrariat.

— Să-l ia dracu! exclamă acesta. Abia mâine trebuia să se întoarcă. Contam să te păstrez întreaga zi pentru mine; prezenţa bătrânei doamne ar fi evitat orice comentariu echivoc. La sfârşitul după-amiezii aş fi convins-o cu uşurinţă să cineze în camera ei: după o avalanţă de emoţii şi atâta oboseală nimic mai potrivit!... Dar nu-mi poţi acorda o jumătate de oră drept consolare, scumpo?

— Imposibil! Trebuie să mă consacru bătrânei doamne, cum ai numit-o tu: o văd în parc, pe un fotoliu... N-o pot lăsa singură cu necazul ei.

— Ei bine, te voi însoţi şi voi contribui şi eu s-o distrez pe această mamă deznădăjduită.

— De ce nu vrei să faci ce te-am rugat, Errol? întrebă Elaine pe un ton nerăbdător. Prefer să rămân sigură cu doamna Bruce şi mi-ar fi deosebit de plăcut să te duci să-i ţii companie domnului Monk. Mă mir că insişti să-ţi oferi ajutorul aici, unde n-am nevoie de el şi mi-l refuzi acolo unde ţi l-am cerut!

— Bine! Bine! Nu mă fulgera aşa! Ştii perfect de bine, Elaine, că sunt mereu la ordinele tale. Mă duc să înfrunt ursul în propriul bârlog! Adio!

— Adio!... Ei bine! du-te... te rog, Errol! Nu sta acolo să te uiţi la mine... nu sunt ca mica Béryl Mervyn, atât de proaspătă şi drăguţă!

Montague se apropie de ea şi murmură câteva proteste tandre; după care luă unul din trandafirii galbeni care împodobea rochia tinerei şi si-l puse la butonieră spunând:

— O biată recompensă pentru un sacrificiu uriaş!

Şi o luă spre sala de biliard. Elaine îl urmări cu privirile până ce acesta dispăru. Atunci traversă peluza însorită şi se apropie de doamna Bruce şi de Guy, sub cedri:

— Mi-e teamă că te-am făcut să aştepţi, Guy?

— Absolut deloc, lady Elaine! răspunse acesta surâzând. Doamna Bruce şi cu mine am fost atât de absorbiţi de proiectele de amenajare a presbiteriului, încât nici n-am observat trecerea timpului.

— Sunt de neiertat că l-am reţinut atât de mult pe sir Guy! se scuză doamna Bruce.

— Nici nu poate fi vorba. L-am făcut pe sir Guy să-mi promită că va mai rămâne după plecarea invitaţilor să-mi ţină companie. După cum aţi văzut, conversaţia cu sir Guy are un efect tonic. Prevedeam că după emoţiile dimineţii voi avea şi eu nevoie de influenţa sa binefăcătoare.

Se despărţiră de doamna Bruce şi se îndepărtară.

— Totul a mers de minune datorită ţie, lady Elaine, spuse Guy; cred că eşti obosită acum!

— Sunt obosită, într-adevăr, dar mă bizui ca această plimbare va repara totul.

— Dacă ţi-e indiferent, să mergem până la „Hall", vrei? Te vei putea odihni câteva clipe în timp ce eu voi arunca o privire la festinul dat în cinstea lui Cyril.

O umbră de dezamăgire trecu pe faţa tinerei; cu toate acestea aprobă imediat.

— Acolo ţi-e locul, de fapt. N-ar fi trebuit să te reţin prea mult. După o oră, Guy o lăsa pe Elaine în faţa porţii de la „Turnuri".

— Vii şi mâine dimineaţă să-mi faci o vizită? întrebă ea. Soţul meu s-a întors. Errol o să-i propună să facă o plimbare călare, aşa că vom putea discuta în linişte.

— Vin cu mare plăcere!

Rămaseră nemişcaţi câteva clipe, fără să-şi spună nimic, ca şi când n-ar fi avut curajul să se despartă... Guy reuşi în cele din urmă să-şi revină, şi spuse:

— Adio, lady Elaine. Pe mâine!

XXXI

TE IUBESC ÎNCĂ... TE VOI IUBI ÎNTOTDEAUNA

A doua zi dimineaţă, conform promisiunii, Guy se îndreptă spre „Turnuri". Elaine îl aştepta deja.

— Sunt bucuroasă că te văd, Guy. Nici nu-mi puteam imagina cât de mult îmi va lipsi Muriel. Cred că nimic nu-i mai trist decât să te simţi singur pe lume.

— Şi eu îl regret pe Branscome.

Fără să mai piardă timpul, porniră.

O luară pe poteca ce ducea spre pădurea Mervyn. Sentimentul de singurătate care-i încercase pe fiecare din ei, dispăruse acum. Elaine se simţi dintr-o dată bucuroasă ca un copil; îşi ridică fruntea pentru a respira aerul proaspăt al minunatei dimineţi de toamnă.

— Nu ştiu, spuse ea, ce prefer, primăvara sau toamna!... Primăvara e mai exuberantă, umple aerul cu cântecul păsărelelor; pomii se îmbracă! De fiecare dată când intrăm în primăvară nu mă

pot împiedica să nu mă gândesc la tinereţe! Dar şi toamna îşi are somptuozităţile sale: este imaginea unei vieţi bine trăite în care bucuriile trecute formează ca un covor de frunze moarte.

Se sprijini de barieră pentru a contempla lanul de grâu. Puţin surprins, Guy o privea tăcut. La picioarele lor se întindeau unduirile de aur şi, la o oarecare distanţă se vedeau secerătorii care cântau în timp ce munceau.

— Cât de frumos este! murmură ea ca şi când şi-ar fi vorbit sieşi. O armonie în roşu şi aur. Invidiez soarta ţăranilor. Aş vrea să fiu în locul femeii aceleia, îmbrăcată în rochie de bumbac albastră, cu eşarfă roşie pe cap... O vezi, cu copilul mic pe un braţ, ţinând o ulcică în cealaltă mână, cu ceai, probabil?... Se apropie de un tânăr şi-i toarnă în pahar... Tatăl, după ce a băut, a luat copilul şi-l aruncă în sus... Uite, înainte de a o lăsa să plece, îşi sărută soţia... Cât de fericită este!

Elaine suspină şi continuă:

— Ei bine, acum hai să intrăm în pădure.

După ce merseră câtva timp, adăugă:

— Uite o cărare care duce la unul din locurile mele preferate... O luăm pe aici sau mergem să ne aşezăm sub fagul „nostru"?

— Cum vrei, lady Elaine.

— Atunci, s-o luăm pe cărare!

Merseră în tăcere, unul în spatele celuilalt. Guy se simţea puţin stânjenit: Elaine spusese: „fagul nostru" subliniind pronumele şi surâzându-i... Nu era pentru prima dată când făcea aluzie la trecutul pe care el încerca să-l uite! Ajunşi în faţa trunchiului unui copac mare,

răsturnat, Elaine se aşeză invitându-l pe Guy să-i urmeze exemplul. Câteva momente rămaseră tăcuţi; apoi Elaine reluă pe un alt ton, cu totul diferit:

— Mă gândesc adeseori la povestirea pe care mi-ai făcut-o la întoarcerea ta din călătorie. Sunt surprinsă de influenţa pe care a avut-o asupra ta citirea Bibliei şi te invidiez. Te-ai întors total schimbat, mai puternic, mai sigur pe tine. Pentru mine, dragostea faţă de Dumnezeu nu-mi potoleşte dorinţa de fericire. Fără îndoială, când eşti fericit ca Muriel sau Cyril, nu ţi-e greu să-l iubeşti şi pe Dumnezeu.

Îşi prinse genunchii cu mâinile încrucişate ţi părea acum absorbită de o meditaţie tristă.

— Eu credeam că dimpotrivă, spuse Guy pe un ton visător, că sufletul omenesc, copleşit de fericire omenească, nu mai simte nevoia de a se înălţa spre Dumnezeu. Mi se pare, şi sunt sigur de asta, că dacă n-aş mai spera nimic de la viaţă, mi-aş căuta consolarea în religie.

Elaine nu-i răspunse, dar emoţia puternică ce o cuprinse, făcu să-i tremure buzele. După câteva secunde, murmură ca pentru ea:

— Stau deseori şi mă întreb: ce umple mai mult inima de fericire: să iubeşti sau să fii iubit?

Cu un an mai înainte, Elaine nu şi-ar fi pus întrebarea asta atât de complexă: acum ştia, în străfundul inimii sale, că-l iubea pe Guy, şi, în acelaşi timp, îşi amintea cu un fel de jenă, ce senzaţie plăcută avusese atunci când îl auzise pe Montague mărturisindu-i dragostea cu o voce întretăiată de emoţie. Fusese destul de înduioşată

să afle că dragostea din adolescenţă a acestuia era mai puternică decât oricând. Şi totuşi îl lăsase să înţeleagă că nu-l mai iubeşte; dar nu se putea opri să asculte cu plăcere armonia celor două cuvinte: „Te iubesc! Te iubesc!".

Guy nu dăduse prea multă atenţie ultimei întrebări a Elainei, dar îşi dădea seama că ea continua să mediteze asupra acestui subiect şi că nu mai urmărea decât cu prea puţin interes cursul conversaţiei. Se sculară de pe trunchi şi apucară drumul spre „Turnuri". Când ajunseră în faţa fagului uriaş, Elaine se opri pentru a contempla peisajul ce se desfăşura în faţa ochilor lor; cu mâinile puse pe ceafă, părea că ignoră prezenţa lui Guy; pe buze îi flutura un surâs şi ultimele reflexe ale soarelui ce apunea acum, îi sublinia frumuseţea.

Se întoarse brusc şi spuse:

— Chiar aici, Guy, mi-ai mărturisit acum un an dragostea ta... Cât de mult s-au schimbat toate!...

Dar Guy ştia că, cel puţin în ceea ce-l priveşte pe el, nu se schimbase nimic. Ca împins de o forţă mai presus de puterile sale, care-i spulbera toate hotărârile, răspunse cu o intonaţie surdă:

— Te iubesc încă... Şi te voi iubi mereu. Acum mă întreb dacă voi mai putea suporta această tortură.

Înspăimântată, Elaine murmură:

— Ce tortură?

— Nu este oare o tortură să te iubesc aşa cum te iubesc şi să te ştiu nefericită?

Acum Elaine avea în faţa sa nu un adolescent îndrăgostit, ci un bărbat călit de suferinţă: cel pe care-l iubea, o iubea şi el! Nu se mai simţea în stare să întrevadă consecinţele acestei situaţii încurcate. Slăbiciunile cărora le căzuse pradă de câtva timp, o cuprinseră din nou şi crezu că pământul i se despică sub picioare... Făcu un efort şi reuşi să-şi revină şi să-şi controleze nervii, reuşind să coboare cărarea. Se întoarseră la „Turnuri", discutând numai despre lucruri banale.

În acea seară, după ce se culcă, lady Elaine plânse lacrimi amare. La gândul că Guy o iubea ca şi mai înainte, simţea remuşcări puternice; era hotărâtă să nu permită ca această viaţă tânără să nu fie întunecată din cauza ei... Trebuia să găsească un mijloc să vindece răul de care era responsabilă... Se sculă din pat şi se îndreptă spre un birouaş aşezat la picioarele patului şi deschise un sertar încuiat cu o broască de siguranţă din care scoase o scrisoare. Citi şi reciti mai multe pasaje: „Errol, murmură ea de ce n-ai venit înainte ca Guy să nu-ţi ia locul în viaţa mea?" se sui din nou în pat şi închizând ochii, încercă să alunge din gândurile sale imaginea lui Guy. Încerca, dimpotrivă, să-şi amintească ochii arzători,pasiunea şi vocea convingătoare a lui Montague. Îşi dădea seama că dacă ar reuşi să-l smulgă pe Guy din inima sa, din viaţa sa, ce era mai bun în ea însăşi ar fi dispărut. În apropierea lui, tot idealul tinereţii sale părea că renaşte; îşi dorea să afle în ea toate calităţile cu care el o dota... dar nu, Guy şi ea nu erau făcuţi unul

pentru celălalt: între dragostea lui pentru ea şi datoria către Dumnezeu, era sigură că aceasta nu va ezita; dinspre partea sa, va face totul ca să-l uite, să înnăbuşe iubirea care i se născuse pentru el; se va abandona valurilor de dragoste cu care o înconjura cel ce o iubea încă din adolescenţă... Puţin câte puţin, va rări întâlnirile cu Guy; va rupe, fir cu fir, reţeaua prieteniei lor. Orice ar fi, îi va reda lui Guy libertatea inimii.

XXXII

STRIGĂTUL DE DISPERARE

Toamna cu reflexele ei aurii făcuse loc unei ierni deosebit de geroase.

— Guy, se patinează pe lac! strigă Béryl intrând, într-o dimineaţă, în salonul de muzică. Gerul puternic din noaptea asta a întărit gheaţa. Sunt o mulţime. Familia Monk este deja acolo, ca şi numeroşii lor prieteni sosiţi de la Londra... Grăbeşte-te, dragul meu, vino şi arată-ţi talentele! Pe lac, în partea ce aparţine familiei Monk, au fost puse scaune şi măsuţe pline cu prăjiturele; se serveşte ceai şi vin de Porto din carafe de argint... cred că trebuie să urmăm acest exemplu, aici, în partea noastră. Hai, leneşule, vino să dai ordinele necesare.

Guy lăsă deoparte banjoul şi-i spuse râzând:

— Ei, fetiţo, îmi pari într-o stare de spirit pe care Gerty ar categorisi-o drept „excitare morbidă". Ia-o mai uşor! Trebuie să merg să verific dacă gheaţa este suficient de groasă în partea noastră; ieri seară nu prea era.

— Lacul a înghețat complet, după câte se pare, mai puțin partea dinspre câmpie. Martin ne-a sfătuit să punem niște pancarte de avertizare în partea aia, pentru a evita accidentele. Te cheamă cu toții... Hai, nu-ți mai pierde timpul.

Minunata dimineață de iarnă, senină și rece, ameliora moralul tânărului de cum acesta ieși afară. Frate și soră, ale căror dispoziții sufletești nu întârziară să se pună la unison, mergeau repede pe solul înghețat care parcă era o constelație de diamante. Guy, care de câteva zile se simțea descurajat, își regăsi pofta de viață. Mergea legănându-și patinele și fluiera vesel.

Se știe ce fascinație extraordinară exercită patinajul asupra oricărui suflet de englez adevărat! Oricât de tristă, de umedă sau înghețată ar fi atmosfera înconjurătoare, pe atât de calde și vesele vor apare, prin constrast, cuvintele magice: „Gheața ne ține!" și asta ne face să uităm confortul caselor și ne atrage în mod irezistibil afară.

În acea frumoasă dimineață de ianuarie, în jurul lacului se aflau adunate o mulțime de persoane; majoritatea patinatorilor organizaseră picnicuri și se pregăteau să-și petreacă după amiaza pe gheață. Deja cei mai curajoși dădeau exemplu; îi puteai vedea patinând în sus și-n jos, făcând fel de fel de figuri, sărind experți. Oricât ar părea de necrezut, Gertrude, care se ținea de minune pe patine, insistase să se lanseze pe gheață, imediat după masa de prânz; acum patina la braț cu nefericitul de Percy Flamingo: acesta se forța să pară sigur pe el, dar, în fond, nu

se simţea deloc în largul său fiindcă nu era un patinator prea bun; prevedea că la prima întoarcere va cădea. În oricare altă situaţie, timidul îndrăgostit ar fi considerat drept un privilegiu neaşteptat faptul de a ţine atât de mult timp mâna Gertrudei în mâna sa, dar, în acea zi, bucuria îi era puţin umbrită!

Dimpotrivă, Béryl se simţea în elementul său; străbătea lacul de la un mal la celălalt, producând numeroase ciocniri; încerca cu o perseverenţă eroică să imite măiestria lui Guy; dar aceste tentative se terminau în mod inevitabil, cu numeroase căzături. Cu toate acestea, se distra regeşte. Sosind în viteză pe malul unde tocmai o stopase pe doamna Joram aşezată pe o sanie, Béryl strigă:

— Victorie! Doamnă Joram... îmi propusesem să vă fac să traversaţi lacul fără nici o problemă. După cum vedeţi, am reuşit. Putem acum să ne odihnim şi să-i privim pe patinatori... Ah, uite-l pe Guy care tocmai vine spre noi... Priviţi-l cum patinează cu spatele înainte; are un elan formidabil... Şi totuşi, închipuiţi-vă, doamnă Joram, că eleganţii ăştia din Londra îi critică stilul. L-am auzit pe unul din ei, chiar adineauri, spunând că Guy ridică prea mult piciorul şi se balansează în mod exagerat; ar trebui, se pare, să ţină vârful tălpii mai în interior pe aceeaşi linie cu călcâiul!... M-am stăpânit cu greu să nu-i răspund acestuia care, când patina, părea un manechin! mâinile şi picioarele păreau că-i sunt fixate de corp cu cuie! După părerea mea, nimic nu-i mai caraghios decât lipsa de supleţe.

— În orice caz, răspunse doamna Joram urmărind evoluţia lui Guy,pentru o profană ca mine, stilul lui este în mod cert mai plăcut decât oricare altul. Sigur, văd că nu încearcă să se învârtă în cercuri din ce în ce mai strânse ca acel londonez. Lui Guy nu-i pasă de galerie, el se lasă îmbătat de propria plăcere pe care i-o provoacă patinajul.

— Întorceţi-vă capul, doamnă Joram... Uitaţi-o pe Gerty remorcată de nefericitul Percy... Vedeţi, pe faţa lui e întipărită teama... Aha, uite-l cum se clatină... A căzut şi Gerty bate cu disperare din braţe să-şi păstreze echilibrul!... Buum! a căzut peste Percy! Ha, ha, sărmana mea soră, ce mai spui despre demnitatea ta! adăugă Béryl strâmbându-se de râs... Din fericire Guy îi vine în ajutor... O ridică pe Gerty şi-l sprijină pe nefericitul Percy!... Mă duc să-i iau pulsul acestuia din urmă să mă conving că nenorocita catastrofă nu i-a răcit pasiunea!

Béryl, care de câteva momente schiţa paşi de dans în faţa fotoliului doamnei Joram, se repezi în direcţia grupului.

Cu câteva momente mai înainte, lady Elaine şi Errol Montague sosiră împreună la capătul lacului; lady Elaine se aşezase pe un fotoliu şi Montague, îndepărtând cu un gest pe unul din profesioniştii care se oferise, legase el însuşi patinele tinerei femei, după care şi le potrivi pe ale sale. O ajută să se scoale şi se avântară pe gheaţă ţinându-se de mână; alunecau cu uşurinţă suplă, într-un acord perfect; corpurile li se legănau alternativ, de la stânga spre dreapta, cu

graţia berzelor care zboară deasupra apelor liniştite.

Doamna Joram, care se ridicase pentru a se întoarce acasă, se opri câteva momente admirând eleganta pereche. Puţin mai departe, James Monk urmărea din priviri pe Montague şi Elaine.

Guy, după ce o instalase pe Gertrude pe un scaun, rămase în spatele ei şi nu se putu stăpâni să nu-şi întoarcă privirile spre perechea formată de lady Elaine şi Montague; distingea coama neagră a celui din urmă atingând buclele de aur răvăşite de vânt... deodată Guy tresări, auzindu-se interpelat; se întoarse şi-l recunoscu pe Monk.

— Ce spuneţi despre stilul celor doi patinatori, sir Guy?... Nu-i o plăcere să-i urmăreşti?

— Lady Elaine şi Montague patinează minunat, răspunse tânărul... Nu i-am văzut în dimineaţa asta.

— Asta din cauză că dimineaţa, amicul Montague ţine de urât doamnei. Dar apropo, sir Guy, mi se pare că vă vedem destul de rar la „Turnuri"? Ce se întîmplă? Montague vă împiedică?

Vorbind, Monk îl privea pe Guy cu un aer ironic. Începu să râdă arătându-şi dinţii ascuţiţi, ca de lup; sub râsu-i forţat se ghicea mânia care îl cuprindea din ce în ce mai mult. Guy simţi cum sângele îi invadează faţa şi tulburarea sa, vizibilă de altfel, îl opri pe Monk să mai râdă... Privindu-l pe tânăr cu atenţie, era pe punctul de a-i vorbi pe alt ton, când Béryl, lansată spre Guy îl împinse brusc pe acesta, proiectându-l înainte... Ţinându-se de mâini, fratele şi sora făcură câteva

cercuri pe gheaţă pentru a-şi reface echilibrul. Odată echilibrul recăpătat, Guy îi spuse râzând:

— Monstru mic, era cât pe ce să mă faci să cad!...

— Vino! îi ceru Béryl, trăgându-şi de mână fratele.

Imediat ce consideră că-i poate vorbi fără să fie auzită de pe mal, continuă:

— Am văzut că nu erai dispus să discuţi cu „Ursul" şi am crezut de cuviinţă să-ţi vin în ajutor.

— Argumentele folosite sunt, într-adevăr, plauzibile; dar aceste intervenţii bruşte nu sunt recomandabile; dacă ai vedea-o pe mama într-o discuţie mai încinsă cu lady Flamingo, de exemplu, nu te-aş sfătui să-i pui capăt în felul acesta!

— Guy, chiar crezi că sunt lipsită de bun simţ? De altfel mi-o imaginez cu greutate pe mama sau pe interlocutoarea ei pe patine. Dacă vreodată i-ar veni ideea lady-ei Flamingo să vină pe gheaţă, ar fi o catastrofă! Gheaţa n-ar putea suporta o asemenea greutate şi dacă ar mai vrea să şi înveţe să patineze ar fi şi mai rău: la prima ei cădere, eroicul profesor va fi turtit de tot!

— Sst! Uite-l pe Percy!

— Bună, Percival! strigă Béryl râzând.

— Bună, Berry!

— Devotamentul tău n-a fost răsplătit pe măsură! S-a spart gheaţa când i-ai căzut lui Gerty la picioare?... Hai, vino să facem o cursă... Unu, doi, trei... Plecăm!

Se lansară, şi Guy, care-i urmărea cu privirile, surâse văzând că Berry luase un avans considerabil.

Între timp, James Monk, care se apropiase de fotoliul doamnei Joram, privea grupul care se depărta.

— Ce băiat drăguţ, nu-i aşa?

— Sunt întru totul de părerea dumitale, răspunse surprinsă doamna Joram.

Observând că interlocutoarea sa n-avea chef de vorbă, Monk se îndepărtă.

Lady Elaine rămase pe gheaţă mai bine de o oră fără a-şi schimba partenerul. În timp ce patinau, Montague vorbea în şoaptă... Elaine îl asculta cu privirile pierdute în depărtare, ca în vis. Guy îi privea pe furiş, neliniştit: se întreba ce motiv avea lady Elaine de îl evita sistematic.

La ora trei, Muriel, înarmată cu patinele sale, îşi făcu apariţia. Guy se îndreptă imediat spre ea, o instală pe un scaun şi-i fixă patinele; după care declară surâzând:

— Constat cu plăcere că situaţia ta sacerdotală nu te îndepărtează de această plăcere încântătoare!

— Sigur că nu! Nu pot rezista atracţiei gheţii! de altfel sunt sigură pe echilibrul meu şi nu risc deloc să-mi compromit demnitatea printr-o cădere ghinionistă, în prezenţa enoriaşilor noştri. Ar fi cu atât mai supărător cu cât văd că urc repede în ierarhia ecleziastică: am primit în această dimineaţă o cerere de ajutor adresată „doamnei reverend Branscome". Binevoieşte deci, sir Guy, să-mi vorbeşti cu tot respectul pe care-l comportă promovarea mea!

În acest moment, lady Elaine o văzu pe Muriel şi se opri lângă ea ţinându-se de scaun, spunându-i:

— Ce surpriză plăcută, Muriel!

— Am reuşit să mă smulg pentru o clipă după o dimineaţă destul de încărcată.

Guy, care era în continuare îngenunchiat, nu reuşea să lege ultima cureluşă a patinei stângi... Lady Elaine îl privi o clipă şi-i spuse bună ziua şi la revedere, aproape concomitent... După care se duse la Montague care o aştepta ceva mai departe.

O tăcere stânjenitoare urmă acestei plecări; Guy întinse mâna spre Muriel pentru a o ajuta să se ridice şi de depărtară de mal patinând... O dată la adăpost de orice indiscreţie, Muriel întrebă:

— Mă înşel oare, Guy? Nu te mai vezi cu Elaine ca mai înainte?

Tânărul nu răspunse. Interpretându-i tăcerea drept afirmaţie, Muriel continuă:

— Regret... Nu suport s-o văd atât de apropiată de Errol Montague.

— Nici eu, răspunse Guy, vizibil deranjat de subiect... Nu ştiu de ce, dar îl evit din instinct.

După ce ezită câteva clipe, Muriel continuă timid:

— Şi eu am avut dintotdeauna această impresie proastă... dar acum, informaţii precise mi-au confirmat impresia. Îţi spus asta, Guy, în speranţa că vei găsi ocazia de a-i împărtăşi lui Elaine părerea ta... Ţine foarte mult la opiniile tale şi cred că va ţine cont de avertismentul tău.

— Şi ce ai auzit vorbindu-se despre Montague? întrebă Guy, stânjenit.

— Cyril a fost la Londra de curând; unii dintre prietenii săi, foşti studenţi la Cambridge, organizează un banchet. Montague cina, din întâmplare, în acea seară, în acelaşi restaurant, în compania unei tinere foarte cunoscută în lumea elegantă. Ascultând comentariile prietenilor săi despre perechea în cauză, Cyril a înţeles că Montague avea o reputaţie solidă de Don Juan profesionist. Sunt cu adevărat neliniştită de influenţa pe care acesta pare s-o exercite asupra ei... Nu o mai recunosc; mă evită...

— Acelaşi lucru mi s-a întâmplat şi mie. Iniţiativa îi aparţine în întregime. Nu sunt cu nimic vinovat de această schimbare de atitudine.

— Guy, murmură Muriel cu voce tremurătoare, Montague s-o fi oferit Elainei s-o sustragă existenţei înfiorătoare pe care aceasta o duce cu domnul Monk... Îşi închipuie oare, că părăsindu-şi soţul, va obţine divorţul şi se va căsători cu vărul ei?

— E posibil... Nu ştiu nimic!

Patinară tăcuţi câtva timp, apoi, când soarele apuse, Guy o conduse pe Muriel până la scaunul ei, îi scoase patinele şi, după ce-şi luă rămas bun, se întoarse pe gheaţă. Voia acum să patineze numai pentru el. Întunericul se cobora încetişor şi Guy găsea în singurătatea îngheţată liniştea sufletească de care avea nevoie. O ceaţă rece se lăsa pe măsură ce noaptea devenea mai întunecată. Numai câţiva patinatori fanatici mai

alunecau pe gheaţă. Guy continua să patineze... Deodată îşi dădu seama că întunericul devenise aproape de nepătruns şi se îndreptă spre mal; credea că rămăsese ultimul pe gheaţă. În acel moment auzi un strigăt, un strigăt sfâşietor! Mai întâi Guy nu-şi dădu seama din ce direcţie se auzise... Ceaţa deasă tulbura auzul ca şi văzul... Rămase nemişcat câteva clipe, ciulind urechile: strigătul provenea, neândoielnic din partea de est a lacului, unde gheaţa era mai subţire... Poate că un patinator se rătăcise în ceaţă şi se aventurase prin acele locuri periculoase. Strigătul de ajutor se făcu din nou auzit şi Guy se lansă într-acolo cu toată viteza. Deodată distinse ceva mai departe o siluetă estompată... Un patinator se apropia în viteză; curând îl recunoscu pe Montague, cu căciuliţa trasă pe ochi şi gulerul scurtei ridicat.

— Hei, Mervyn, strigă noul venit cu un fel de febrilitate, patinând alături de el... Unde te duci? Gheaţa nu-i prea sigură în partea aia.

— Ştiu, răspunse Guy, dar mi-e teamă că s-a produs un accident... N-ai auzit strigătul?

— Nu fi imprudent să mergi acolo... gheaţa-i complet impracticabilă, spuse el pe un ton aspru.

Vorbind, Montague se apropie de Guy şi, luându-l de braţ, repetă cu o insistenţă ciudată:

— Vino cu mine, Mervyn, e frig de crapă pietrele. Nu mai putem întârzia pe aici.

Guy se degajă şi în acelaţi moment, strigătul, de această dată mai slab, se făcu din nou auzit.

— Ai auzit? strigă Guy, emoţionat... Întoarce-te dacă vrei, Montague, Dar trimite-mi ajutoare şi funii.

Pierzându-şi orice control, Montague începu să strige:

— Fii blestemat! Vrei să smulgi prada din ghearele diavolului?... Gheaţa s-a spart când a trecut Monk! Ce ne pasă nouă! Pentru Elaine asta înseamnă eliberarea! Nu te împotrivi destinului! Dacă o iubeşti, să ne întoarcem!

Ultimele cuvinte Montague aproape că le şopti la urechea lui Guy, după care dispăru repede, crezând că este urmat.

Guy rămase singur în întuneric.

Se simţea răvăşit de destăinuirea ce-i fusese făcută; îşi repeta mereu în sine: „Eliberarea sa!...“ Figura Elainei, plină de suferinţă, îi apăru în faţa ochilor; acest accident punea capăt în mod providenţial torturilor pe care le îndura zilnic! Şi totuşi... totuşi! Acolo, în noapte, Monk se zbătea în apa îngheţată... Are, oare, dreptul un om, ca atunci când un semen cere ajutor, să-i întoarcă spatele? În timp ce reflecta, Guy înainta spre capătul lacului... O altă voce, tentantă, îi şoptea: „Nu-i treaba mea!“ Aşadar, era voinţa lui Dumnezeu?... Nu, nu, în nici un caz nu se va lăsa ispitit, îţi va îndeplini datoria... dacă Monk se va îneca înainte ca el să-l poată salva, cel puţin nu va avea ce să-şi reproşeze.

Acum Guy zbura pe gheaţă. Îşi dădea seama că apropiindu-se de locul în care gheaţa cedase sub greutatea lui Monk, se expunea la un risc serios. Dar viaţa sa nu se afla oare în mâinile lui Dumnezeu? Îşi spuse că nu face altceva decât să se sacrifice: „Facă-se voia ta!“ murmură el drept orice rugăciune.

Mai târziu, Guy, atunci când încerca să-şi amintească sfertul de oră tragic, reuşea cu greu să treacă în revistă toate mişcările sale. Retrăia clipele acelea de groază ca într-un coşmar: când ajunse la locul accidentului, capul lui Monk încă se mai afla la suprafaţă; faţa îi era de o lividitate înspăimântătoare şi ochii păreau că-i ieşiseră din orbite; mâinile sale crispate se agăţau cu disperare de gheaţa care ceda puţin câte puţin sub presiunea pe care o exercita, mărind necontenit copca. Guy se culcă pe pântec şi se târî, uşor, încercând să se apropie de nefericitul din apă; simţea cum gheaţa pârâie sub el pe măsură ce avansa; constatând că Monk este lucid, îi strigase cu voce puternică: „Încearcă să faci pluta ca să te pot trage afară!...“ Docil, Monk se întoarse pe spate, forţându-se să-şi scoată umerii la suprafaţă... Cu un efort puternic, Guy reuşi să-l tragă spre el, păstrându-şi cu greu poziţia orizontală... Gheaţa subţire părea că se va sparge în orice clipă sub dubla povară. În cele din urmă ajunseră într-o zonă ceva mai sigură, şi, ridicându-se pe jumătate, Guy îl trase pe Monk pe mal; paralizat aproape de frig şi incapabil să scoată vreo vorbă, acesta îşi păstrase totuşi raţiunea; cu un gest îi indică lui Guy buzunarul interior al jachetei... Băgând acolo mâna, Guy scoase o sticluţă cu coniac şi o apropie de buzele lui Monk care o goli în întregime. Susţinut de Guy, reuşi să se aşeze în capul oaselor şi, puţin câte puţin, reuşi în cele din urmă să-şi dezmorţească membrele; circulaţia sângelui îşi reluă cursul normal şi în curând paloarea îi dispăru.

Într-un târziu, murmură cu o voce abia perceptibilă:

— Canalie blestemată! M-a văzut dispărând sub gheaţă — pot s-o jur! — şi a piecat fără măcar să încerce să-mi vină în ajutor!

Cu ajutorul lui Guy,Monk reuşi după câtva timp să se ridice, şi cei doi bărbaţi, unul susţinându-l pe celălalt, se îndreptară spre „Turnuri". Mergeau în tăcere, dar când ajunseră în dreptul porţii masive, Monk se opri şi-i apucă mâna:

— Am faţă de dumneata o datorie de recunoştinţă de care nu mă voi putea plăti niciodată. Ţi-ai riscat viaţa pentru a o salva pe a mea. Te-ai expus morţii de bună voie, în plină noapte, în acel loc pustiu, departe de orice ajutor posibil.

— Am făcut ce ar fi făcut oricare altul în locul meu, răspunse Guy cu simplitate.

Şi în timp ce vorbeau, ajunseră în dreptul uşii de la intrare, oprindu-se în prag. Holul era puternic luminat. Chiar în acea clipă, lady Elaine apăru în hol, fără să observe pe cei doi... Un surâs, mai degrabă o grimasă, schimonosi figura lui Monk atunci când o zări:

— Nu vrei să intri o clipă să primeşti mulţumirile soţiei mele?

Guy se încruntă şi-i răspunse:

— Nu cer mulţumiri... Nu puteam să te las să mori sub ochii mei!

La care Monk îi răspunse cu un surâs sarcastic:

— Nu-i aşa că uneori e neplăcut să ai conştiinţă? ei bine, îţi sunt recunoscător în modul cel mai sincer, oricare ar fi fost motivul intervenţiei tale. Noapte bună!

Guy coborî treptele peronului şi se îndreptă spre Mervyn Hall. Mergând, reflecta la evenimentele tragice în care se trezise amestecat: „Dumnezeu a ţinut în mâinile sale viaţa mea şi eliberarea Elainei. Eu n-am făcut altceva decât să acţionez ca un om de onoare; nu aveam de ales!" Guy era obsedat de cele ce-i spusese Monk... Acesta se făcea vinovat de ucidere, cel puţin cu gândul! Guy se cutremură la gândul că, dacă răul s-ar fi produs. Elaine n-ar fi ştiut niciodată adevărul! Ar fi continuat şi pe mai departe să-l trateze pe Errol ca pe un prieten.

XXXIII

ADIO, ERROL!

În momentul în care Guy şi James Monk discutau împreună pe treptele peronului şi Elaine traversa holul pentru a intra în salonul cel mic fără a observa prezenţa atât de apropiată a celor doi bărbaţi un al patrulea personaj se afla amestecat în mod indirect la această reuniune fortuită: de la o fereastră de alături, Montague privea neliniştit printre jaluzele grupul format de Monk şi tânărul baronet... Imediat ce auzi închizându- se uşa de la intrare, părăsi fereastra şi străbătu camera în vârful picioarelor; ţinându-şi respiraţia, îşi lipi urechea de broasca uşii... Îl auzea pe Monk mergând pe coridor, însoţit de valetul său căruia îi ordona să-i pregătească o baie fierbinte şi un bol cu punch. Montague urmărea fiecare zgomot; când fu sigur că Monk se găsea în baie, trase zăvorul camerei, se strecură afară şi coborî scara cu cea mai mare grijă.

— Unde se află Milady? întrebă el un servitor care tocmai trecea.

— În salonul cel mic, sir!

Montague bătu uşor în uşă şi Elaine îi răspunse: „Intră!"

— Cât de târziu te-ai întors de pe lac, Errol! îl mustră Elaine.

Închizând cu grijă uşa, Montague rămase pe prag fără să spună nici un cuvânt. Surprinsă, Elaine îl privi cu atenţie şi reluă:

— Ce s-a întâmplat, Errol?... Eşti palid ca un spectru!

Apropiindu-se de ea, Montague murmură cu o voce înăbuşită:

— Am să-ţi spun ceva urgent, Elaine. Vreau să te pun la curent eu însumi cu ce s-a întâmplat, adăugă el repede, trecându- şi limba peste buzele uscate.

— Errol! ce s-a întâmplat?... Laşi impresia unuia care nu are conştiinţa curată, spuse ea râzând.

Montague încercă un surâs strîmb şi-i răspunse:

— Când m-ai părăsit pentru a te întoarce cu Broughton, am cercetat lacul aşa cum mi-ai cerut, pentru a-i aduce pe Mitchell şi Jackson; nu i-am văzut, dar l-am întâlnit pe Monk care încerca să delimiteze cu precizie zona periculoasă; mi-a spus că are de gând să înconjoare porţiunea lacului în care se varsă pârâul pentru a-şi stabili unele puncte de reper. Mi-a cerut să-l însoţesc, şi am văzut că locurile îi sunt mult mai bine cunoscute decât îmi erau mie... L-am urmat. Începuse să se întunece... şi n-a putut observa apa râului... Gheaţa a cedat deodată şi Monk s- a scufundat...

Elaine scoase un strigăt înnăbuşit.

— A dispărut sub crusta de gheaţă... Încercând să-l scot din apă, mi-am asumat, fără nici un rezultat, riscul de a muri; gheaţa se tot spărgea şi nu-mi permitea nici un punct de sprijin... M-am gândit... M-am gândit că nimeni nu-i de vină pentru acest accident! Dacă Monk s-ar fi înnecat, nimeni n-ar fi putut face nimic mai mult... Tu ai fi fost liberă! Nimeni n-ar fi ştiut niciodată că eu asistasem la această scenă... M-am hotărât să dispar cât mai repede... fără a-mi mai păsa de strigătele de ajutor!

Paloarea tinerei femei devenise înfricoşătoare; trebui să se sprijine de cămin pentru a nu cădea. Gândurile i se învălmăşeau în cap şi nu putea scoate nici un cuvânt. Pe moment avu un sentiment de oroare în faţa acestei morţi neaşteptate, în condiţii atât de înspăimântătoare; copca în gheaţă, apa întunecată şi rece, tortura de a te şti părăsit şi de ultimul om! pe acest fond întunecat se detaşau, cu litere de foc, cuvintele lui Montague: „Ai fi fost liberă!... Liberă!... ce miracol, Guy! Gata cu tirania! Liberă pentru totdeauna! Pe urmă *văzu* alte cuvinte: „Nimeni n-ar fi ştiut, niciodată, că am asistat la această scenă".

Elaine simţi din nou acel sentiment de repulsie instinctivă. Privi figura lividă şi răvăşită a lui Montague... oare comisese o crimă?... Nu, nu putea fi făcut vinovat de accident. Nu era obligat să-şi rişte viaţa.

— Monk... e mort? murmură ea.

— Nu!

— Ce spui! Şi unde se află?

— În camera sa!

Elaine simţi un şoc fizic; avu un moment de ameţeală. Cum aşa? viziunea atât de clară a mormântului de ape, adânci, negre, pe care cadavrul înţepenit de frig plutea trist, nu corespundea realităţii?... Monk trăia? era prezent, în apropiere? Deci morţii pot învia?

Încercă să vorbească coerent.

— În acest caz, a reuşit să iasă singur, să se târască pe gheaţă?

— Nu, sigur era imposibil... dacă ar mai fi trecut câteva minute ar fi fost cu siguranţă mort! Calculasem totul... Altfel nu m-aş fi expus să fiu demascat... Elaine, nu m-am gândit decât la tine!

— Şi cine l-a salvat?

— Guy Mervyn.

— Guy? repetă Elaine gâfâind.

Din nou îi reveniră în memorie cuvintele lui Montague: „nimeni n-ar fi fost de vină... nu s-ar fi ştiut niciodată nimic... Ai fi fost liberă!“ Aşadar, Guy, în momentul în care eliberarea victimei sau pedeapsa cu călăul nu era decât o chestiune de secunde, Guy schimbase cursul destinului. Cu ce drept intervenise el? Nu ştia că îl iubeşte, altfel, poate...? Nu, orice ar fi fost, Guy n-ar fi părăsit niciodată un om în pericol, acesta afându-i-se în preajmă; mai mult chiar, ar fi fost în stare chiar să şi moară pentru a-l salva: viitorul nu se construieşte decât cu mâinile curate.

Şi totuşi, Errol?... Elaine îşi ridică spre el privirile şi murmură:

— Aşadar, din dragoste pentru mine n-ai ezitat să devii complice la o moarte înfricoşătoare?

— Te iubesc!...

Urmă o tăcere stânjenitoare după care Elaine continuă:

— Monk ştie că l-ai văzut scufundându-se în apă?

— Da! şi Guy Mervyn, pe care l-am rugat să nu intervină... să nu împiedice eliberarea ta!

— Guy nu va vorbi. Nu ai de ce te teme din partea lui, Errol; dar Monk nu te va ierta niciodată! Va avea loc o scenă înfricoşătoare! fie ca Dumnezeu să facă să nu fie beat! N-ar fi mai înţelept să pleci?

— Nu, ar însemna să-mi mărturisesc vinovăţia!

— Bietul meu Errol!... murmură Elaine trângând convulsiv braţul vărului său.

În acel moment în uşa salonului se auzi un ciocănit uşor... Se îndepărtară repede unul de celălalt; în salon intră valetul lui Monk care dădu lui Montague un plic. Pe plic se vedea scris doar un singur cuvânt: „urgent".

Valetul adăugă:

— V-aş fi dat această scrisoare cu câteva minute în urmă, dar mi s-a spus că încă n-aţi venit.

Montague deschise plicul şi citi scrisoarea. Se întoarse spre valet:

— Williams, sunt chemat de urgenţă la Londra, pentru unele afaceri. Fă-mi, te rog, bagajele.

— Bine, sir!

După ce uşa se închise în urma lui, Montague întinse biletul Elainei. Aceasta citi:

„Trăsura te va conduce la gară şi vei lua trenul de ora şapte. Să nu mai calci niciodată pe aici! Orice explicaţie ar fi de prisos: amândoi ştim ce s-a întâmplat".

— Slavă Domnului! orice scenă este astfel evitată! spuse Elaine cu un suspin de uşurare.

Errol se prăbuşi pe un scaun şi-şi ascunse faţa în palme, murmurând: „Să nu mai calci niciodată pe aici!" După un moment ridică încet privirile:

— Te iubesc! Te iubesc! repetă el.

Elaine făcu câţiva paşi şi se opri în faţa căminului, privind absentă focul ce ardea în vatră; amândoi rămaseră tăcuţi... După puţin timp, meditaţia lor tristă fu întreruptă de zgomotul unei valize puse pe peron.

Elaine traversă camera, şi aplecându-se, puse în trecere mâna pe umărul tânărului.

— Adio, bietul meu Errol! spuse ea.

Acesta se întoarse şi încercă s-o reţină de braţ, dar ea deja se îndepărtase:

— Adio! spuse şi el pe un ton disperat.

Un moment mai târziu se ridică de pe scaun şi ieşi în hol pentru a aştepta trăsura ce urma să-l conducă la gară.

XXXIV

JAMES MONK

A doua zi dimineaţă, James Monk nu apăru pe gheaţă; prietenii săi presupuseră că răcise cu o zi înainte şi acum se afla în pat. Se mai auzi, de asmenea, că Errol Montague fusese chemat de urgenţă la Londra. Guy respiră uşurat şi se putu bucura de patinaj în voie. În ziua următoare, temperatura fiind în creştere, dezgheţul nu întârzie plecarea invitaţilor de la „Turnuri"

Atunci Guy avu ocazia să revadă pe cel care-i datora viaţa. Soarele strălucise toată ziua; Guy se întorcea de la una din fermele sale pe care tocmai o vizitase; se aşezase pe o barieră şi-l privea pe B.dge care se zbenguia. Deodată auzi un pas greu în spatele gardului viu... se întoarse şi-l văzu pe James Monk care se îndrepta spre el.

— Bună ziua, domnule, spuse Monk, sunt bucuros că vă întâlnesc.

După care, remarcând că Guy încearcă să schiţeze un gest de protest, adăugă:

— Fiţi liniştit! Nu fac nici o aluzie la evenimentul din seara aceea. Mi-aţi dat de înţeles destul de clar că subiectul este epuizat. Iată despre ce este vorba: doresc să vă cer iertare pentru nişte cuvinte supărătoare pe care vi le-am spus în cursul acelei zile.

Guy îl privi surprins pe Monk. Acesta continuă:

— Ne opriserăm amândoi pe malul lacului şi priveam perechea formată de soţia mea şi Montague care patinau, ţinându-se de mână. Drept să spun, eram cam prost dispus. Am făcut remarca de prost-gust că nu mai avusesem de mult plăcerea de a vă vedea la „Turnuri"... după care am adăugat: „Montague vă împiedică?" sau ceva asemănător. Nu mi-aţi răspuns nimic, dar, după expresia voastră, am văzut că v-am rănit. Am regretat imediat insinuarea şi tocmai mă pregăteam să vă prezint scuzele, când am fost întrerupţi de sosirea tinerei voastre surori.

— Oh! n-am dat prea mare importanţă incidentului,domnule, răspunse Guy, încurcat.

— Nu numai pentru a mă scuza am dorit această întâlnire cu dumneata. Ţineam să vă spun că nu v-am pus niciodată pe picior de egalitate cu canalia de Montague. Îl invitasem pe acesta pentru că eram interesat să-i facă soţiei mele curte; speram ca ea să se lase prinsă de vorbele lui şi să sufere şi ea la rândul ei! Niciodată n-aş fi procedat aşa cu dumneata; ştiam că vii la „Turnuri" numai pentru soţia mea... şi totuşi, vizitele dumitale îmi făceau plăcere; tinereţea dumitale, entuziasmul,

loialitatea dumitale, aduceau mereu puţină însufleţire căminului meu. Conversaţia dumitale îmi plăcea şi mă interesai sub toate aspectele. Văzusem că sentimentele soţiei mele pentru dumneata depăşea graniţele prieteniei; cu toate acestea, constatam la fiecare vizită a dumitale, că ai o influenţă binefăcătoare asupra ei... Aceea ale lui Montague dimpotrivă, erau funeste. În ultimul timp, vizitele dumitale s-au rărit... şi mi-au lipsit; de fapt asta doream să vă spun în acea zi... şi, din cauza felului meu răutăcios de a fi, a urmat acea remarcă supărătoare!

Guy răspunse scurt, sperând să închidă discuţia:

— Domnule, vă mulţumesc sincer pentru cuvintele voastre. Întotdeauna am apreciat primirea cordială pe care mi-o făceaţi atunci când veneam la „Turnuri". Sper că v-aţi refăcut după acel accident?

— Mulţumesc, mă simt destul de bine.

Dar această diversiune nu avu efectul scontat de Guy: Monk nu se lăsă întors de la scopul propus.

Pentru prima dată în viaţă, simţea nevoia de a se spovedi unui semen de-al său. Până atunci puţin îi păsa de părerea pe care ceilalţi o aveau despre el; ştia că inspiră tuturor ură, teamă, dispreţ. Cei care i se socoteau prieteni, profitau de averea lui şi de influenţa lui. Se bucurau de ospitalitatea lui fastuoasă, dar nu se simţeau obligaţi să-i ofere simpatia lor în schimb. Nici măcar nu se gândeau că Monk ar dori să fie înţeles, scuzat, apreciat. De altfel Monk era

destul de inteligent pentru a-i judeca la adevărata lor valoare morală. Dar acum i se părea de netolerat să suporte dispreţul celui care-i salvase viaţa. Reluă deci conversaţia întreruptă. Fără a-l privi pe Guy, spuse brusc:

— În acea zi am observat că Elaine vă ignora în mod deliberat... Şi eraţi destul de nefericit!

Guy roşi şi se aplecă pentru a lua un băţ pe care i-l adusese Bidge. Netulburat, Monk continuă:

— Evident, am observat că aveţi pentru soţia meau o predilecţie specială... E inutil să protestaţi! Aveţi un gust ales!... După toate care le-aţi simţit atunci când Elaine nu v-a acordat atenţia meritată, vă puteţi imagina cât am suferit văzându-mi toate avansurile respinse dinainte. Încercasem din toată inima să-mi cuceresc soţia. Era atât de tânără! Speram s-o fac fericită; o salvasem de la ruina spre care o ducea familia ei; mă gândeam că, dându-i tot ce-şi dorea, îi voi câştiga cu timpul afecţiunea. Mă legănam în iluzia că într-o zi Frumoasa va fi impresionată de dragostea Bestiei! Guy îl asculta cu mirare pe Monk. Acum nu mai era atât de dornic să pună capăt conversaţiei; dacă putea să aline cât de cât suferinţele lui Monk ascultându-i mărturisirile şi arătându-i interes şi simpatie, era gata să-i ofere acest ajutor.

— Îţi asumi un mare risc, spuse Guy atunci când te căsătoreşti cu o femeie care nu te iubeşte.

— Am făcut o prostie şi acum o recunosc, mărturisi Monk pe un ton plin de amărăciune. Dacă nici unul, nici celălalt nu iubeşte, atunci viaţa conjugală poate ar fi posibilă, sunt

nenumărate exemple. Dar să te căsătoreşti cu o femeie de care eşti îndrăgostit şi ea să nu te iubească, înseamnă să provoci destinul! Nu numai compania ta ajunge să o deteşti, dar chiar şi natura ţi se schimbă: dragostea ta respinsă cere revanşa, pentru că nu eşti iubit, vrei să fii temut. Eşti torturat de gelozie? Vrei să faci şi tu, la rândul tău să sufere celălalt... O femeie care plânge şi tremură...

Instinctiv, Guy făcu un pas înapoi şi Monk se scuză:

— Regret: confidenţele mele cred că vă sunt penibile. De ce oare m-am lăsat antrenat de dorinţa de a vă spune toate acestea?... Presupun că ţin foarte mult la opinia dumitale. Mă consideraţi o brută. Într-adevăr, m-am comportat ca o brută! Elaine ar fi putut face din mine un cu totul alt om, dar nici măcar nu a încercat. Fără îndoială, ar fi fost să-i cer mult prea mult. Am comis o greşeală căsătorindu-mă cu ea şi am agravat-o neacordându-i libertatea când am observat că armonia între noi este imposibilă. Înainte de toate sunt om de afaceri: pentru a obţine mâna ei plătisem un preţ enorm şi numai gândul să renunţ la drepturile care decurgeau din sacrificiul meu pecuniar mă revolta. Încăpăţânarea mea era absurdă, dar nu-ţi poţi schimba cu uşurinţă caracterul!

Guy nu ştia prea bine ce să răspundă. În cele din urmă spuse:

— E târziu acum să căutaţi o rezolvare?

— Mi-e teamă s-o fac! după ticăloşia de care s-a făcut vinovat, nu sunt dispus să-i cedez locul...

Dar la ce bun că v-am întristat povestindu-vă trecutul meu trist? Iertaţi-mă... Iarăşi am procedat ca un egoist, fără îndoială... Dar am senzaţia că acum mă simt mult mai bine; indirect va beneficia şi Elaine de această stare de spirit, adăugă el cu un surâs amar... Trebuie neapărat să reluaţi bunul obicei de a veni la „Turnuri", Montague nu va mai călca pe acolo!

După un moment de ezitare, Guy răspunse:

— Vă mulţumesc. Voi veni bucuros, dar permiteţi-mi să aleg eu acel moment.

— Cum doriţi, vă las toată libertatea. Pentru moment, la revedere.

— La revedere.

Monk se îndepărtă cu pasul său greoi şi dispăru la prima cotitură a drumului.

XXXV

IERTAREA OFENSELOR

Când rămase singur, Guy trebui să facă un efort pentru a-şi aduna ideile şi a şi le limpezi: confidenţele lui Monk îi revelase o parte a caracterului acestuia, latură pe care nu i-o bănuia. Amintirea nopţii tragice petrecute pe gheaţă îi rămăsese în memorie ca un coşmar; dar în acest episod, Monk nu era pentru tânărul nostru decât o victimă anonimă; în acele circumstanţe nu se lăsase mânat decât de nobleţea naturii sale şi de ideea înaltă că nu-şi îndeplinea decât datoria faţă de Dumnezeu. Acum, ca urmare a acestei conversaţii de câteva minute, Monk nu-i mai părea un simplu figurant: în locul monstrului crud la care Guy nu se putea gândi decât cu groază, se trezise în faţa sa cu o fiinţă umană conştientă de greşelile sale şi reabilitată în parte de suferinţele îndurerate. Dar ceea ce era mai de necrezut, Guy îi ascultase cu o simpatie care creştea din ce în ce confidenţele pe

care acesta i le făcuse despre viaţa sa conjugală. Până atunci Guy ar fi refuzat chiar să-şi imagineze o asemenea situaţie, într-atât gândul neputinţei sale de a o ajuta şi a o apăra pe Elaine îl ducea la disperare.

La rândul său, Monk îi arătase compasiune... „În legătură cu ce?“ murmură Guy, printre dinţi... În legătură cu felul în care-l tratase Elaine?... Elaine, prietena sa, iubita sa, idealul său feminin!

Deci Monk îl asociase propriilor sale torturi morale! Guy tresări revoltat!... şi totuşi era adevărat: atitudinea ei, de câteva zile, îl făcea să sufere un adevărat martiriu. După revelaţiile lui Monk, înţelegea pentru prima dată că ar fi putut, poate, să-i găsească acestuia anumite scuze pentru tratamentul odios la care îşi supusese soţia. „Binele şi răul se întrepătrund oare pe pământ?“ gândi Guy. Timp de câteva momente fu cuprins de o puternică îndoială. „Cum poate exista un Dumnezeu al iubirii dacă permite să se petreacă aşa ceva! Dacă n-ar fi fost decât un tiran, în loc de a-l sluji, n-ar fi fost mai drept să-i dispreţuieşti poruncile şi să mori nesupus?“

Aceasta a fost prima tentaţie spirituală a lui Guy. În ciuda dimineţii însorite, avea senzaţia că se află într-un întuneric deplin; faţa îi devenise palidă şi-i tremurau mâinile. După ce se gândise la încercările prin care trecuseră Elaine şi Monk, îşi dădu seama că şi el fusese jucăria unui destin crud. După ce reuşise să-şi ascundă în cel mai îndepărtat colţişor din inimă dragostea pe care o simţea şi să o schimbe în prietenie cu preţul unor

sacrificii uriaşe, îşi vedea astăzi această prietenie dispreţuită de cea care i-o ceruse şi i-o inspirase. Şi, contradicţie supremă: ar fi dat orice pe lume pentru a sfărâma lanţurile Elainei, şi totuşi îl salvase cu propriile sale mâini pe cel care o tortura. Pe de altă parte, supliciul său se afla acum agravat de cele ce Monk îi spusese şi prin care o făcea părtaşă pe Elaine la responsabilitatea dezacordului lor. „Dumnezeule! exclamă el în sine, de ce mă faci să sufăr atât?“ Când îşi aruncase spre cer această întrebare disperată, Guy fu surprins să audă urcând din inima sa o voce chinuită de tristeţe şi îndoială, voce misterioasă, murmurând suprema rugăciune: „Chiar şi când mă loveşte, eu tot cred în el!“.

Guy rămase timp îndelungat cufundat în meditaţie; viaţa fizică fusese suspendată şi avu senzaţia prezenţei fiinţei supreme... „Da, murmură el, să ai încredere în Dumnezeu!... Nu înseamnă el dragostea?“ Şi cu o fervoare neobişnuită: „Tatăl nostru... facă-se voia ta!... Iartă-ne nouă greşelile... aşa cum şi noi iertăm... cum şi noi iertăm...“ Guy repeta aproape împotriva sa aceste ultime cuvinte cu o emoţie crescândă. Părea că nu mai poate continua rugăciunea... De ce? De ce aceste ultime cuvinte produceau în el o rezonanţă atât de profundă! Nu ştia să aibă duşmani, nimeni nu-l ofensase; se simţea în pace cu toţi cei care-l înconjurau. Dar putea să se încreadă în asta?... Nu!... Şi Guy înţelese!... Fără îndoială, Monk nu-i fusese duşman niciodată, dar se obişnuise să-l considere

duşmanul Elainei; din cauza vieţii îngrozitoare pe care aceasta o ducea, Guy îl ura pe Monk şi simţea că nu-l va putea ierta niciodată... Dar Dumnezeu îi cerea oare să-l ierte? Trebuia să-i uite până şi îngrozitorul tratament la care îşi supunea soţia! Ieri, o asemenea posibilitate îi părea exclusă dar azi nu mai era atât de convins...

Guy se ridică şi începu să reflecteze în timp ce mergea.

„Iartă-ne nouă greşelile noastre, aşa cum şi noi iertăm greşiţilor noştri". Dar în ce fel dorim să fim iertaţi? vrem să ne facem mai degrabă înţeleşi. Ne spunem că, dacă Dumnezeu este atotputernic şi cunoaşte totul, poate măsura cu precizie numeroasele ispite cu care ne încearcă viaţa. Guy se gândea: „Acum încep să-l văd pe James Monk cu ochii lui Dumnezeu. Nu cunoaşteam toate circumstanţele care acum au intervenit în favoarea sa; dar, de-acum înainte, cred că e posibil să-l iert. Totuşi nu-i suficient doar să înţelegi. Adeseori, dacă ai reuşit să afli totul, nu poţi ierta totul.

Guy revăzu în minte figura tragică a lui Monk, ochii injectaţi, expresia lui de animal hăituit. Anumite cuvinte îi reveniră în minte: „Am dorit să cred că aventura Frumoasei şi Bestia s-ar putea repeta! Elaine ar fi putut face din mine un alt om. Am comis o eroare gravă... Ar fi trebuit să-i redau libertatea... nu-ţi poţi schimba firea..." „Bietul om! îl compătimi Guy... a făcut multe nedreptăţi, dar a şi suferit. Mi-e milă de el. Îl iert din adâncul inimii". „Iartă-ne nouă cum şi noi iertăm greşiţilor noştri...". Mila... asta să fie oare

tot ce dorim? Nu, numai milă, asta e umilitor. Trebuie să fie însoţită şi de dragoste. Aşa se poate salva un suflet şi din cele mai mari dezastre. Chiar baza credinţei creştine o constituie dragostea lui Dumnezeu faţă de om.

Cu sprâncenele încruntate, preocupat, Guy mergea cu paşi repezi. Un gând îi trecu prin minte: „Aş putea oare să-l iubesc pe Monk?" Brusc, îşi aminti un text din sfântul Paul: „Faceţi toate faptele cu credinţa în Cristos: El ne dă putere". Singură dorinţa nu-i era de ajuns pentru a-l iubi pe James Monk. Dar inspirat de acest influx supranatural simţea cum dragostea i se revarsă asupra tuturor năpăstuiţilor soartei. Un alt gând îi veni: „Dar dragostea nu-i decât un sentiment. Trebuie să iubeşti nu numai prin gânduri, prin cuvinte, ci şi prin fapte! Cum aş putea să-i arăt lui Monk că-i sunt prieten? Cerându-mi să reiau vizitele la «Turnuri» îmi cerea de fapt prietenia; deci, arătându-mă prieten, îi dau cea mai bună dovadă de simpatie. Dar cu toate acestea, totuşi nu mă pot întoarce la «Turnuri» atâta timp cât lady Elaine nu-mi dă şi ea un semn; dacă-l voi întâlni pe Monk, de acea dată eu voi fi primul care voi deschide discuţia".

Fixându-şi definitiv linia de conduită, liniştit, Guy se întoarse acasă.

Întâlnirea cu Monk avu loc mai degrabă decât se aşteptase; într- adevăr a doua zi dimineaţă, pe când se afla la cabana pe care pusese să fie construită, apăru prin preajmă şi James Monk... Trecând prin dreptul lui Guy, îi făcu un semn cu mâna, fără să se oprească.

— Bună ziua, domnule, strigă imediat Guy. Aţi sosit la vreme. Aş fi bucuros să vă daţi părerea cu privire la această construcţie; credeţi că se ansambează cu acest colţ al satului?

Monk se întoarse din drum cu un surâs amabil pe buze. Timp de mai mult de o jumătate de oră, proprietarul de la „Turnuri" parcurse şantierul în tovărăşia tânărului baronet, interesându-se de toate detaliile. La terminarea inspecţiei, cei doi bărbaţi plecară împreună spre marea uluire a muncitorilor.

— Nu credeam ca domnul Monk să fie atât de vorbăreţ! spuse unul dintre ei.

— Cum să nu, când avea lângă el un tânăr atât de amabil, aşa cum e stăpânul nostru! răspunse celălalt.

Când ajunseră în dreptul porţii de la „Turnuri", Monk întrebă:

— Nu doreşti să intri?

— Vă rog să mă scuzaţi, dar aş prefera să nu întârzii astăzi acasă.

— Atunci, dacă-mi permiteţi, vă voi însoţi până la potecă. Doctorul mi-a recomandat să mă abţin de la eforturi acum, dar o mică plimbare îmi va face bine.

— Îmi pare rău că încă nu v-aţi revenit de pe urma accidentului.

Monk rămase tăcut câteva clipe, fără a-i răspunde. Deodată atinse brusc braţul lui Guy şi-i spuse pe un ton ciudat:

— Îmi promiteţi că nu veţi repeta nimănui ceea ce vă voi mărturisi?

— Cu siguranţă.

— Ei bine! Baia îngheţată pe care am făcut-o, şocul frigului, eforturile violente pe care am fost

nevoit să le suport pentru a mă menţine la suprafaţă, furia şi indignarea, toate acestea mi-au pus organismul la o grea încercare. Sufăr acum de o criză cardiacă serioasă. Am chemat de la Londra un specialist în boli de inimă: mi-a prescris un regim foarte sever. După cum suna reţeta şi după recomandările care mi-au fost făcute, am tras concluzia că pot muri oricând.

— Adevărat? întrebă grav Guy, nu exageraţi în rău?

— Sunteţi prea cinstit pentru a simula regrete de prisos! declară râzând Monk. Asta face să vă stimez şi mai mult, Guy Mervyn.

Monk îi întinse mâna şi Guy i-o strânse respectuos.

— Mi-aţi făcut o promisiune şi strângerea noastră de mână consfinţeşte prietenia. Vreţi să-mi juraţi că nu veţi spune nimănui, oricui ar fi, mărturisirea mea?

— Este inutil: sunt legat de promisiunea făcută.

— Fără nici o excepţie?

— Absolut.

— Vedeţi, n-aş vrea ca Elaine să afle; n-aş putea suporta s-o văd numărându-mi zilele dacă află că sunt condamnat.

— Dacă lady Elaine ar cunoaşte gravitatea bolii, cred că ar fi dispusă să se împace cu dumneavoastră. Ultimii voştri ani ar putea fi fericiţi...

— Imposibil.

Merseră câţiva paşi în tăcere, apoi, brusc, Monk se întoarse:

— Mervyn, spuse el, dacă după moartea mea Elaine se căsătoreşte cu Montague, va fi

dezmoştenită. O clauză din testamentul meu prevede această eventualitate.

Luat pe neaşteptate, Guy nu ştiu ce să răspundă. Diversele faze din conflictul moral ce-l susţinuse cu sine în ziua precedentă, îi reveniră în memorie. Cuvintele rugăciunii îi răsunară în urechi: „Şi ne iartă nouă greşelile, cum şi noi iertăm...". Aproape fără voia lui întrebă:

— Clauza aţi introdus-o în testament pentru binele Elainei sau din ură faţă de Montague?

Monk se opri în loc. Reflectă timp îndelungat şi în cele din urmă spuse:

— Am avut în vedere binele ei.

Şi cei doi bărbaţi se priviră, priviri în care se putea citi faptul că aveau acelaşi gând.

— Noaptea trecută, reluă Monk, nu puteam dormi. Rememoram convorbirea avută în cursul dimineţii: ţi-am evocat trecutul, încercând să-mi regăsesc sentimentele de atunci, motivele care m- au făcut să acţionez în acea manieră... Totul mi-a apărut sub o lumină nouă, nu-i ciudat, Mervyn? Pentru prima dată mă gândeam la soţia mea cu compasiune. Teama morţii apropiate mă hărţuia; îmi era teamă că mă voi înfăţişa judecătorului suprem cu sufletul încă dornic de răzbunare... Şi mi-am iertat soţia. Am distrus testamentul prin care o dezmoşteneam şi am redactat unul nou în această dimineaţă; am desemnat-o legatară universală numai cu condiţia fermă de a nu se căsători cu Montague. De asemenea, l-am iertat şi pe Montague pentru faptul că m-a lăsat intenţionat pradă unei morţi

înfricoşătoare. Am ars scrisoarea prin care denunţam laşitatea lui.

Guy îl asculta pe Monk cu simpatie, emoţionat.

Monk continuă cu o voce gâtuită:

— Dacă acum mă simt împăcat cu Dumnezeu, asta este datorită numai ţie, Mervyn!

— Mie?

— Da! Exemplul dumitale mi-a inspirat toate aceste acţiuni: într-o circumstanţă gravă, tragică, afat în faţa unei alternative în care, poate, fericirea dumitale se afla în joc, ţi-ai făcut datoria mai înainte de toate. Teama de Dumnezeu, mai degrabă iubirea faţă de Dumnezeu, îţi îndrumă viaţa.

Gâtuit de emoţie, privindu-l drept în ochi pe Monk, Guy reuşi să rostească:

— Nu merit elogiile dumitale... dar mulţumesc lui Dumnezeu că s-a servit de mine. Vă rog ca de acum înainte, în orice ocazie, să mă consideraţi un prieten devotat.

XXXVI

SINGURĂTATE

Niciodată în viaţa sa, Elaine nu se simţise mai singură şi părăsită ca în acea dimineaţă. Traversa pădurea înveselită de cântecul păsărelelor; chemarea voioasă a măcăleandrului îi păru, prin contrast, o bătaie de joc amară. Trecând prin faţa monumentalului gard din vergele de fier de la Mervyn Hall, îşi încetini paşii şi aruncă o privire invidioasă spre aleea largă ce ducea către casă: „Dacă Guy ar apare pe neaşteptate, gândi ea, i-aş face semn să vină până la mine şi i-aş spune: «Guy, prietenul meu, singurul meu prieten adevărat, iartă-mă! Dacă ţi s- a părut că nu vreau să-ţi vorbesc, asta a fost spre binele tău, în speranţa că mă vei uita... Fug de tine pentru că te iubesc!» şi opri brusc monologul...: «Nu, tocmai mărturisirea asta nu trebuie s-o fac». Dacă Elaine avusese altădată slăbiciunea de a-l încuraja pe Guy, lăsând să se vadă plăcerea ce o încerca atunci când îl vedea, secretul şi-l ascunsese totuşi adânc în inimă. Instinctiv îşi

dădu seama că această mărturisire n-ar face altceva decât să înrăutăţească situaţia: „A revenit ferm hotărât să-mi ofere prietenia sa: eu am fost aceea care am făcut totul să-l îndepărtez atunci când am văzut că mă iubeşte. Am făcut rău lipsindu-mă de bunăvoie de ceea ce dădea o oarecare valoare vieţii mele! Ar trebui să-l chem imediat şi să-i cer să facă o plimbare cu mine? Ar trebui să-i povestesc cât de mult am suferit în ultimele luni? Ar trebui să-i mărturisesc planurile lui Errol şi să-i mărturisesc faptul că uneori am fost tentată de a-l urma pe acesta pentru a scăpa de viaţa mea tristă?“ După o scurtă ezitare, Elaine îşi continuă drumul; o luă pe o potecă ce ducea direct în sat. Un gard viu de trandafiri sălbatici despărţea poteca de câmpia înverzită. Elaine fu inspirată de verdeaţa câmpiei şi profită de prima breşă din gardul viu pentru a trece dincolo. Mergea deja de câtva timp, când deodată, prin gardul viu mai puţin des în acel loc, îl zări pe Guy în picioare, în mijlocul potecii. Îşi simţi inima bătându-i cu putere. Trebuia oare să-i vorbească? Tânărul se afla cu spatele la ea şi părea absorbit de o conversaţie cu un interlocutor invizibil pentru ea. Auzi sunetul nedesluşit al unei voci bărbăteşti: fără îndoială, vreun sătean povestea nefericirile sale tânărului baronet. Vocea era înăbuşită şi puţin gâtuită... Neînţelegând aproape nimic, Elaine înaintă puţin pentru a fi sigură dacă Guy era singur şi s-ar fi putut apropia... Deodată, vocea lui Guy o făcu să rămână nemişcată. Auzi aceste cuvinte: „Vă rog ca de acum înainte, în orice ocazie, să mă consideraţi un prieten devotat“.

Oare cui îi putea vorbi Guy în acest fel?... Elaine mai înaintă doi paşi, se aplecă puţin, şi spre uluirea sa, îl recunoscu pe James Monk... În aceeaşi clipă acesta luă mâna lui Guy şi i-o strânse.

Elaine rămase pentru moment împietrită de mirare. Se îndepărtă pe furiş, sperând că cei doi nu-i vor observa prezenţa. Emoţia îi era cu atât mai mare cu cât ea crezuse că este momentul favorabil pentru a avea cu Guy întrevederea dorită de ea de atâta vreme. Revelaţia raporturilor atât de apropiate dintre soţul ei şi Guy provocă în mintea ei o reacţie violentă: „Deoarece este prietenul lui Monk, nu mai poate fi prietenul meu!“ gândi ea furioasă, ştergându-şi lacrimile de mânie care-i apăruseră în ochi.

Întorcându-se la „Turnuri“ — această locuinţă luxoasă provoca mereu Elainei impresia că nu este decât o reşedinţă trecătoare — îşi dădu seama încă odată de singurătatea absolută la care se condamnase.

Urcă în camera sa, se aşeză la birou şi luă o foaie de hârtie pe care scrise în grabă câteva fraze întretăiate. După ce termină de scris, băgă foaia într-un plic pe care-l lipi cu grijă şi merse chiar ea să bage scrisoarea în cutia aflată în afara porţii.

Se întoarse imediat în camera sa şi se întinse pe pat pentru a se mai calma.

XXXVII

O LUNGĂ CONVERSAŢIE

Într-o după-amiază, cam la o săptămână după discuţia sa cu Monk, Guy, mergând pe aleea care trecea pe lângă grădina presbiteriului, o zări pe Muriel preocupată să construiască un fel de parapet din piatră.

O salută şi ea îl strigă:

— Guy, eşti atât de bun să vii să-mi ridici şi mie piatra asta? Cyril văd că-şi lungeşte turneul lui pastoral, şi pietroiul îmi întrerupe munca.

Guy impinse portiţa şi intră în grădină. În timp ce aşeza pietrele potrivit indicaţiilor lui Muriel aceasta îl privea, în mod vizibil preocupată de altceva. Când termină, tânărul îşi scutură palmele de ţărână şi întrebă:

— Pari preocupată, Muriel, ce s-a-ntâmplat?

— Sunt necăjită din cauza Elainei, mărturisi ea. N-am reuşit încă să am discuţia dorită cu ea. Îmi pare închistată într-o indiferenţă totală, ca şi când n-ar mai spera nimic de la viaţă. Uneori nu-mi adresează nici un cuvânt; alteori,

dimpotrivă, vine aici şi-mi vorbeşte cu un fel de febrilitate de eliberarea sa apropiată. Şi nu acesta-i singurul meu motiv de nelinişte...

Ezită câteva clipe înainte de a continua:

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă Guy. Nu mai ai încredere în mine?

— Guy, sunt sigură că l-a revăzut pe Montague. Ştii că acesta nu mai vine la „Turnuri": se zice că l-a ofensat grav pe domnul Monk şi acesta i-a interzis să-i mai calce pragul. Am motive să cred că, totuşi, Elaine l-a întâlnit de curând... În orice caz, a primit veşti de la el. Cyril a aflat că Montague s-a instalat în prezent, sub pretextul pescuitului, într-un sătuc din apropiere de Grayley. Îmi este teamă.

Guy rămase tăcut şi Muriel continuă:

— De ce nu te duci s-o vezi? Ştiu că te evită şi pe tine... dar poate că găseşti tu un pretext?

Guy dădu din cap şi răspunse:

— Detest subterfugiile. Dacă mă duc să-i fac o vizită, atunci îi voi explica şi motivele.

— Te rog, du-te cât mai repede! insistă Muriel.

— Mă voi mai gândi.

Îşi luă rămas bun de la Muriel şi se îndepărtă repede. După ce traversă o bună parte din sat, o luă pe drumul cel mare şi curând ajunse chiar în locul în care trăsura, care ducea pe Elaine şi Montague la bal, la lady Kemp, se oprise; încruntă sprâncenele, amintindu-şi episodul cu evantaiul la care fusese martor, ascuns în spatele gardului viu.

În acea noapte, atitudinea Elainei justificase încrederea lui Guy: aruncând evantaiul în şanţ,

dăduse dovadă că nu voia să afişeze o apropiere deosebită de Montague. Poate că Muriel exagerase gravitatea situaţiei. Şi în acest caz, vizita sa la lady Elaine era neapărat necesară? În fond, nu dorea s-o reîntâlnească, suferise mult, la început, din cauza răcelii pe care i-o arătase, dar acum, reînnodarea relaţiilor amicale ar fi dus la o redeschidere inutilă a rănii sale care, fără a fi încă vindecată, nu-l mai făcea totuşi să sufere ca la început. Guy reuşise s-o îndepărteze pe lady Elaine din gândurile sale, să-i uite până şi vocea... Dacă s-ar regăsi din nou în faţa ei, dorinţa nepotolită de a o vedea mereu l-ar cuprinde iarăşi. Cu toate acestea, dragostea lui Guy era neschimbată; şi dacă intervenţia sa, după cum credea Muriel i-ar fi fost de folos Elainei, n-ar fi ezitat să se expună unor noi suferinţe. Pe de altă parte, insistenţa lui Monk de a-şi împiedica soţia să se căsătorească cu Montague dacă ar fi rămas văduvă, confirma necesitatea de a o îndepărta pe Elaine de vărul ei. După spusele lui Muriel, Elaine se abandonase disperării, crezându-şi viaţa ratată, în timp ce în realitate îşi va regăsi curând libertatea, stăpână să dispună de ea în voie! Cu toate acestea nici prin gând nu-i trecea lui Guy să trădeze încrederea lui Monk şi să-şi calce cuvântul. „Numai în cazul în care domnul Monk ar fi de acord să-i repet Elainei o parte doar din mărturisirea pe care mi-a făcut-o! Când Elaine ar înţelege cât de mult a suferit soţul ei văzându-şi respinse încercările, cu toată amărăciunea adunată în inimă atâţia ani la rând, poate că l-ar ierta? Ştiind că domnul Monk nu

mai are mult de trăit, poate că va accepta să se împace cu el, cu speranţa într-un viitor mai bun? Da, nu avea altă soluţie. Va strânge relaţiile cu Monk şi-l va convinge că era mai bine, din toate punctele de vedere, să o pună la curent şi pe lady Elaine. Poate că, în calitatea lui de prieten comun, va reuşi o apropiere între cei doi soţi. Pentru aceasta merita să încerce să reînnoade firul prieteniei cu Elaine. Va merge la „Turnuri" chiar în acea zi.

Cu un penibil sentiment de nesiguranţă, Guy întinse servitorului cartea sa de vizită. Fu introdus în salon în aşteptarea răspunsului. V-a fi primit, sau îi va fi dat să audă fraza clasică: „Milady nu este acasă". După câteva clipe, valetul reveni şi-i spuse:

— Milady se află în budoar, binevoieşte domnul să mă urmeze?

Tânărul se lăsă condus de-a lungul coridorului şi curând intră în camera unde se afla lady Elaine.

— Guy?

Tonul vocii era surprins, interogativ, dar ochii, din contră, arătau clar că vizitatorul e binevenit. Guy se opri brusc, ca lovit de paloarea puternică şi slăbiciunea feţei lady-ei Elaine.

Spuse imediat:

— Scuză-mi sosirea pe neaşteptate. De atât de mult timp nu te-am văzut, de atât de mult timp n-am mai putut discuta împreună...

Sentimentul de jenă pe care-l avusese în momentul când intrase în casă, dispăruse instantaneu la vederea tinerei femei: avea

într-adevăr nevoie de el... Şi el era gata să o servească.

Primele cuvinte ale Elainei dezmînţiră primirea făcută de privirea ei:

— Nu mă aşteptam la vizita ta... Probabil că vrei să-l vezi pe soţul meu?

După un moment de tăcere, Guy răspunse:

— Nu, nu este cazul. L-am văzut pe domnul Monk în cursul dimineţii.

— Sunteţi prieteni buni? spuse ea cu o voce plină de amărăciune.

— Lady Elaine, continuă el încercând să vorbească calm, când un bărbat ştie că-şi datorează viaţa unui alt bărbat, între ei, prin natura lucrurilor de dezvoltă relaţii cordiale.

Elaine îl privi îndelung. După care, ridicând din umeri, declară:

— Ei bine, nu înţeleg! Dar să nu aprofundăm întrebarea. Pentru încă o dată, Guy, să uităm prezentul şi să discutăm împreună, ca altădată. Nu am pe nimeni căruia să mă destăinui. E trist!

Aceste cuvinte îi prilejuiră lui Guy să abordeze subiectul vizitei sale mai repede decât prevăzuse.

— Lady Elaine, spuse el, am remarcat că sunteţi deosebit de preocupată în acest moment. Pot să-ţi fiu de folos într-un fel sau altul? Aş face totul pe lume pentru tine. Altădată spuneai că o convorbire cu mine te face să te simţi reconfortată.

— E drept, răspunse ea. Dar eşti ultima persoană cu care aş putea vorbi despre preocupările mele de acum.

Şi spunând aceste cuvinte, Elaine îi aruncă o privire de o tristeţe sfâşietoare... Se sculă şi începu să meargă, nervoasă, dintr-un cap în celălalt al camerei; se întoarse şi se aşeză din nou în şezlong... Paloarea feţei era impresionantă. Guy nu se mai îndoi că este serios bolnavă. O întrebă brusc:

— Ai consultat un medic? Ce a spus?

Elaine îl privi mirată şi-i răspunse:

— M-a certat şi mi-a prescris tratamente deosebit de neplăcute. Nu l-am mai chemat, dar îl văd, n-am încotro, când vine pentru soţul meu.

— Aş vrea să urmezi sfaturile doctorului, insistă Guy. Nu te-a sfătuit să stai un timp pe Riviera, sau să faci o croazieră pe mare? Ai nevoie să schimbi şi aerul şi mediul.

— O schimbare? repetă ea cu o intonaţie stranie... Da, o schimbare radicală! Trebuie să şt[illegible] să-ţi asumi riscul!

După care, trecând brusc la alt subiect, începu să pună întrebări una după alta: ce mai face Berry, cum se poartă Bidge, a văzut-o pe Muriel, unde a ajuns cu construcţia vilei, ce proiecte de viitor avea? Puţin câte puţin, începură să vorbească ca altă dată, degajaţi, fără gânduri ascunse. Guy făcu o mişcare; imediat Elaine îl imploră, cu o ardoare reţinută:

— Nu pleca încă! Îmi face nespus de bine să te ascult, să aflu totul.

Se aduse ceaiul şi conversaţia se reluă. Elaine întrebă:

— Ţi-ai păstrat aceleaşi păreri cu privire la biserică?

— Absolut! Aş spune chiar că aceste preocupări deţin acum în viaţa mea un loc din ce în ce mai important.

— Cum asta?

— Am ajuns să-mi dau seama că unele sacrificii sunt mai presus de forţa omului, dar încrezându-te în Dumnezeu, ajungi totuşi să le faci fără prea mare greutate.

Tăcu. Elaine, cu capul sprijinit pe perne, ţinea ochii închişi.

— Continuă, spuse ea cu voce slabă, te ascult cu mare interes.

— Când am revenit aici, vara trecută, eram fericit. Totul mi se părea uşor. Mă simţeam plin de curaj şi de speranţă. Dar lucrurile s-au stricat destul de repede şi mi-am pierdut încrederea în mine. În acel moment m-aş fi lăsat cuprins de disperare dacă nu m-ar fi susţinut credinţa... Fiindcă eram la capătul puterilor, nu-mi rămânea decât să-i cer lui Dumnezeu să mă ajute să suport loviturile destinului... Şi acum am uneori momente de depresiune morală: hotărăsc să rup toate legăturile cu ai mei, să renunţ la poziţia mea socială şi să fug în colonii. Când sufăr prea mult, sunt tentat să mă împuşc. Mă întreb de ce nu acţionez aşa cum vreau eu, din moment ce nu fac rău nimănui? Ceea ce fac eu, mă priveşte doar pe mine; admiţând chiar şi existenţa lui Dumnezeu, nu e probabil ca El, atât de mare, să se preocupe de mine, atât de mic!... După ce criza trece, sunt constrâns să recunosc că nu am dreptul să mă revolt împotriva Creatorului. Îmi amintesc cuvintele şi

binecuvântările din care am extras forţa de a spera din nou. Îmi dau seama că datoria mea este de a nu dezerta de la post... Renunţ, accept, mă înclin! Când iau această hotărâre, mă încred atotputerniciei lui Dumnezeu.

Guy se lăsase să viseze cu voce tare în prezenţa Elainei; aceasta, privindu-l ţintă, îl asculta.

După o tăcere lungă, lady Elaine spuse în cele din urmă:

— Acest ajutor supranatural nu are loc decât dacă e pregătit de propriile noastre eforturi! Tu ai acţionat bine încă de la început. Viaţa ta nu-i un şir lung de greşeli! Tu n-ai făcut nefericite trei fiinţe, fără a te cruţa şi pe tine! Urmărindu-ţi calea, îţi asiguri fericirea, fericirea ta şi a celorlalţi. Poţi, deci, să te îndrepţi spre viitor încrezându-te în Dumnezeu. Pentru mine, totul e diferit: să încerc să mă agăţ de o speranţă, n-ar fi decât să înrăutăţesc lucrurile. Greşelile mele şi ale celorlalţi s-au întrepătruns în mod iremediabil; nu rămâne decât să tai nodul gordian. Când ezit în faţa consecinţelor, îmi spun: „Ce importanţă are! Nimic nu poate fi mai rău decât viaţa pe care o duc acum!“.

Guy păli! Ultimele ei cuvinte îl tulburară profund. Murmură:

— Mă simt neputincios, nu-ţi pot veni în ajutor! De ce nu crezi în Dumnezeu? Este doar scris: „Cu Dumnezeu, totul este posibil“. Pentru Atotputernicul este uşor să dezlege o asemenea situaţie, oricât de încurcată ar fi ea!

Pendula bătu jumătatea de oră.

Elaine se sculă spunând:

— Guy, e timpul să te întorci acasă.

Când îi întinse mâna, tânărul i-o reţinu câteva minute.

— Pot veni şi mâine? N-aş putea vorbi vreodată nimănui cum ţi-am vorbit acum, şi mi se pare că şi pentru tine a fost prea mult...

Elaine îl privi fix pe Guy, cu o expresie aproape înspăimântată şi-i spuse cu o voce spartă:

— Nu... mâine, nu... La revedere, Guy.

Îi luă mâna şi şi-o lipi de obraz... Brusc se retrase şi se îndreptă spre fereastră.

— La revedere, răspunse Guy.

XXXVIII

DOI CAI PENTRU UN CĂLĂREŢ

Guy se întorcea spre casă. Mergea ca şi când ar fi visat. Ajuns în faţa intrării de la Mervyn Hall, în loc să deschidă uşa, rămase nemişcat pe prag. Nu-i era la îndemână să-şi reîntâlnească familia, să fie întrebat despre motivele întârzierii la cină. Coborî treptele peronului pe care tocmai le urcase şi se opri pe peluză. Cerul era înnorat şi luna nu se vedea decât când şi când. În căminul din salon ardea un foc zdravăn, perdelele nu erau trase şi Guy vedea cu uşurinţă interiorul. Doamna Mervyn stătea aşezată lângă lampă; Béryl, cocoţată pe un taburet, pândea întoarcerea întârziatului. Putu să-şi vadă chiar şi banjoul şi cărţile puse pe canapea, lângă birou.

Urmat de Bidge, Guy traversă peluza şi o luă pe aleea centrală. Deodată din bezna nopţii apăru o siluetă albă şi după o secundă se găsi faţă în faţă cu Muriel. Aceasta îi spuse cu voce gâfâindă:

— Guy, oh Guy! Ce ne facem? Tocmai veneam să te caut.

Tăcu, cu răsuflarea tăiată şi ochii măriţi de teamă.

— Elaine? întrebă el scurt.

— Da! De ea e vorba... Sau cel puţin aşa mi-e teamă. Îţi explic în două cuvinte. Nu avem timp de pierdut! În seara asta a venit cineva, din partea unui bolnav de la fermă, să-l caute pe Cyril; cum soţul meu nu este acasă şi va lipsi o zi, m-am hotărât să merg eu în locul lui să văd dacă pot fi de folos cu ceva. Pe când mă întorceam pe cărarea care trece pe lângă pădurea de pini, am auzit doi cai mergând în spatele meu... Am intrat în pădure, să le fac loc... Au trecut prin faţa mea în trap uşor şi i-am putut vedea în voie: doar un singur cal era călărit; călăreţul ţinea de frâu celălalt cal care avea pe el o şa de damă. Ajuns la răspântie, acolo unde poteca întretaie aleea din pădure, călăreţul a sărit din şa şi a legat caii de un copac. Am făcut un ocol pentru a-mi relua drumul, şi în momentul în care am ajuns în dreptul călăreţului, luna i-a luminat faţa... Guy, era Montague!

Guy o apucă pe Muriel de braţ şi exclamă:

— De cât timp l-ai văzut?

— Nu mai mult de un sfert de oră. Am venit aici în fugă... Ce putem face?...

Guy rămase tăcut. După câteva clipe răspunse, pe gânduri:

— Nu văd pe ce motiv am putea interveni. Oricum, mă voi duce la „Turnuri" să aflu măcar ce s-a întâmplat. Intră în casă pentru câteva

clipe, te rog, mama ar putea fi îngrijorată. Nu-i da prea multe amănunte, dacă poţi; spune-i doar că m-ai întâlnit şi că sunt reţinut de un vecin bolnav.

Guy, urmat mereu de Bidge, o luă pe scurtătura ce duce la „Turnuri". Încercând să se calmeze, Muriel se îndreptă spre Mervyn Hall pentru a transmite mesajul cu care fusese însărcinată.

În acest timp, Guy mergea cu paşi repezi. Traversă pădurea, al cărei frunziş fremăta de adierea uşoară a nopţii; trecu de fagul uriaş, aproape că alergă de-a lungul lanului de grâu, şi ajunse în faţa porţii domeniului. O luă pe aleea centrală şi urcă repede scările peronului. Uşa de la intrare era deschisă larg... Guy se opri pe prag, ezitând să intre. Valetul care se apropiase de uşă cu intenţia de a o închide tresări atunci când tânărul ieşi din umbră.

— Iertare, sir! spuse el... Nu vă văzusem.

Guy intră în hol. Spre marea sa surpriză îl văzu pe doctorul Thompson ieşind din sufragerie şi închizând cu grijă uşa. Doctorul se îndreptă spre tânăr având întipărit pe faţă un aer important, şi-i spuse confidenţial:

— Ah, sir Guy! ce catastrofă neaşteptată! E groaznic! Şansa a vrut sau, pentru a fi mai precis, Providenţa a hotărât ca tocmai să fiu invitat la cină... Dar, la drept vorbind, vestea a ajuns la Mervyn Hall surprinzător de repede! Evenimentul nu s-a petrecut decât de cel mult o jumătate de oră. Tocmai am trimis un servitor la

Greyley pentru a preveni notarul familiei: aşa se procedează în asemenea cazuri.

Impunându-şi să pară calm, Guy întrebă:

— Dar ce s-a întâmplat, doctore? Cel puţin eu nu ştiu nimic.

— Cum? Nu ştiţi?... Ei bine, dragă sir Guy, domnul Monk, la masă, a avut o sincopă; a murit nu mai mult de treizeci de minute!... Criză cardiacă acută... Rareori am văzut în îndelungata mea carieră o moarte atât de subită. Nu-i nevoie să-ţi spun că am încercat până şi imposibilul.

Guy rămase zăpăcit câteva clipe... Trebui să facă un efort serios pentru a-şi aminti scopul vizitei. Se întoarse spre majordom şi-l întrebă:

— Unde este stăpâna dumitale?

— Nu ştim unde se află Milady; am căutat-o în zadar în grădină. Domnul Monk a fost tulburat când n-a găsit-o pe Milady în salon, la ora şapte şi jumătate; nu suporta nici cea mai mică întârziere la masă.

Doctorul confirmă cele spuse de majordom:

— Domnul Monk era exasperat. La ora opt a dat ordin ca cina să fie servită; după friptură a făcut o adevărată criză de furie şi a băut, în ciuda sfatului meu, un pahar mare de whisky...

— Doctore, îl întrerupse Guy, lady Elaine probabil că s-a rătăcit în timpul plimbării... Mă duc s-o caut şi să-i comunic vestea asta tristă.

Doctorul Thompson nu putu decât să aprobe iniţiativa. Tânărul ieşi imediat şi se îndreptă aproape alergând spre răspântia unde Muriel îl văzuse pe Montague... dar nu mai spera că va ajunge la timp.

— Caută, Bidge, strigă el, caut-o pe lady Elaine!

Şi Bidge începu să adulmece. Scoţând un lătrat scurt, câinele o luă la fugă înainte urmat de stăpânul său.

XXXIX

GUY SAU ERROL?

După plecarea lui Guy, Elaine rămase mult timp în picioare, în faţa ferestrei, privind norii ce treceau pe cer. Amurgul se lăsa, şi curând apăru şi luna la orizont.

Deodată tânăra se lăsă aproape să cadă pe bancheta circulară care se afla în faţa ferestrei, lipită de zid. Îşi ascunse faţa în palme şi izbucni în suspine: „Nu, nu, nu! hohoti, nu-i posibil, Errol! Aştepţi degeaba. Să nu-l mai văd pe Guy, ar însemna să-mi plătesc prea scump libertatea!“. Se lăsă să alunece în genunchi, suspinând: „Guy! Guy! m-ai oprit la timp!... M-ai salvat de mine însămi! Şi totuşi, din cauza ta, în cea mai mare parte, luasem hotărârea să fug! Ce trebuie să fac acum?... Dumnezeule atotputernic, arată-mi calea ce trebuie s-o urmez pentru binele lui Guy!“.

După câteva minute se ridică şi încercă să străpungă întunericul din spatele ferestrei cu privirile. Îşi masă fruntea de câteva ori şi

murmură ca în vis: „Cred că sunt bolnavă, foarte bolnavă. Sunt pe moarte? Ar fi cea mai bună soluţie... În ce fel apare pădurea de pini pe fundalul nopţii!... Mă întreb cât o să mă mai aştepte bietul băiat?“. În acel moment se auzi gongul anunţând ora cinei Cu o mişcare bruscă Elaine luă pelerina aşezată pe un scaun şi acoperindu-se în grabă, ieşi pe uşa ce dădea pe terasă. Nervoasă, începu să cutreiere peluza, pradă unor gânduri confuze. „De-aş putea să-l avertizez, sau să trimit pe cineva să-i spună să nu mai conteze pe mine! O să aştepte, o să aştepte degeaba... Va deveni nerăbdător şi îngrijorat... poate că va veni să dea târcoale în jurul casei! Ah, ce trebuie să fac?“. Mergea, mergea în sus şi-n jos, frângându-şi mâinile. „Bietul băiat, gândea ca, o să-şi închipuie că am fost sechestrată! O să încerce să mă elibereze! Dacă vine până aici, cineva va fi ucis în această seară!“. Se cutremură şi privi în jur, înspăimântată...

Când auzi orologiul de la grajduri sunând ora opt, Elaine se opri, ca împietrită... Ca şi când n-ar fi aşteptat decât acest semnal pentru a lua o hotărâre, gândi: „Trebuie să mă duc să-l caut. Nu-l pot lăsa să mă aştepte prea mult“.

Elaine o luă la fugă în direcţia aleii din păduricea de pini.

Montague aştepta în picioare, lângă cai, cu mâinile încrucişate la spate. Momentul triumfului său se apropia; prima femeie care-l iubise şi la care revenise după ce dusese o viaţă egoistă, dezordonată, va fi curând în braţele sale!... Deja era în întârziere şi începuse să se

nelinişteascâ. Va veni oare? Nu cumva îl va păcăli, ca acum doi ani?

La gândul ăsta îşi muşcă buzele până la sânge. Făcu câţiva paşi pentru a ieşi din întuneric, şi, la lumina lunii îşi privi ceasul... trecuse de ora opt!... Un minut mai târziu, Elaine era alături de el... Cu un strigăt înăbuşit de victorie, o luă în braţe.

— Începusem să cred că nu mai vii. În câteva ore vom fi departe. Şi vei fi a mea!

O îndepărtă puţin de el pentru a o privi mai bine şi tresări:

— Cum? Rochie albă, capul descoperit, pantofi de satin? Iubita mea, ce ţinută ciudată pentru o călătorie călare!

Elaine îi răspunse cu o voce înăbuşită:

— Nu vin cu tine, Errol.

— Nu vii? strigă el... Nu vii! pentru numele lui Dumnezeu, explică-te!

— Nu vin cu tine, Errol, repetă ea mecanic. Am venit până aici doar ca să te anunţ.

Montague se aplecă spre ea ca şi când ar fi vrut să se asigure că este acolo. Deveni livid şi ochii-i aruncară fulgere.

Îi spuse pe un ton sec:

— Elaine, eşti nebună?

Fără a-şi pierde calmul, tânăra ridică spre Errol privirile pline de o adâncă tristeţe şi-i răspunse, trecându-şi mâna cu un gest obosit peste faţă:

— Nu, dragul meu, nu cred că sunt nebună, dar sunt foarte bolnavă. Înainte de toate am nevoie de odihnă. Şi apoi... nu mă pot hotărî încă să părăsesc

casa. Iartă-mă! Ştiu că-ţi provoc o durere imensă. Întâi am acceptat ca apoi să-mi schimb părerea în ultimul moment! Ce să fac, Errol, nu mă pot hotărî să plec. Dar totuşi am venit să te anunţ; nu puteam suporta ideea că mă voi aştepta degeaba, timp de ore întregi, în plină noapte. Ce-ai fi crezut? Acum e timpul să mă întorc... Sunt la capătul puterilor! Trebuie să mă odihnesc!

Montague o asculta pe Elaine cu figura descompusă şi maxilarele încleştate. În cele din urmă spuse pe un ton poruncitor:

— Ascultă, Elaine, în seara asta te vei odihni în braţele mele... nu alt undeva!

După care, cu un ton îmblânzit, adăugă:

— Hai, iubita mea! Te ajut să te urci în şa. Nu avem timp de pierdut.

Furia căreia i se abandonase la început Montague avu drept efect faptul că letargia care începuse s-o cuprindă pe Elaine, dispăru dintr-odată. Îşi ridică tonul şi-i spuse:

— Asta-i felul tău de a-mi vorbi? Îţi repet că nu vin cu tine!

În aceeaşi clipă trosniră câteva vreascuri în spatele lor şi Bidge apăru pe potecă. Imediat ce Elaine văzu câinele, înţelese că Guy nu poate să fie prea departe.

— Guy, îi strigă ea, Guy!

Montague o apucă de braţ, scrâşnind:

— Elaine! În numele cerului! Taci! Nu trebuie să fim descoperiţi aici.

După care încercă s-o târască spre cai.

În clipa următoare Guy le apăru în faţă. În lumina lunii părea o fantomă.

— M-aţi chemat, lady Elaine? întrebă pe cel mai firesc ton.

— Da, îi răspunse ea. Voi avea nevoie de tine să mă conduci acasă. Mă simt foarte slăbită. Am venit aici pentru a-i vorbi lui Errol...

Aceasta încercă cu disperare să recâştige terenul pierdut:

— Mervyn, spuse el cu o violenţă reţinută, lady Elaine a luat hotărârea să fugă cu mine. Toate dispoziţiile au fost luate cu consimţământul său. Dar efortul la care s-a supus i-a epuizat toate puterile; era cât pe-aici să leşine şi acum nu-şi mai măsoară cuvintele. E o tulburare trecătoare şi în câteva minute va putea să încalece. Dacă-i eşti prieten, nu agrava situaţia divulgând prea devreme fuga sa. Păstrează pentru dumneata ce-ai văzut în seara asta. Cei de la „Turnuri" vor fi înştiinţaţi în timp util... Acum, Elaine, te conjur, încearcă să faci un efort şi vino, iubito...

Guy ezita încă să-l anunţe pe Errol despre moartea lui Monk... Ar fi dorit s-o mai audă încă odată pe Elaine refuzându-l. Şi se hotărî:

— Lady Elaine, întrebă el, vă pot fi de folos cumva?

Cu un efort, aceasta se eliberă din strânsoarea lui Montague şi răspunse, apropiindu-se de Guy:

— Da... însoţeşte-mă până acasă, te rog. Am venit aici doar pentru a-l anunţa pe Errol că mi-e imposibil să plec cu el. Judecă chiar tu! Vezi doar cum sunt îmbrăcată... În picioare n-am decât pantofii de satin!

După un moment de gândire, Guy spuse întorcându-se spre Montague:

— Lady Elaine are dreptate, Montague. Nu-i un echipament potrivit pentru o călătorie pe cal! Oricare ar fi fost angajamentele ei anterioare, dacă acum şi-a schimbat intenţia, nu-ţi rămâne decât să te supui şi să pleci! Mă însărcinez s-o conduc teafără şi nevătămată această schimbare a evenimentelor.

— Cum, ce vrei să spui?

Guy nu-i răspunse. Montague se apropie de tânără.

— Elaine! o rugă el încă o dată.

—Adio! îi răspunse ea, îndepărtându-se.

Guy o urmă. Timp de câteva clipe aşteptară neliniştiţi... Ce urma să se întâmple? Curând auziră zgomotul copitelor pe alee. Montague plecase.

— Lady Elaine, spuse Guy după un moment, trebuie să-ţi spun o veste. Acesta a şi fost scopul pentru care am plecat în căutarea ta. Te simţi în stare să suporţi emoţia, sau o amân pentru mai târziu?

— Spune, Guy, spune acum! spuse ea cu o voce abia auzită.

Guy se apropie şi, punându-şi mâinile pe umerii tinerei, îi spuse:

— Lady Elaine!... Domnul Monk a avut o sincopă în timpul cinei... A murit aproape imediat. Doctorul Thompson era cu el şi a putut să-l asiste.

Urmă o lungă tăcere, după care, ca şi când s-ar fi trezit dintr-un vis, Elaine murmură:

— Mort!... Mort!

Deodată îşi pierdu cunoştinţa şi ar fi căzut dacă Guy n-ar fi prins-o în braţe... Şi aşa o duse până la „Turnuri“.

XL

UMBRA TRECUTULUI

— A leşinat, doctore, în momentul în care i-am anunţat vestea morţii domnului Monk şi de atunci nu şi-a revenit. A trebuit s-o aduc în braţe până aici... Pentru numele lui Dumnezeu, faceţi ceva! Nu poate fi moartă!... Credeţi că e moartă?

Spunând aceste cuvinte, Guy o privea înspăimântat, cu faţa palidă, fără nici o expresie. Doctorul Thompson se aplecă deasupra canapelei pe care se afla întins corpul tinerei femei... Îi apucă braţul inert, şi după ce-i luă pulsul, se întoarse spunând:

— Moartă? Nu este cazul, scumpe domn! O scoatem noi repede din leşinul ei. Dar în circumstanţele acestea nu-mi puteţi fi de prea mare ajutor. Vreţi să sunaţi să vină camerista doamnei şi să-mi aduceţi puţin coniac? Parcă Providenţa a făcut să mă aflu aici!

Felul încurajator al micuţului doctor, fremătător şi vorbăreţ, îl încurajă pe Guy. Făcu ce i se ceru şi ieşi din salon.

În hol, se aşeză la o masă, luă o foaie de hârtie dintr-o mapă şi scrise în grabă câteva rânduri mamei sale:

„Mamă, domnul Monk a murit subit. Lady Elaine e leşinată de peste o oră. Anunţ-o, te rog, pe Muriei, şi veniţi amândouă cât mai repede posibil. Luaţi tot ce aveţi nevoie pentru a petrece noaptea aici".

Sună majordomul şi-i dădu scrisoarea cerându-i s-o trimită cât mai repede la Mervyn Hall.

Bătrânul servitor luă scrisoarea privindu-l pe Guy cu un aer jenat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Guy.

— Iertaţi-mă, sir, dar cred că e mai bine să vă avertizez înainte de venirea doamnelor... Stăpânul odihneşte aici, adăugă el arătând spre uşa sufrageriei.

Guy începu să străbată nervos holul; era nerăbdător să afle ce se întâmpla în salon dar, în acelaşi timp, mintea îi era preocupată de moartea subită a lui Monk. Nu se putu împiedica să-şi amintească seara tragică, să revadă figura lividă, mâinile învineţite agăţându-se cu disperare de gheaţa care se spărgea! Se întreba dacă şi după moarte, figura lui Monk era tot atât de sinceră. Simţi o dorinţă irezistibilă de a vedea, de a compara... Puse mâna pe clanţa uşii sufrageriei... dar în momentul când urma s-o deschidă, şi-o retrase şi-şi continuă mecanic mişcările de du-te-vino. Îşi aminti discuţia pe care o avusese cu Monk în urmă cu o săptămână: „Slavă Domnului, nefericitul n-a fost luat pe nepregătite.

Ştia că poate muri oricând... O iertase pe Elaine!... A murit cu conştiinţa împăcată... Bietul Monk!".

Din nou Guy fu pe punctul de a intra în sufragerie.

— Nu, nu încă, sir Guy, murmură la urechea sa doctorul Thompson care tocmai ieşise din salon. Încă n-am terminat toaleta mortului... De altfel, sunteţi chemat alături. Lady Elaine şi-a recăpătat cunoştinţa, dar vorbeşte atât de incoerent încât nu înţeleg nimic din tot ce spune. Sper să fie ceva trecător. Acum trebuie s-o ducem în patul ei şi să-i găsim o infirmieră. Până atunci, prezenţa dumneavoastră îi va face mult bine: nu încetează să vă cheme.

— Am trimis după mama, doctore; în câteva minute va fi aici.

— E perfect. Nu prea mă încred în servitori în probleme de acest fel. Biata femeie! Nu prea are prieteni, mi se pare. Şi totuşi, averea şi frumuseţea constituie atuuri puternice în viaţă. Şi mă surprinde că ea a dat greş, sir Guy.

Când tânărul intră în salon, camerista ieşi imediat.

Rămas singur, îngenunche în faţa canapelei şi apucă cu blândeţe mâna Elainei. Acesta îl privi fix, cu o expresie de teamă, şi murmură:

— Guy, Errol a plecat?

— Da. Nu te mai gândi la el. Acum eşti la tine acasă, la adăpost.

Pe faţa slăbită a tinerei începură să curgă lacrimile

— Oh! spuse ea cu voce rugătoare, nu te supăra pe mine, Guy. Nu-l puteam lăsa pe Errol să mă aştepte în pădure, noaptea. Puteam să fac asta, Guy?

— Nu, sigur că nu, afirmă el pentru a o liniştii. Acum trebuie să uiţi, încearcă să dormi.

— Ce idee ciudată, scumpul meu, să-mi ceri să dorm acum, când până şi păsărelele s-au trezit şi au început să cânte! Ştii cât de mult îmi place primăvara. Hai să ieşim! Vreau să profit de soarele strălucitor.

— Eşti prea bolnavă, îi răspunse Guy aplecându-se asupra ei cu o privire neliniştită... Ah, Dumnezeule!... Te iubesc atât de mult, Elaine, cu ce te pot ajuta?

— Tăcere! murmură ea acoperindu-i buzele cu palma. Tăcere! Dacă nu eşti cuminte nu ne vom putea aşeza împreună sub fag. Voi fi nevoită să mă lipsesc de tine. De ce ai venit aşa de târziu azi? Ai spus că este cineva bolnav la Hall?

— Tu eşti bolnavă, repetă el neliniştit. Ce-i de făcut?... Ce-i de făcut?...

Elaine ridică privirile şi surâse:

— Da, spuse ea aproape în şoaptă, ştiu că sunt bolnavă,... foarte bolnavă... e mult timp de când o ştiu, dar nimeni nu a văzut asta, nimănui nu i-a păsat de mine. Nu te chinui atâta, dragul meu Guy; ce bine ar fi să mor şi să mă pot odihni şi eu!

— Nu vorbi aşa, Elaine. Nu vreau să mori!

— De ce? murmură ea.

— Pentru că te iubesc şi nu pot trăi fără tine!

Elaine surâse, dezamăgită, şi-i spuse dând din cap.

— Nu, nu, Guy! Te înşeli. Cum ai putea iubi tu o femeie ca mine? Errol mă iubeşte... aşa cum sunt... Bietul Errol! După ce voi muri, nu-l lăsa să aştepte la infinit în pădurea aceea întunecată şi rece... Du-te să-i spui să plece... Nu voi mai putea veni... Niciodată, niciodată!

La zgomotul unei trăsuri care se oprea în faţa peronului, Guy se sculă. „Slavă Domnului, au venit!“ gândi el.

Ieşi grăbit în hol în întâmpinarea celor două femei.

— Mamă! Muriel!... Lady Elaine este foarte bolnavă, poate chiar pe moarte! Veniţi repede şi vedeţi ce puteţi face.

Doamna Mervyn şi Muriel se apropiară de canapea... Elaine se privi îndelung, surprinsă. Ochii săi se îndreptară mai întâi asupra lui Muriel fără a da dovadă de luciditate, după care o privi cu atenţie pe doamna Mervyn... O expresie de bucurie şi de surpriză apăru brusc pe figura ei.

— Oare este cu putinţă? E mama!... Da, e mama! Iată-mă deci reîntoarsă în casa copilăriei mele! spuse ea pe un ton maliţios.

O tăcere încurcată domni câteva clipe, după care doamna Mervyn, mânată de un sentiment de duioşie, îngenunche în faţa canapelei şi o îmbrăţişă pe Elaine.

— Da, bietul meu copil, murmură ea, iată-ne împreună!

Elaine fu dusă în camera ei; odată culcată în patul său, păru că devine conştientă de cele ce o

înconjurau: în momentul în care Guy, care intrase pentru a-şi lua rămas bun de la Muriel şi de la mama sa, era pe punctul de a ieşi, tânăra îl chemă făcându-i semn să se se apropie:

— Guy, întrebă ea cu o voce abia auzită, e adevărat?... A murit?...

— Da, îi răspunse acesta, a murit.

— Mort! repetă ea, mort!...

După ce păru astfel asigurată, închise ochii şi păru că adoarme.

Guy îi aruncă o ultimă privire şi ieşi fără zgomot.

În hol îl întâlni pe doctorul Thompson care se hotărâse să-şi petreacă noaptea la „Turnuri". Neliniştit, îi ceru părerea.

— Să moară? Nici vorbă, sir Guy. Lady Elaine va depăşi criza. Sigur că va dura mult timp; starea ei era precară de multă vreme; acum trebuie să-şi revină. Şi-ar alege un moment prost ca să moară tocmai acum, când o viaţă nouă i se deschide înainte, biata femeie!... Vă întoarceţi acasă, sir Guy? Aveţi nevoie de odihnă şi dumneavoastră. După toate emoţiile prin care aţi trecut în seara asta, vă sfătuiesc să beţi un pahar zdravăn de porto şi să vă culcaţi imediat!

Guy strânse mâna doctorului şi plecă ceva mai liniştit.

Când fu singur, doctorul Thompson clătină din cap cu un aer preocupat: „Vom vedea, se gândi el, ce va spune mâine specialistul în boli nervoase! E un caz ciudat, de uzură psihică, provocată de un lung şir de suferinţe morale. Ah, James Monk! cât de mult ţi-ai dat silinţa să o faci

să moară cu încetul pe această minunată fiinţă... şi totuşi, tu ai murit înaintea ei! De ce a rămas atâta timp cu omul ăsta? Nu-mi pot explica şi pace!".

Când Guy se îndrepta spre poartă pe aleea centrală, auzi un orologiu bătând ora unsprezece... Îi păru aproape imposibil să se fi scurs numai trei ore din momentul în care plecase în căutarea tinerei. Ce multe evenimente se întâmplaseră în aşa de scurt timp! Guy se simţea ameţit, ca ieşit dintr-un coşmar. Drumul prin noaptea răcoroasă îi făcu bine. Putu să cântărească situaţia cu mai mult calm: Monk murise, Montague dispăruse şi Elaine se afla la adăpost, pe mâini bune. Fără îndoială, era grav bolnavă, dar doctorul Thompson era sigur că se va vindeca! Pe de altă parte, ideea că Elaine acceptase să fugă cu Montague îl tortura. Ce se va întâmpla când se va însănătoşi? Montague va veni şi-i va cere să-şi ţină promisiunea... Fără îndoială, testamentul lui Monk îi va sta în cale, dar dacă Elaine îl iubea pe Montague, problema banilor n-ar fi oprit-o! Guy era disperat. Să o iubeşti pe Elaine şi să o ştii nefericită, în puterea lui Monk, era deja o încercare grea; să fi dat apoi deoparte în favoarea lui Montague, să-ţi vezi prietenia respinsă, asta i-a adus multe nopţi de nesomn; dar să afli că Elaine dorea să devină soţia lui Errol, asta-i cauza suferinţe peste puterile sale.

Dar gândindu-se mai bine, ajunse la altă ipoteză: poate că Elaine nu acceptase să plece cu Montague decât pentru a scăpa de suferinţele

conjugale care deveniseră de nesuportat! Ar fi fost posibil ca în realitate, Elaine să nu-l iubească pe Errol. Şi anumiţi indici o confirmau. Guy îşi amintea îndelungata convenţie pe care o avusese în ajun cu Elaine: atunci se părea că vechea lor prietenie renăscuse din cenuşă. Mai mult, în timpul delirului său, Elaine părea uşurată ştiind că Montague plecase... Poate că, la urma-urmei, mai putea spera încă.

Tot gândind aşa, nici nu-şi dădu seama când ajunse la Mervyn Hall. Grăbi pasul şi constată că numai ferestrele de la parter mai erau luminate. Îşi aminti satisfăcut că Gertrude era plecată pentru câteva zile la nişte prieteni. Deci n-avea cui da socoteală de lipsa sa nimănui.

Lawford, vizibil neliniştit de întoarcerea târzie a tânărului stăpân, îi deschise uşa şi-l întrebă:

— Ce doriţi să mâncaţi, sir? Masa este pregătită.

— E pregătită? repetă mecanic Guy. Perfect, Lawford, poţi să te duci să te culci.

Aşezat la masă, Guy îşi dădu seama că murea de foame. Când termină de mâncat, se întoarse în hol.

Câţiva buşteni enormi ardeau în căminul uriaş. Guy deschise uşa şi rămase câteva momente sub bolta înstelată... era prea agitat pentru a se culca... Lăsând uşa deschisă, se întoarse şi se aşeză în faţa focului încercând să-şi reamintească evenimentele din cursul serii.

Întreaga casă se afla într-o tăcere deplină. Flăcările din cămin făceau să joace pe pereţi umbre tremurătoare. Distrat, Guy privea

mişcarea capricioasă a scânteilor din cămin. Se gândea: „Voi îndrăzni oare, atunci când o voi revedea, să-i spun cât de mult o iubesc? Va înţelege ea că cea mai mare dorinţă a mea este să mă căsătoresc cu ea? Va accepta? sau...". În acel moment, Guy îşi întrerupse brusc meditaţia: avu impresia că nu mai era singur... Se întoarse şi zări pe prag o umbră care aproape se estompa în noapteą de afară... Umbra înaintă şi Guy îl recunoscu pe Errol Montague.

— Dumneata aici! exclamă el. Ce motive te-au adus?

— Nu acelea pe care le presupuneţi, fără îndoială, răspunse vizitatorul, calm... Voiam să vă las o scrisoare la intrare... Văzând uşa deschisă, am crezut că-mi pot permite să intru... Vin să vă mulţumesc.

— Să-mi mulţumiţi, mie? se miră Guy.

— Da, continuă Montague, privindu-l drept în ochi. Am întâlnit pe drum un cărăuş care mi-a spus vestea. Am vrut să vă asigur de recunoştinţa mea pentru faptul că m-aţi cruţat de a lua prin viclenie ceea ce acum îmi aparţine de drept! Elaine şi eu aveam o mare datorie faţă de dumneata. Mi-aţi salvat onoarea şi ei reputaţia. Odată căsătoriţi, vom şti să vă arătăm recunoştinţa noastră.

Surpriza lui Guy fu atât de mare încât la început nu ştiu ce să răspundă. Repede îşi reveni şi-i spuse pe un ton îngheţat:

— E-n regulă, Montague, consider că te-ai achitat de obligaţii. În ce o priveşte însă pe lady

Elaine, îmi pare că dispui de ea cu prea mare uşurinţă!

Montague, care-l privea atent pe Guy, spuse pe un ton detaşat:

— Vă înşelaţi. Mă iubeşte.

— În orice caz, n-a dat de înţeles aşa ceva în seara asta! continuă imperturbabil Guy.

Cu un gest de compătimire, Montague replică:

— Biata Elaine! Era atât de bolnavă încât puterile au părăsit-o în ultimul moment. Dar acceptase de multă vreme să plece cu mine. Ne puseserăm de acord cu toate problemele.

— Poate că da. Atunci nu avea alt mijloc de a scăpa de tirania soţului ei. Astăzi e liberă să aleagă. Fără îndoială nu o vei mai găsi în aceeaşi dispoziţie.

— Trag concluzia că eşti îndrăgostit de ea. Nici nu mă îndoiam. În acest caz, este de datoria mea să-ţi dezvălui natura legăturilor care mă uneşte cu Elaine. O vom cruţa astfel de un conflict dureros. Vă îndoiţi de afirmaţiile mele? Poate că acordaţi mai multă greutate afirmaţiilor ei. Presupun că îi cunoaşteţi scrisul?

Spunând acestea, Montague scoase o hârtie împăturită şi i-o întinse lui Guy:

— Citiţi scrisoarea asta, conţinutul ei sper că vă va lămuri.

Prima mişcare a lui Guy a fost de refuz... Dar, la vederea scrisului fin pe care-l cunoştea atât de bine, nu mai avu curajul... Montague spunea oare adevărul? Trebuia să fie sigur... Şi citi scrisoarea la lumina tremurătoare a focului. În semiobscuritate, Guy nu văzu că hârtia era

îngălbenită la îndoituri, şi că cerneala era decolorată; nu remarcă nici faptul că scrisoarea era nedatată... Cu inima strânsă ca într-o menghine, descifră la repezeală literele:

„Da, ştiu că mă iubeşti, Errol, şi eu te iubesc... Fă tot ce crezi de cuviinţă. Voi veni să te întâlnesc la ora convenită. Orice este mai bun decât infernul în care sunt condamnată să trăiesc aici... Te iubesc... Errol, şi am încredere în tine; tu mă vei face fericită. Sper că nici un obstacol neprevăzut nu se va ivi în ultimul moment. Te aştept, dragul meu!".

Guy nu mai putu să continue lectura; privi repede în josul scrisorii, citind semnătura... Îşi aminti cu câtă emoţie citea totdeauna prenumele scris dedesubtul scrisorilor pe care le primea... La sfârşitul acesteia, adresată lui Errol Montague, putu să citească:

„A ta, Elaine!"

Împături scrisoarea şi o înapoie lui Montague fără a mai spune nimic.

— Ei bine! spuse acesta, pe un ton sarcastic, acum mă crezi?

Nici un răspuns.

Montague se îndreptă spre uşă. Înainte de a ieşi, se întoarse şi întrebă:

— Aşadar, Mervyn, îmi vei fi de acum înainte rival?

După câteva clipe, ce i se părură o eternitate, Guy răspunse cu o voce de nerecunoscut:

— Nu!

Cu paşi hotărâţi, Montague coborî treptele peronului. Guy închise uşa în urma lui. Focul continua să deseneze pe pereţi umbre fantastice.

Nimic nu mai tulbura tăcerea. Zdrobit de durere, Guy urcă cu greutate scara.

A doua zi dimineaţa, specialistul chemat pentru consultaţie se arătă deosebit de pesimist în ce priveşte starea sănătăţii lady-ei Elaine, şi doamna Mervyn fu pe punctul de a-şi pierde orice speranţă.

Neliniştea extremă a lui Guy în privinţa acestui subiect îl împiedică în zilele următoare să abordeze problema vizitei nocturne a lui Montague. Nu se putea gândi la viitor atâta vreme cât era înspăimântat de posibilitatea morţii Elainei.

Trecură câteva săptămâni. Doamna Mervyn şi cele două infirmiere luptau din răsputeri pentru tânăra femeie. Guy, dimpotrivă, nu putea decât să aştepte noutăţile. Din timp în timp, o uşoară ameliorare deschidea drum speranţelor; dar a doua zi, figura trasă a doamnei Mervyn îl făcea pe Guy să înţeleagă, în ciuda unui surâs de complezenţă, că victoria era din nou compromisă.

În cele din urmă, toate acele îngrijiri îşi arătară roadele şi într-o dimineaţă Elaine fu declarată în afara oricărui pericol, ca urmare a unei noi consultaţii. Doctorul specialist, pentru a evita orice recidivă, recomandă un repaus absolut pentru o vreme destul de îndelungată.

Sfârşitul acestor nelinişti îl făcură pe Guy să încerce o asemenea uşurare, încât avu impresia că este fericit. Acum însă se afla faţă în faţă cu realitatea dură.

Îşi imagina în culori vii tabloul tinerei femei covalescente, înconjurată cu grijă de doamna

Mervyn şi fiicele sale... de el însuşi? Nu! Imposibil! Cum s-ar fi putut el întâlni în fiecare zi cu femeia căreia îi aparţinea cu trup şi suflet, ştiind că aceasta iubeşte pe altul? Trebuia să-şi ascundă iubirea, aşteptând ca Montague să vină să-şi ceară drepturile. În aceste condiţii îşi dădea seama că prezenţa sa nu putea decât înrăutăţi starea Elainei. În seara morţii lui Monk, Guy crezuse că poate, în ciuda aparenţelor, să aibă tot atâtea şanse câte avea şi Errol Montague, dar de când citise acea scrisoare, îşi dăduse seama de greşeala sa. În lumina aceste revelaţii, anumite puncte rămase întunecate păreau că apar în adevărata lor lumină. Pasiunea Elainei pentru Montague explica de ce viaţa cu Monk îi devenise insuportabilă; declaraţia de dragoste pe care i-o făcuse, complica şi mai mult situaţia!... Un adevărat nod gordian, care trebuia tăiat! după cum spusese Elaine. Să plece cu omul pe care-l iubea, îi apăruse drept cea mai posibilă soluţie.

„Nu, îşi repetă Guy, nu! Nu mai pot rămâne aici! Dar unde să mă duc?

Îşi aminti atunci de propunerea unuia dintre prietenii săi, tânăr arhitect de perspectivă: acesta îi sugerase lui Guy, căruia îi cunoştea gustul pentru urbanism, să-l însoţească într-o călătorie în cursul căreia urmau să viziteze cele mai pitoreşti locuri din Anglia sub îndrumarea competentă a unui arhitect celebru; scopul conferinţelor era pe măsura dorinţelor lui Guy: să amelioreze, prin construcţii potrivite, condiţiile de viaţă ale sătenilor, păstrând totuşi cu scrupulozitate frumuseţea locurilor şi stilul epocii.

Da, asta ar fi perfect. Va rămâne cu prietenul său şase luni sau un an, potrivit circumstanţelor, şi se va pune la curent cu toate metodele arhitecturii; după ce lady Elaine ar fi părăsit „Turnurile", se va întoarce la Mervyn Hall şi va putea să se consacre mamei sale, surorilor şi tuturor celor care trăiau pe domeniile sale.

După ce-şi expuse proiectul mamei sale, arătându-i toate avantajele care decurgeau de aici, Guy îşi începu pregătirile. Béryl fu singura care ghici adevăratul motiv al plecării fratelui său; să-i mărturisească adevărul. La care adăugă:

„Trebuie să-mi promiţi, Berry, că nu vei face niciodată aluzie la mine în faţa lady-ei Elaine; asta n-ar face decât s-o tulbure. Cu inima strânsă, Béryl îi promise.

XLI

CONVALESCENŢA

— Aş mai putea primi flori, doamnă Mervyn? întrebă într-o dimineaţă lady Elaine.

— Binenţeles! cred că infirmiera a uitat să le aducă.

Doamna Mervyn puse pe măsuţă coşul cu fructe şi ieşi pe coridor. Cererea tinerei o umplea de bucurie. Pentru prima dată, bolnava arăta un oarecare interes pentru lucrurile înconjurătoare.

Elaine era încă slăbită; întinsă pe pat, cu ochii închişi, părea o statuie de marmură.

De câteva zile intrase deja în convalescenţă. Dar starea sa de apatie continua să-i neliniştească pe cei din jurul său. Refuza să facă şi cel mai mic efort şi nu dorea, aşa cum spunea ea, decât să se odihnească.

Doamna Mervyn se întoarse cu o tavă pe care se aflau mai multe vaze cu flori, vaze pe care le puse pe masă în aşa fel încât Elaine să le poată admira. Aceasta o urmărea cu privirile tot timpul pe doamna Mervyn.

— E minunat, spuse ea. Dar nu toate florile sunt din grădină?

— Nu, majoritatea au fost trimise de prieteni. Într-una din zile voi aduce şi cărţile de vizită care le-au însoţit.

— Vreţi să puneţi trandafirii galbeni pe măsuţa de la căpătâiul patului?

Doamna Mervyn se grăbi să-i satisfacă cererea, şi-i spuse apoi:

— Garoafele acestea minunate sunt trimise de doamna Joram.

— Draga de ea! Cât de mult o recunosc! Îmi este teamă că uneori m-am arătat prea rece faţă de ea.

— A venit cu regularitate să afle noutăţi despre dumneavoastră. Şi mereu întreba dacă vă poate vedea. Poate că o vizită v-ar face bine, ce spuneţi?

— Nu, răspunse Elaine, nu mă simt în stare să primesc vizite. Şi doamna Joram e mult prea vorbăreaţă. Numai la gândul că o voi auzi vorbind, obosesc.

— Aveţi dreptate. Doamna Joram nu-i potrivită pentru prima vizită. Pe cine aţi dori să vedeţi.

— Pe nimeni, pentru moment.

Obrajii palizi ai lady-ei Elaine se îmbujorară uşor.

Când doamna Mervyn termină de aranjat diversele obiecte din cameră, se apropie de pat şi-i spuse cu duioşie:

— Nu mai aveţi nevoie de nimic? În dimineaţa asta mă duc la Hall. Trebuie s-o supraveghez din

când în când pe Berry. Altfel va semăna curând cu o pisică sălbatică.

— Ah, cât de bună sunteţi! exclamă Elaine. V-aţi părăsit de atâta vreme casa pentru a mă îngriji pe mine! Nici chiar propria-mi mamă n-ar fi făcut atâtea. Dragă doamnă Mervyn, cred că prezenţa dumneavoastră la Hall este într-adevăr necesară! N-ar fi mai înţelept dacă v-aţi întoarce acolo?

— Nu. Nu vă voi lăsa singură aici. Am însă un plan care prezintă multe avantaje. De cum veţi fi în stare să fiţi transportată, vom merge cu toţii la Mervyn Hall.

Elaine o privi pe doamna Mervyn cu o surpriză plăcută.

— Da, continuă aceasta vom fi bucuroşi să vă avem sub acoperişul nostru! Grăbiţi-vă aşadar să faceţi mai multe progrese. Doctorul Thompson spune că o schimbare de decor v-ar face bine.

O singură dată Elaine întoarse capul pentru a privi trandafirii galbeni: îi scoase din vază unul câte unul şi-i mirosi... Când îi avu pe toţi în mână îşi îngropă faţa în petalele lor.

Trandafirii galbeni veneau cu regularitate, la fiecare două zile: Elaine ghicise repede proveniența lor; îşi amintea trandafirul agăţător care împodobea fereastra biroului lui Guy. Aşa încât le acorda un preţ deosebit.

„Da, se gândea ea, cu siguranţă că Guy îi trimite: asta-mi dovedeşte că nu m-a uitat, că m-a iertat!... Cum va fi prima noastră întrevedere? Îşi va da seama de toată iubirea ce s-a strâns în inima mea toate aceste luni? Va putea el şti toate

remuşcările mele pentru slăbiciunile din trecut? Va ghici recunoştinţa infinită pe care i-o datorez? S-a arătat întotdeauna atât de credincios şi de puternic! M-a salvat de la o grozăvie mai rea decât moartea".

Ultime-i amintiri se opriră la scena care avusese loc în pădurea de pini. După această scenă urma un gol în memoria ei. Din contră, toate amănuntele întâlnirii cu Montague rămăseseră încrustate în mintea sa. Amintindu-şi-le, se simţi acoperită de ruşine: „Sunt atât de nedemnă de el, încât aş merita să nu-mi mai vorbească niciodată!". Totuşi, după plecarea lui Montague, Guy îi anunţase cu toate menajamentele, tragica veste. Fără îndăială că el fusese acela care o dusese pe braţe până la ea acasă. Pentru a căpăta noi speranţe, îşi repeta cuvintele de care acesta i le spusese în timpul ultimei lor plimbări: „Încă te iubesc... Te voi iubi mereu!". Mereu... Da, sentimentele lui Guy nu se vor schimba niciodată! Putea să fie sigură! O iertase, fără îndoială... Înţelesese că, aruncându-se în braţele lui Montague, nu încerca decât să scape de viaţa de chin şi că, mai ales, încerca să se facă uitată de el şi să scape din mrejele unei iubiri fără speranţă.

Terminându-şi meditaţia, Elaine puse la loc trandafirii în vază şi-i privi surâzând.

Când doamna Mervyn se întoarse, fu frapată de schimbarea care se produsese la bolnava ei.

— Dar, copilule drag, ai deja altă figură! Numai la gândul unei schimbări şi ai căpătat culori în obraji:

— Da, răspunse surâzând Elaine. Într-adevăr, mă simt mult mai bine. Vreau să vă urmez sfatul, doamnă Mervyn. Acum aş primi bucuroasă un vizitator.

— Perfect, draga mea! Spune-mi numele alesului!

— Aş vrea s-o văd pe Berry.

— Berry? repetă surprinsă doamna Mervyn. Mi se pare că alegerea nu-i prea potrivită. Mi-e teamă că Berry e mult prea agitată pentru cineva bolnav.

— Ah! Vă rog, doamnă Mervyn, nu-mi refuzaţi plăcerea asta. Nimic nu-mi va face plăcere ca figura veselă a micuţei Berry şi vocea ei veselă. Trimiteţi-o imediat ce puteţi. Vreau să stau puţin de vorbă cu ea.

— Foarte bine, draga mea. Aşa voi face.

Béryl rămase foarte impresionată de onoarea ce i se făcuse. Pentru a da dovadă de capacitatea ei de infirmieră, merse pe culoarul ce ducea la camera lady-ei Elaine în vârful picioarelor, provocând astfel un zgomot mai puternic decât dacă ar fi mers normal. Ajunsă în faţa uşii, rămase într-o aşteptare febrilă, aşteptând să-i vină inspiraţia: într-adevăr, era total zăpăcită, nu găsea nici o frază potrivită unei bolnave; mai ales că în momentul în care plecase de acasă, Gertrude îi dăduse câteva sfaturi ironice.

— Nu-i spune că eşti fericită că încă nu a murit!... Şi nici să nu cazi în extrema cealaltă să-i vorbeşti de parcă n-ar fi fost bolnavă niciodată! Urmează calea de mijloc, iubita mea, şi conversaţia ta va fi potrivită atmosferei din

camera unei convalescente. Nu-mi explic de ce lady Elaine nu a dorit să primească vizita mea în locul aceleia a unei copile neîndemânatice ca tine!

— Şi eu aş fi preferat să-ţi cedez locul, recunoscu Béryl, conştientă de lipsurile sale.

În acest moment, Béryl încerca să-şi amintească unele cuvinte auzite a fi spuse la căpătâiul bolnavilor.

Cu câţiva ani înainte, Guy fusese destul de serios bolnav şi Béryl îi ţinuse de urât cea mai mare parte din timp; când îi aducea supa cu lapte, de exemplu, era primită în general cu un răsunător:

„Du-te la naiba cu zeama ta pentru bebeluşi!"

Şi când Gertrude îi aducea cu mare pompă câte o cataplasmă cu muştar, nici ea nu avea parte de un tratament mai bun:

„Pune-ţi tu asta pe nas şi lasă-mă naibii în pace!"

Nici unul din aceste dialoguri nu păreau potrivite circumstanţelor actuale şi Béryl se simţi puţin descurajată.

În cele din urmă se hotărî şi deschise uşa... Imediat ce văzu figura fermecătoare dar palidă întoarsă către ea, cu un surâs dulce pe buze, Béryl uită orice grijă faţă de protocol şi îngenunche lângă pat luând în mâinile sale vioaie mâinile slăbite ale tinerei femei; ducându-le la buze, murmură:

— Ah! iubită lady Elaine! ce fericită sunt să văd că vă simţiţi mai bine!

— Da, mă simt mult mai bine acum, răspunse Elaine, având impresia că privirile fetiţei, aţintite

asupra sa, îi dădea noi puteri... Draga mea Berry de cât timp doream să te văd!

— Adevărat? exclamă încântată Béryl. După cum spunea Gerty, eu aş fi ultima persoană din lume pe care ar alege-o drept infirmieră. De altfel vorbeşte la modul teoretic, fiindcă atunci când e suferindă nici nu intru în camera ei; ştiu din experienţă că în cazurile astea, în loc să profite de o masă bună, să aprecieze o supă ca lumea care se pregăteşte special pentru asemenea cazuri, şi să se distreze răsfoind reviste, aşa cum văd că faceţi dumneavoastră, Gerty nu încetează să bombăne; îşi trage păturile peste cap ori de câte ori intră cineva la ea în cameră ori îl priveşte furioasă. Aşa că am grijă să stau cât mai departe!

Elaine începu să râdă înveselită şi-i spuse:

— Sper să nu-i urmez exemplul... Ah, Berry, mama ta a fost atât de bună cu mine!

— Ah, lady Elaine, mama aproape că plângea când ne descria răbdarea dumneavoastră îngerească de care dădeaţi mereu dovadă. Chiar şi atunci când deliraţi, păreaţi că sunteţi preocupată să nu cumva să-i deranjaţi pe cei din jur. Mama spune că e atât de fericită să vă poată îngriji. Aş fi vrut să vin eu să o ajut... În realitate nu sunt chiar atât de neîndemânatică, aşa cum pretinde Guy. Guy îmi cere mereu să-l ajut... Asta... voiam să spun că mama!... Aşa, bun! Văd că am uitat ce voiam să spun...

Valul de cuvinte al lui Béryl se opri dintr-o dată atunci când îşi dădu seama că îşi încălcase promisiunea făcută lui Guy. Ridicându-şi privirile, văzu vaza cu trandafiri galbeni aşezată

pe măsuţa de la capătul patului şi imediat îşi recăpătă aplombul:

— Vai, cât sunt de fericită că florile mele stau la locul de onoare. În dimineaţa asta, pe când admiram în hol coşuleţele cu flori magnifice pe care vi le-au trimis prietenii dumneavoastră, mă codeam să alătur şi bieţii mei trandafiri agăţători.

— Aşadar, spuse Elaine cu voce tremurătoare, tu ai avut ideea de a-mi trimite florile mele preferate?

— Da, le-am cules chiar eu.

— Mulţumesc, draga mea, mi-au făcut mare plăcere.

Lady Elaine rămase tăcută câteva clipe, fără a face nici cea mai mică mişcare, absorbită de gânduri. Niciodată, nimeni nu avea să ştie ce iluzii îi procuraseră aceşti trandafiri în momentul în care se simţea părăsită de toate puterile! În cele din urmă spuse:

— Berry, vorbeşte-mi despre Guy!

Béryl se sculă, încercând să-şi ascundă agitaţia:

— Of, cred că e timpul să plec. Mama mi-a cerut să nu vă obosesc prea mult!

— Béryl! exclamă Elaine, cu faţa crispată, care-i misterul?

— De ce nu-mi răspunzi la întrebare? Guy e bolnav?

— Nu, nu e bolnav! răspunse Béryl privind în jurul ei ca şi când ar fi încercat cum să dispară...

În cele din urmă se resemnă şi adăugă:

— Ei bine, o să vă spun totul, lady Elaine... Guy nu se mai află la Mervyn Hall. A aşteptat până a aflat că sunteţi în afara oricărui pericol şi pe urmă a plecat.

Acestei mărturisiri îi urmă o tăcere îndelungată. Elaine păru că iese dintr-un vis atunci când spuse:

— La revedere, mica mea Berry, sunt fericită că te-am văzut; mă simt extrem de obosită şi am nevoie să fiu singură.

Béryl o sărută pe lady Elaine şi ieşi fără zgomot; în momentul în care închise uşa mai aruncă o ultimă privire spre pat; lady Elaine, întoarsă spre fereastră avea o expresie atât de îndurerată încât Béryl nu se putu împiedica să murmure: „Ah, Guy! Dacă ai putea s-o vezi în acest moment, te-ai reîntoarce!".

XLII

„FACĂ-SE VOIA TA...“

Elaine se afla adăpostită într-un colţ ferit al grădinii. Încă de la instalarea sa la Mervyn Hall, îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în aer liber. În general, Berry îi aducea un fotoliu de nuiele pe care i-l aşeza în partea cea mai pitorească a grădinii. După trei săptămâni de regim strict, lady Elaine se simţea în puteri.

Razele soarelui, strecurându-se prin frunziş, desena arabescuri luminoase pe rochia tinerei femei.

Ţinea în mână un volum căruia îi acorda o deosebită atenţie: biblia pe care o pierduse cu ceva timp în urmă.

În ziua sosirii ei la Mervyn Hall, Béryl i-o adusese şi-i spusese pe un ton timid:

— Am găsit-o într-un sertar în timp ce aranjam lucrurile lui Guy; cred că vă aparţine şi că sunteţi mulţumită să o recăpătaţi.

Lady Elaine fu nemulţumită să constate că Guy uitase să ia cu el biblia la care, pe vremuri,

ţinuse atât de mult; fără îndoială că acum se temea că numele „Elaine“ înscris pe prima pagină îi va aduce în amintire imagini dureroase. Cu toate acestea, constatând numeroasele adnotări scrise de mâna lui pe marginea paginilor, o reciti cu speranţa de a regăsi acolo gândurile tânărului. Acordă un mare interes studierii volumului şi sfârşi prin a-i consacra o mare parte din timpul său. Primul text pe care-l citi a fost:

„Cine ne poate îndepărta de iubirea lui Cristos?“

Şi dedesubt, Guy scrisese câteva rânduri de care Elaine se simţea deosebit de apropiată:

„Niciodată nu te voi părăsi, nu te voi abandona niciodată“.

Acest verset o marcă profund şi-i produse o mare linişte în ziua în care suprema amărăciune o făcuse să treacă pragul casei lui Guy fără ca acesta să fie acolo pentru a o primi... Oare nu se putea considera despărţită de dragostea omenească la care visase? Putea oare să existe o dragoste căreia nu-i putea rezista nici o putere? „Nu te voi părăsi niciodată“. Dar oare prietenul ei n-o părăsise? Sigur, nu se simţea demnă de el; dar nu se poate spune că nu-i mai puţin crud să fii părăsit de cel pe care îl iubeşti! Şi cum să mai crezi în cuvintele de mângâiere:

„Niciodată nu te voi părăsi, nu te voi abandona niciodată!“ Cum să crezi că acestea i se puteau adresa cu adevărat ei? Poate doar credinţa mai putea interveni!

Atunci îşi aminti de comparaţia lui Guy: sufletul trebuia să se înalţe spre Dumnezeu pe aripile credinţei! Elaine înţelegea şi ea acum cât de mult avea nevoie de dragoste şi de iertare.

Îşi dădu seama că viaţa sa petrecută împreună cu a sărmanului Monk ar fi putut fi mult diferită dacă n-ar fi fost atât de egoistă. Pe tot parcursul vieţii conjugale, mila pe care i-o inspira propria-i soartă, o împiedica să măsoare cu exactitate rana pe care o producea partenerului de viaţă. Pe de altă parte, atitudinea sa contribuise, cu certitudine, atât la Montague cât şi la Guy, la dragostea care nu le aducea decât suferinţă. Conştiinţa Elainei se arăta nemiloasă, dar remuşcările şi durerea sa nu reparau prea mult răul făcut.

Fără să fi apelat la formule sau chiar la simple cuvinte, Elaine îşi înălţă gândurile spre Dumnezeu pentru a-şi obţine iertarea şi liniştea. Mult mai târziu, alte cuvinte auzite de la Guy îi veniră în memorie: „Mi se pare că dacă am pierdut totul, întorcându-mă la Dumnezeu voi obţine liniştea absolută". Şi fiindcă Guy descoperise pe Dumnezeu în paginile Bibliei, se hotărî şi ea să-l caute şi să-l găsească acolo!

Din acea zi, biblia deveni cartea de căpătâi a Elainei; la fiecare lectură descoperea o nouă comoară. Puţin câte puţin, liniştea şi încrederea părea că-i umple inima; tendinţa sa de a se revolta împotriva sorţii, de a se plânge de ceilalţi, se schimbă într-un spirit de resemnare şi de înţelegere. Se lăsă în grija lui Dumnezeu: „Facă-se voia ta!".

Mai înainte, Dumnezeu i se părea îndepărtat, de neajuns; acum îi copleşea aspiraţia în mod material. Viaţa fizică îi părea măruntă, în vreme ce viaţa spirituală se dezvolta prin compensare. Îşi spunea: „Altă dată credeam că a muri înseamnă să rămâi nemişcat, în ţărâna reavănă... Acuma ştiu că e o simplă trecere spre viaţa eternă. Şi era cât pe-aici să mor fără a cunoaşte şi a-l iubi pe Dumnezeu, în faţa căruia trebuie să ne închinăm în fiecare zi!".

În acea după amiază, gândindu-se la schimbările care se petrecuseră în propria sa persoană, Elaine fu cuprinsă de o dorinţă de nestăvilit de a-i scrie lui Guy. Îi ceru doamnei Mervyn de a adăuga scrisorii ce o trimetea fiului său acest bilet:

„Nu-ţi pot ascunde pentru multă vreme, Guy, că în cele din urmă am aflat «Pacea în Dumnezeu». Într-adevăr, această pace a inimii depăşeşte limitele înţelegerii umane.

Cu recunoştinţă,
ELAINE"

După câteva zile, Béryl aduse tinerei femei primul său dejun; pe tavă se afla şi o scrisoare... Elaine recunoscu imediat scrisul ferm şi citeţ al lui Guy.

Imediat ce Béryl ieşi, o desfăcu şi citi:

„Draga mea lady Elaine, mulţumesc Domnului din toată inima. Ai dat dovadă de multă bunătate scriindu-mi. Sunt extrem de fericit.

Al tău pentru totdeauna,
GUY MERVYN"

XLIII

MĂRTURISIREA LUI MONTAGUE

Béryl se închise în sala de studiu; tocmai o podidise o criză de plâns. Béryl plângea destul de rar, dar atunci când simţea această nevoie, se abandona plânsului până când epuiza toate lacrimile. Când cineva se mira de această manifestaţie prelungă, Béryl încerca să se scuze spunând:

„Nu-mi produce nici o uşurare să bâzâi câteva secunde, aşa cum face Gerty... îşi dă pe la nas de două ori cu batista ei de dantelă, şi totu-i gata. Eu am nevoie de un prosop!".

În ziua aceea, dacă ar fi să judecăm după nasul ei umflat şi ochii-i roşii, Béryl plînsese zdravăn. Când se mai calmă, se sculă, îşi puse batista la uscat pe spătarul unui scaun, după care, cu un aer nefericit, îşi făcu o provizie de sugativă şi de hârtie de scrisori pe care le aşeză pe biroul său. În sinea sa gândea:

„E pentru prima dată când nu-l ascult pe Guy... dar nu pot face altfel. E pentru binele lui...

E înfricoşător! Hm, Recunosc cuvintele pe care mamele le folosesc atunci când sunt pe punctul de a pedepsi în mod nejustificat copiii! Poate că va fi furios; nu va mai avea încredere în mine! Cine ştie dacă la prima ocazie nu o va lua pe Gerty drept confidentă?". La această ultimă presupunere, lacrimile sărmanei Béryl curseră din abundenţă. „O să-mi reproşeze că nu mi-am ţinut promisiunea. Dar aş fi putut? Şi numai fiindcă îl iubesc atât de mult mă supun mâniei sale şi-i voi suporta consecinţele".

Acest raţionament îi păru convingător lui Béryl şi-i dădu curaj. Îşi pregăti foaia de hârtie, alese o peniţă nouă şi se aşeză hotărâtă la birou; muşcând tocul, aşteptă să-i vină inspiraţia.

Ciudata scenă la care tocmai asistase, continua să i se desfăşoare înaintea ochilor; conversaţia pe care o surprinsese încă îi mai răsuna în urechi; dar îi era extrem de greu să scrie într-o formă clară, explicită.

Iată ce se petrecuse: doamna Mervyn şi Gertrude erau plecate de acasă; Béryl profitase de acest lucru şi se căţărase într-un copac unde-şi instalase un observator destul de comod; trebuia să termine un lucru de mână şi se gândea că munca asta monotonă va fi mult mai la îndemână dacă o va face la o oarecare distanţă de pământ. Deci, se afla instalată printre crăcile copacului de câtva timp când văzu venind un valet ţinând în mână o carte de vizită. Acesta se îndreptă spre locul unde se afla lady Elaine, şi după ce primi indicaţiile de rigoare, se reîntoarse,

urmat de un bărbat elegant. Béryl îl recunoscu imediat:

„Pe cuvântul meu, ăsta-i ticălosul de Montague! O însoţea pe lady Elaine oriunde se ducea, atunci când era primit la «Turnuri», ba chiar a şi patinat cu ea. Atunci când Gertrude a făcut aluzie la el, cu câteva zile în urmă, lady Elaine a roşit şi a părut stingherită. Sunt sigură că vizita asta o va necăji; poate chiar va leşina din nou! Şi mama, care nu-i acasă să o ajute!... Ce-aş putea face ca să evit o catastrofă?... Aha, am găsit! O să mă târăsc de-a lungul tufişurilor şi o să mă apropii cât mai mult posibil fără a mă face remarcată... Dacă văd că o necăjeşte şi că o oboseşte, ies pe neaşteptate şi-l fac să plece".

Zis şi făcut, Béryl se lăsă să alunece la pământ şi se strecură în cel mai stufos tufiş... Cu greu îşi croi drum prin el şi curând fu în preajma cuplului; atunci se opri, gata să intervină oricând. Montague se afla aşezat pe un scaun, cu spatele la ea; se apleca asupra lady-ei Elaine, căreia îi vorbea în şoaptă, Béryl nu auzea ce-i spunea. Lady Elaine era palidă şi-şi ţinea ochii închişi. După un timp îndelungat, Mongague îşi dădu scaunul îndărăt, aşteptând un răspuns la pledoaria pe care, dacă ar fi fost să judecăm după gesturile sale fusese extrem de pasionată... Elaine îşi deschise atunci ochii şi expresia feţei îi deveni atât de ciudată, încât Béryl se apropie şi mai mult, instinctiv, pentru a o apăra.

De la primele cuvinte ale lady-ei Elaine, Béryl se simţi jenată; ghici în mod confuz că este

amestecată într-un secret; ar fi vrut să fie acum departe, atât de departe, încât să nu pară indiscretă, dar nu îndrăzni să facă nici o mişcare, pentru a nu atrage atenţia asupra sa. Aşa încât, fără voia ei, auzi cuvintele lady-ei Elaine:

— Nu vreau să-ţi faci iluzii, Errol. Da, ai ghicit, îl iubesc pe Guy Mervyn. Dragostea asta a fost de fapt singura lumină în viaţa mea chinuită.

Montague o privea pe lady Elaine ca şi când n-ar fi înţeles. Părea copleşit. În cele din urmă spuse:

— Deci ai ales definitiv! Mă respingi?

Lady Elaine nu-i răspunse.

— Elaine, repetă Montague, ce interpretare să dau tăcerii tale? Mai pot spera?

Tânăra dădu din cap cu un gest obosit:

— Nu, Errol. Cum m-aş putea căsători cu tine când iubesc pe altul? De altfel, priveşte-mă, Errol... Am eu aerul că mă pot gândi la măritiş? Cred că nici nu mai am mult de trăit.

Montague părea distrus. Se agită puţin pe scaun şi spuse cu voce joasă, înăbuşită:

— Elaine, trebuie să-ţi fac o mărturisire... În noaptea morţii lui Monk m-am dus să-l întâlnesc pe Guy Mervyn şi i-am arătat o scrisoare pe care mi-ai scris-o la începutul căsniciei tale... şi în care îmi spuneai că accepţi să fugi cu mine. Guy Mervyn nu şi-a dat seama, şi a crezut că mă iubeşti şi că mi-ai scris-o acum. Atunci a acceptat să nu-mi mai stea în cale şi a plecat.

O tăcere de moarte urmă acestei mărturisiri. Faţa tinerei deveni de o paloare atât de

înspăimântătoare încât Béryl fu pe punctul de a-şi părăsi ascunzătoarea pentru a-i veni în ajutor. Dar în aceeaşi clipă, o mişcare slabă a mâinii arătă lui Béryl că Elaine era conştientă. Buzele ei decolorate se mişcară abia perceptibil... Montague se aplecă înainte:

— Elaine, iartă-mă, imploră el.

— „Iartă-ne nouă... cum şi noi iertăm..." murmură tânăra femeie. Da, te iert, dar cred că răul pe care l-ai făcut este de acum ireparabil! L-ai făcut pe Guy să fugă de mine! Cum l-aş mai putea readuce? De altfel, aşa cum ţi-am mai spus, sănătatea mea este definitiv zdruncinată.

— Când am făcut fapta asta îngrozitoare, nu ştiam că eşti atât de bolnavă, continuă Montague cu o voce spartă. Ah! Blestemat să fiu! Eram nebun la gândul că te voi pierde...

Îşi ascunse faţa în palme... Brusc se sculă şi plecă.

După ce retrăi de câteva ori scena din amintire, Béryl se simţi în cele din urmă capabilă s-o aştearnă pe hârtie... La sfârşitul după-amiezii acoperise patru pagini cu scrisu-i mare... Béryl puse deoparte tocul şi, cu toate petele şi mâzgălelile, îşi contemplă opera cu o satisfacţie evidentă.

XLIV

ÎN PĂDURE, LA APUSUL SOARELUI

Lady Elaine se afla în grădină, aşezată pe un fotoliu, în timp ce Béryl stătea lângă ea, în genunchi.

— Când i-ai scris, iubita mea? întrebă lady Elaine mângâind părul zbârlit al fetei.

— Acum trei zile. Aşa că puteam să primesc ieri răspunsul... Dar nici în dimineaţa asta măcar nu l-am primit! N-am mai putut rezista şi am venit să vă spun. Parcă stau pe cărbuni încinşi.

— Cred că-ţi faci griji degeaba, Berry. Dai o semnificaţie prea mare unei întârzieri; ştiu că ai acţionat numai din dragoste şi Guy va fi de acord cu mine în această privinţă. N-ai nimic să-ţi reproşezi. Acum du-te în casă, Gertrude te aşteaptă la ora cinci să plecaţi în vizită.

Când Béryl plecă, Elaine se lăsă pe spate în fotoliu şi închise ochii încercând să-ţi adune gândurile. Ca urmare a mărturisirii pe care i-o făcuse Béryl, un gând îi venea mereu: „Guy ştie acum adevărul!“.

Trecuseră trei zile de la mărturisirea lui Montague şi lady Elaine nu luase încă nici o hotărâre... Iniţiativa lui Béryl schimbase complet situaţia.

Un zgomot care se apropia o făcu să deschidă ochii... Béryl traversa peluza în fugă... Se opri în faţa ei şi gâfâind îi spusese repede:

— Lady Elaine, a sosit o scrisoare de la Guy. Spune că vine în seara asta, la ora şase!

Béryl se lăsă în genunchi şi-şi lipi fruntea de umărul tinerei. Aceasta-i murmură la ureche:

— Berry, vrei să-l rogi pe Guy să vină aici singur? Mă simt atât de slăbită încât n-aş suporta să fiu înconjurată de prea multă lume.

Béryl promise şi plecă înapoi în fugă.

În depărtare se auzi un orologiu bătând ora şase... Elaine îşi ţinu respiraţia pentru a auzi mai bine fiecare bătaie. Acum simţea o vagă teamă amestecată cu dorinţa ei puternică de a-l vedea pe Guy... Urma să-l întâlnească pentru prima dată după ce acesta primise scrisoarea trimisă de Béryl! Ştia că îl iubeşte. Dar oare reuşise s-o alunge din gândurile sale sau, dimpotrivă, vechea dragoste i se reaprinsese? În mare parte din cauza acestei incertitudini ezitase Elaine să-i scrie după ce Montague îi mărturisise vina; se temea, spunându-i adevărul, să nu redeschidă o rană abia vindecată. N-ar fi fost oare de preferat, din toate punctele de vedere, să moară? Guy ar fi atunci liber să-şi refacă viaţa aşa cum ar fi considerat.

Dar Providenţa decisese altfel: mâna nevinovată a unui copil înlocuise mâna

şovăitoare a femeii pentru a arăta tânărului adevărul; şi acesta, abia pus la curent, se grăbea să se întoarcă!

Un zgomot de roţi anunţă întoarcerea trăsurii care fusese trimisă la gară în întâmpinarea lui Guy.

O îmbujorare încântătoare se aşternu pe faţa Elainei... Urmărea cu gândul fiecare pas al lui Guy... În momentul acesta ajunsese în hol; acum doamna Mervyn îşi îmbrăţişa fiul; Béryl, extaziastă, i se atârna de gât; Bidge, şi el, îşi manifesta zgomotos bucuria... Când va veni şi rândul ei?

În nerăbdarea sa, Elaine nu mai putea sta locului... Se ridică din fotoliu, făcu câţiva paşi şi deschise portiţa gardului care despărţea grădina de parc. După ce ieşi, avu grijă să o lase larg deschisă în urma sa.

La apus, soarele arunca ultimele raze peste vârfurile fagilor... Se auzea cântând o privighetoare. Elaine înainta uşor printre copacii uriaşi.

Deodată auzi în spatele ei zgomotul uşor făcut de nişte labe pe iarba uscată, urmat de un lătrat scurt... Se întoarse şi îl văzu pe Bidge care se oprise în faţa ei, cu urechile ciulite, agitându-şi frenetic ciotul de coadă.

Tânăra râse uşor şi-i spuse pe un ton confidenţial:

„Bidge, du-te şi spune-i stăpânului tău că sunt aici!“

Câinele o luă imediat înapoi.

După câteva secunde apăru Guy... Elaine îi întinse mâinile în tăcere. El i le luă repede şi se aplecă pentru a-i vedea mai bine faţa.

— Ai fost foarte bolnavă, Elaine, spuse tânărul cu vocea voalată, voce în care se distingea o iubire infinită.

Lady Elaine îl privea pe Guy puţin neliniştită. Constată că slăbise şi că părea mai vârstnic; expresia ochilor era mai gravă şi îi apăruse o cută la colţul gurii, care-i dădea un aer de amărăciune.

— Guy, spuse Elaine, tu ai suferit!

— Nu-i nimic!...

— Ce încercare grea! Cum de sunt posibile atâtea nedreptăţi?

— Momentul cel mai greu a fost atunci când am înţeles — la primirea scrisorii lui Berry — că plecarea mea ţi s-a părut de neînţeles... Probabil că ai atribuit-o unui motiv care n-a existat niciodată! Voiam să-ţi explic printr-o scrisoare... M-am gândit că era mai simplu să vin să te întâlnesc fără întârziere şi atunci i-am scris mamei că sosesc.

— Şi eu am suferit, dar Dumnezeu a avut milă de mine.

Guy observă cât era încă de slabă şi se înfioră.

— Nu trebuie să mai stai aici, în picioare.

Curăţă un petic de muşchi de crengi şi frunze uscate şi-o ajută să se aşeze, urmând-o şi el. După ce păru că s-a recules, Elaine îi spuse cu o voce, de parcă ar fi visat:

— După toate astea, voi mai putea trăi? Numai văzându-te, Guy, şi simt forţele renăscându-mi.

— Dacă vei mai putea trăi? Bineînţeles că trebuie să trăieşti, îi răspunse mirat acesta.

— Eram pregătită să mor.

— Sfinte Dumnezeule!... Să mori!... În momentul în care... în sfârşit... să mori acum!

Emoţia nu-l lăsa pe Guy să vorbească. Se priviră lung!... Dragostea nu are nevoie de cuvinte!... Elaine murmură:

— Iubitule, vrei aşadar să trăiesc?

Cu o voce în care vibra întreaga sa emoţie, acesta îi răspunse:

— Numai singur Dumnezeu poate şti cât de mult doresc asta.

— Atunci... nu mai vreau să mor!

Şi spunând aceste cuvinte, tânăra se apropie şi mai mult:

— Nu vreau acum decât să mă odihnesc... În sfârşit, Guy, în sfârşit, am găsit locul visat.

Guy o cuprinse în braţe şi-i murmură la ureche:

— Da, odihneşte-te, inima asta îţi aparţine.

Elaine i se înghemui la piept şi o pace profundă — ca un reflex al fericirii — îi învălui pe amândoi. În pădure începea să se lase întunericul.

Consilier editorial: IOAN DRĂGHICI

Dat la cules 3.01.94. Bun de tipar 4.01.94. Apărut 1994.
Format 84x108/32. Coli editoriale 23. Coli de tipar 11,5. Tirajul 15 000.
Editura ANVIMA, București, str. ing. Zablovski 75 sector 1. Cod 78189.
Editura SARMIS, Chișinău, str. Lev Tolstoi 70
Tipografia editura "Universul", or. Chișinău, str. Vlaicu Pîrcălab, 45. Com. 84

CUPRINS

Cap. I	Guy comite o gafă.....	5
Cap. II	Sir Guy, sunteţi iertat.....	14
Cap. III	Duminică dimineaţa.....	27
Cap. IV	Încep să circule zvonuri.....	40
Cap. V	Cina de la lady Elaine.....	47
Cap. VI	În seră.....	55
Cap. VII	Întrebările lui Béryl.....	61
Cap. VIII	Veto-ul doamnei Mervyn....	71
Cap. IX	La umbra fagului.....	78
Cap. X	O descoperire fericită.....	85
Cap. XI	Sosirea lui Cyril Branscome.	93
Cap. XII	„Vă iubesc“.....	104
Cap. XIV	Sfatul lady-ei Elaine.....	112
Cap. XIX	Béryl şi Bidge se consolează unul pe celălalt.....	116
Cap. XV	În expresul de Paris.....	124
Cap. XVI	Îmi voi ridica privirile spre înălţimi.....	129
Cap. XVII	O mulţime de scrisori.....	138
Cap. XVIII	Mărturisirile lui Cyril Branscome.....	149

Cap. XIX	Errol Montague apare din trecut	159
Cap. XX	Celălalt glas al clopotului	167
Cap. XXI	Bidge anunţă întoarcerea stăpânului său	173
Cap. XXII	Tăcere şi muncă	183
Cap. XXIII	Ceaiul de la „Turnuri“	191
Cap. XXIV	Inspiraţiile lui Guy	201
Cap. XXV	Evantaiul	209
Cap. XXVI	Mortul vorbeşte	215
Cap. XXVII	Medalionul	224
Cap. XXVIII	Secretul lady-ei Elaine	231
Cap. XXIX	În bibliotecă	246
Cap. XXX	Béryl face o vizită doamnei Joram	252
Cap. XXXI	Te iubesc încă... te voi iubi întotdeauna	265
Cap. XXXII	Strigătul de disperare	271
Cap. XXXIII	Adio, Errol!	285
Cap. XXXIV	James Monk	291
Cap. XXXV	Iertarea ofenselor	297
Cap. XXXVI	Singurătate	306
Cap. XXXVII	O lungă conversaţie	309
Cap. XXXVIII	Doi cai pentru un călăreţ	318
Cap. XXXIX	Guy sau Errol?	323
Cap. XL	Umbra trecutului	329
Cap. XLI	Convalescenţa	343
Cap. XLII	„Facă-se voia ta...“	352
Cap. XLIII	Mărturisirea lui Montague	356
Cap. XLIV	În pădure, la apusul soarelui	361

Două frumoase poveşti de dragoste
în acest roman
al cunoascutei scriitoare
FLORENCE L. BARCLAY
autoarea „Mătăsilor"

În pregătire
un nou roman de dragoste,
de aceeaşi autoare:
DOMNIŞOARA CHARTERIS

EDITURA
ANVIMA
BUCUREŞTI

ISBN 973-96271-7-X

Preţ 1350 lei